

Thiếu Gia, Đừng Làm Rộn

Contents

Thiếu Gia, Đừng Làm Rộn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	31
6. Chương 6	36
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	54
10. Chương 10	61
11. Chương 11: Chương Cuối	70

Thiếu Gia, Đừng Làm Rộn

Giới thiệu

Là ai nói cho cô biết: sâu thẳm trong tuyệt vọng, chính là kết thúc của khổ đau? Cô không tin, cho t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-gia-dung-lam-ron>

1. Chương 1

Mở đầu

Là ai nói cho cô biết: sâu thẳm trong tuyệt vọng, chính là kết thúc của khổ đau, bởi vì, tuyệt vọng đã đi đến đáy cốc, bi thương sẽ không còn sâu nữa, Hồ Điệp rốt cuộc cũng có thể vỗ cánh mà bay?

Không tin. Cho đến bây giờ cô cũng không tin!

Không phải là không muốn tin, mà là kỳ tích chưa bao giờ xuất hiện.

Mắt đau nhói, chất lỏng ấm áp chảy vào trong hốc mắt, làm nhòe mắt cô, không thấy rõ, nhưng cái đau này so với vết thương bị cha đánh cho trầy da sứt thịt, một chút cũng không tính là cái gì; so với đau đớn khi trán đụng vào cửa sổ, ghim vào miếng thủy tinh, càng thêm không tính là cái gì; so với chị hai cùng mẹ khác cha bị làm nhục, càng nhỏ nhặt không đáng kể. Hà Lộ nhìn mảnh kiếng vỡ đầy đất, cầm lên một miếng, đặt ở trên tay.

Cô không muốn diễn vai nhân vật bất hạnh nữa, mẹ luôn sợ hãi rụt rè nói cho chị em cô biết. Bình thường, chỉ cần cha tức giận thì đừng nói chuyện, muốn cô nhẫn nại; chị hai luôn cười an ủi cô, tất cả đều sẽ qua, lại muốn cô nhẫn nại. . . .

Nhưng một năm rồi lại một năm, một ngày rồi lại một ngày, nội tâm đè nén tức giận chỉ có càng ngày càng mãnh liệt, bạo lực và đe dọa giống như lời nguyền trong gia đình cô, mãi mãi không phá giải được.

Nắm đấm có thể chịu đựng, găm thét cũng có thể nhẫn nhịn, chẳng qua là Hà Lộ lại không ngờ tới, mẹ giả vờ căm tức, chị hai ngấm ngấm chịu đựng uỷ khuất che dấu cho sự thật dơ bẩn không chịu nổi!

Cô làm sao có thể hèn yếu giống mẹ mình? Mẹ và chị hai muốn cô làm sao nhẫn nại nữa?

Thì ra cảm giác tỉnh ngộ chính là như vậy, chỉ cần đem tất cả tình cảm trong trái tim vứt bỏ, giống như ra sức đánh một trận, mặc dù không còn đường về cũng kiên quyết bước đi, cái gì cũng không sợ! Tiếng thét chói tai và kêu khóc làm cô chán ghét, những lời cầu xin tha thứ cách cô càng ngày càng xa, tiếng rống to của người đàn ông tức giận không bao giờ ngừng nghỉ. . . . tiến vào lòng cô tăng cho cô dũng khí, giống như không phát hiện đau đớn trong lòng bàn tay do miếng thủy tinh cứa vào, tất cả vết thương lớn nhỏ mới củ trên người cũng không thể làm đau cô nữa.

“Đi chết đi——” Dùng hết khí lực toàn thân, cô đem miếng thủy tinh đâm vào gáy người đàn ông.

Nhưng miếng thủy tinh lại ghim không đủ sâu, người đàn ông bị thương trở nên điên cuồng, nhào về phía cô, một cái tát liền đem thân hình nhỏ nhắn gầy guộc của cô đánh bay, “Trời đất đảo ngược rồi, mày dám làm phản. . . .”

“A——” Một phút trước còn giống như cừu con đợi làm thịt nằm ở phía dưới người đàn ông, chị hai hét ầm lên, đánh vào lưng người đàn ông, cắn lỗ tai hắn, hai tay liều mạng dùng sức bấm vào da thịt ông ta, móng tay cũng thật sâu đâm vào, máu ứa ra.

Hành động này hoàn toàn chọc người đàn ông phát hỏa, tưởng là cô muốn khiêu chiến mình, hắn quyết tâm tiếp tục trừng phạt mới vừa rồi chưa dứt, “Thối nát, nuôi mày lớn bây giờ mày cắn ngược lại tao!” Hắn đem chị hai gái đẩy ra, kéo tóc của chị, hung hăng quăng một cái tát.

Hà Lộ quay đầu, nhìn thấy mẹ ôm lấy thân thể, ngồi nhìn chồng mình hung ác đánh đập con gái dã man, chán ghét nhìn về hướng khác. Cô không để ý mình bị đánh, không để ý đầu óc choáng váng, lao đảo đi tới phòng bếp, giọng nói tức giận của người đàn ông thô lỗ cùng tiếng nước chảy của chị hai, làm cho Hà Lộ tỉnh táo, chẳng qua là thân thể không nhịn được run rẩy, cô lấy dao gọt trái cây trên tấm thớt đi tới chỗ người đàn ông.

“Không được. . . .” Nhìn thấy cô cầm dao găm, mẹ liền xông lên ngăn cản.

“Tránh ra!” Hà Lộ đã không nhận ra mình run rẩy là vì tức giận hay sợ hãi.

“Con không thể. . . .”

Hà Lộ đẩy mẹ mình ra, dao găm lại rơi xuống đất.

Mọi chuyện phát sinh đều quá đột ngột.

Bị người đàn ông đè phía dưới không ngừng giãy giụa, dao găm rơi ngay bên tay chị, khi nghe mẹ thét chói tai, người đàn ông bất ngờ không kịp đề phòng, chị kiên quyết đem dao găm đâm vào ngực ông ta. Thù hận từ trước đến nay rốt cuộc được yêu ma quỷ quái giải thoát, chị rút dao găm làm máu giăng tung toé, không để ý người đàn ông giãy giụa và rung rẩy, mồ hôi và nước mắt làm đầu tóc chị hỗn độn, trợn to mắt, như ma quỷ báo thù, khớp xương trắng bệch dùng sức làm cho người đàn ông toàn thân máu nhiễm đỏ, thể

nhưng chị lại không buông dao ra, một dao rồi lại một dao, cho đến khi người đàn ông ngừng thở, chị vẫn không dừng lại đem bụng ông ta đâm đến máu thịt lẫn lộn.

Mẹ sợ ngây người, Hà Lộ xông lên phía trước ôm lấy thân hình xốc xếch mà chặt vật không chịu nổi của chị hai, muốn cướp dao găm, lại bị cản trở.

“Em không thể.”

Cô còn nhỏ nên không hiểu, tại sao không thể? Chỉ vì cô là con ruột ông ta sao?

Ngày hôm đó, Hà Lộ tin tưởng tuyệt vọng đã đến chỗ sâu nhất, ông ta chết, cũng không còn ai làm bọn họ bị thương và đau khổ, cho dù là người mẹ yếu đuối của cô cũng không thể. Ngày hôm đó, cô mất hết hy vọng với cái gọi là kỳ tích, nhưng lại một lần nữa ôm lấy đau thương, mang đến kỳ tích bên người.

Trời ơi, nếu như đối với người phạm kỳ tích là thứ quá xa xỉ, cô chỉ cầu xin cả đời được một lần——Chị Liên Vũ không nên vì đau khổ của bọn họ mà trả giá.

Hà Lộ không rõ lúc ấy chị Liên Vũ giải quyết mọi chuyện như thế nào, chỉ biết là mẹ của cô vẫn không ngừng khóc như trước, khóc đến cô sinh lòng chán ghét. Lúc trước, cô rất ghét những người họ hàng nhiều chuyện kia, họ nói mẹ cô yếu đuối sẽ không bảo vệ được con sư tử như cô, nhưng bây giờ cô thấy họ nói một chút cũng không sai, cô nghĩ đến mẹ bằng cách nào nhìn con gái của mình đau khổ, muốn sống nhờ người khác mà giả vờ yếu đuối, còn đem con gái của chồng trước đưa lên miệng người đàn ông kia——Hà Lộ ghê tởm muốn ói, từ hôm đó trở đi cô không nói câu nào với mẹ mình.

Trước khi cảnh sát tới, Liên Vũ đã sớm tắm rửa sạch sẽ cho cô và chị ấy.

“Một lát nữa nói em không biết gì hết, hiểu chưa?”

Hà Lộ nhìn chị hai tiêu tụy, khoẻ miệng và trên mặt có nhiều chỗ bị thương, trên người cũng vậy, cổ họng nghẹn lại, ôm lấy chị hai khóc nức nở.

Cô vĩnh viễn không quên ngày đó.

Xảy ra cái vả lớn như vậy, hàng xóm hoàn toàn không can thiệp. Thật ra, cũng không thể trách họ, bởi vì người đàn ông trên bụng máu thịt lẫn lộn đang nằm trên mặt đất kia, khi say sưa hay gây sự với hàng xóm, rất nổi tiếng ở nơi này, có một thời gian họ không nhìn nổi nữa, gọi cảnh sát tới, người mẹ yếu đuối của cô còn quỳ xuống đất cầu xin cảnh sát đừng đem cái người đàn ông không ngày nào không dùng thân thể và ngôn ngữ bạo lực đối xử với chị em cô, thậm chí mắng họ xen vào chuyện người khác——trước mắt Hà Lộ cứ diễn ra kịch cười một lần lại một lần, ngay cả người có tấm lòng không cần báo đáp cũng không muốn xen vào nữa.

Vì vậy ngày hôm đó, ngay cả cảnh sát cũng khoan thai mà tới, mà trước lúc cảnh sát đến, “anh” xuất hiện, không đúng thời điểm bước ra từ xe thể thao xinh đẹp, mặc áo sơ mi hoa không đứng đắn, đem theo quần gia và người hầu, ngay cả ánh nắng vàng tươi không có trong thế giới của cô cũng theo anh phủ xuống. . . .

Sau này nhớ tới lúc đó, thậm chí cô còn nghi ngờ sau lưng anh còn mang theo cánh thiên sứ và vòng hào quang trên đầu, theo gió đem thổi vào căn nhà dơ bẩn của cô, là mây mù màu trắng thanh khiết và cầu vòng rực rỡ.

“Hừ hừ, anh đã nói, em sẽ rất nhanh cần anh.” Đại thiếu gia kiêu ngạo không ai sánh bằng nói, cả người anh quần áo ngăn nắp, giày da được người hầu lau sạch sẽ không dính một hạt bụi, được thông báo trước khi đến nên khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng anh cũng không ngạc nhiên mấy.

Hà Lộ không biết tại sao anh lại xuất hiện ở chỗ này, trước kia, cô xem thường nhất chính là loại người dựa vào gia đình mà ở trường học kêu mưa gọi gió đại thiếu gia nhà họ Bạch, cô cảm thấy anh thật sự không có khí chất của lão đại, có một lần cô ở trước mặt mọi người quật ngã anh té xuống đất——thù oán cứ như vậy bắt đầu, đại thiếu gia bắt đầu gây phiền toái cho cô khắp nơi, nhưng với người mỗi ngày sống dưới nắm đấm của cha qua ngày như cô mà nói, những thứ anh làm quá ngây thơ, cô vứt bỏ được liền vứt bỏ.

Quả nhiên là dựa vào danh tiếng dòng họ làm chỗ dựa, không có một nửa sức mạnh, chỉ có thể mặc âu phục, đeo caravat, dựa vào thân thủ mạnh mẽ của thuộc hạ mà làm mưa làm gió; cô Hà Lộ là dựa vào thực lực

làm cho người ta phục tùng gọi một tiếng chị hai, căn bản không đem vị thiếu gia ngu ngốc này để vào mắt. Sau đó cô mới biết, ở trong bệnh viện, người thường giúp cô trả tiền thuốc chính là mẹ của Bạch An Kỳ, đó là người sống trong thế giới tách biệt với cô. Hà Lộ từng hận đời cho rằng những người đó thích dùng tiền mua danh tiếng, dùng thủ đoạn thể hiện họ hơn người.

Những người xuất thân như bọn họ, có thể hiểu rõ cuộc sống khó khăn sao? Hiểu được cảm giác vừa sinh ra là nhất định thoát không được cuộc đời bất hạnh? Cái gì gọi là mỗi ngày về nhà cũng không biết có bị cha đánh đập hay không? Thấy người khác hát hò gia đình thật đáng yêu, cô nghe liền cảm thấy ghê tởm!

Giống như bọn họ sinh ra trong môi trường hạnh phúc mỹ mãn, lại giả bộ đáng thương yêu người nghèo khổ, chỉ là tốn tiền mua danh tiếng mà thôi!

Là Bạch phu nhân cho chị hai điện thoại, còn khuyến khích chị hai dừng cảm đấu tranh, nhưng Phạm Liên Vũ không phải người như vậy, luôn mềm lòng khi nghe mẹ khóc lóc kể lể, mẹ không muốn mẹ con các cô bị người khác điều khiển.

Lúc này, Phạm Hà Lộ đối với Bạch An Kỳ chỉ có ngượng ngùng và lúng túng, giống như một học sinh nghèo khổ ở trên đường xin ăn, đột nhiên phát hiện người trước mặt là bạn học cùng lớp với mình. . . . Muốn đi thật xa, tự ti và xấu hổ làm cho cô im lặng phong bế bản thân.

Biết chị hai vô tội, nhà họ Bạch tìm luật sư đứng đầu và bác sĩ cho chị hai, bác sĩ tuyên bố Phạm Liên Vũ có vấn đề về tinh thần, mà ông Phạm lại có xu hướng bạo hành quanh năm, thậm chí làm nhục con vợ kế, chị hai trong lúc áp lực tinh thần mà giết nhầm cha ghê, vì vậy, quan toà giảm bản án xử nhẹ——-nhẹ đến nghi ngờ.

Vốn là Phạm Liên Vũ đã chuẩn bị tâm lý bị bỏ tù, nhưng nhà họ Bạch lại nói đây không phải là phong cách “làm việc” của họ, muốn “làm việc” thì làm đến tốt đẹp mới thôi, vì vậy, lúc ấy Phạm Hà Lộ nghe nói thẩm phán chịu không ít áp lực từ hắc bạch lưỡng đạo, nhà họ Bạch giống như mua thịt heo ở chợ, không ngừng cò kè mặc cả——-một năm? Làm con gái người ta lớn bụng cũng có thể chờ đứa trẻ sinh ra; nửa năm? Thi lấy bằng lái xe hơi cũng không cần tới nửa năm; ba tháng? Ai, tên khỉ già này, người thật không nề tình nga! Tranh cãi không ngừng, cuối cùng phải mời nghị viên tới?

Cuối cùng, nghị viên có ra mặt hay không cũng không biết.

Thẩm phán không thể làm gì khác là giờ chờ trắng đầu hàng, xử Liên Vũ một tháng tù giam có thời hạn.

Phạm Liên Vũ cả người thương tích được nhà họ Bạch đưa vào bệnh viện tiến hành trị liệu, một tháng tù có thời hạn liền ở trong bệnh viện thi hành; dĩ nhiên, ngay cả mẹ cô cũng tiếp nhận sự bố trí của nhà họ Bạch, cũng có chỗ ở, nhưng Hà Lộ không có hứng thú muốn biết bà thế nào.

Phạm Hà Lộ chỉ biết, từ nay về sau, cho dù thiếu gia của cô ngu ngốc thế nào, ăn vạ thế nào, cô cũng nguyện ý đem sinh mạng cùng linh hồn mình cho anh, trọn đời.

Lâu rồi, anh không còn làm đại ca nữa.

Nhưng mà đáng người lại quá đẹp trai, chính phiền phức này, mang tới cho anh thật nhiều người hâm mộ——

“Cái tên Bạch An Kỳ chết tiệt! Hại tao mất chén cơm. . . .”

Ong ong ong ong. . . . Hình như có người đang gọi anh thì phải? Ai, đẹp trai thật là khổ mà.

Bạch đại soái ca bước ra từ chiếc xe Cadillac DTS siêu dài, vì không muốn điện trường hấp dẫn của mình làm bất tỉnh toàn bộ phái nữ Đài Bắc, anh thuần thục đeo lên kính râm che dấu diện mạo, cúc áo được tháo ra làm áo sơ mi màu bạc hoàn toàn rộng mở, ngay cả cơ ngực mềm người và xương quai xanh đều lộ ra, trên cổ mang cà vạt màu đậm, quần jean màu xanh đen ôm chặt đôi chân thon dài, giày da được lau sạch sẽ không dính một hạt bụi, mái tóc cong tự nhiên như được uốn xém cẩn thận, hai chữ đơn giản để hình dung anh, chính là bánh bao!

Ách, là đẹp trai.

“Bạch An Kỳ, người đi chết đi. . . .”

Bảo vệ nhanh chóng ngăn lại người có ý đồ tập kích Bạch An Kỳ, hôm nay là đại hội cổ đông mỗi năm diễn ra một lần ở tập đoàn, anh lại là bảo vật của xí nghiệp hắc đạo quay đầu làm ăn chân chính, xung quanh hội trường được tăng cường đề phòng cẩn thận, nhận nhiệm vụ bảo vệ chủ tịch Bạch An Kỳ, tất cả đều nơm nớp lo sợ, thậm chí ngay cả cảnh sát cũng không dám xem thường, trước thời gian diễn ra hội nghị đã tới đầy đủ, gọi là “chiếu cố”, trên thực tế là “một con chó không thể ngăn mình ăn cứt”(thói quen đeo bám không đổi).

Không nói đến thân phận đã từng là hắc đạo của nhà họ Bạch, cái tên Bạch An Kỳ làm âm ỉ truyền thông, tồn không ít giấy mực——ví dụ như mấy năm trước, anh đi du thuyền ngoài ý muốn bị phục kích, muốn giết anh, nhưng không thành, liền lên tiêu đề tạp chí Bát Quái, mà gần đây Thiên Bảo xảy ra nhiều xung đột dẫn đến tranh chấp, nhà họ Bạch liền đoạn tuyệt đường sống của họ, sa thải mấy vị cán bộ cao cấp, trong đó có đường chủ “nhà họ Hồ” năm đó, ngoài mặt sóng yên biển lặng, nhưng chuyện đó đem lại ảnh hưởng gì, ai cũng không nói chính xác được.

Bạch An Kỳ cũng không thèm nhìn xem ai chống đối anh, thuộc hạ của đại thiếu gia vẫn bình tĩnh đi lên thăm dò tiến vào hội trường, anh biết rõ mình sẽ trở thành cái bia đỡ đạn, nhưng nếu không quét sạch những người trong nội bộ, mang trong mình danh nghĩa làm ăn chính đáng, trên thực tế lại dùng hành vi phạm pháp mưu cầu danh lợi, anh em trong Thiên Bảo muốn làm ăn đàng hoàng vĩnh viễn không được yên.

Vậy mà, trong lúc tất cả bảo vệ đều chú ý đến người gây chuyện, không ai phát hiện bên ngoài tiệm cơm, Âu Cát Tang giả làm công nhân vệ sinh ăn mặc cũ kĩ, đột nhiên lấy ra một thanh súng lục có gắn ống giảm thanh², nhắm bắn Bạch An Kỳ.

Tình hình bên ngoài hội trường đều được cảnh sát chú ý, nhưng quá trễ, Âu Cát Tang đã bóp cò.

“Nằm xuống!”

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, ở thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, nữ thư ký bên người Bạch An Kỳ lấy hết sức đẩy anh ra khỏi tầm ngắm, nhưng cánh tay cô lại trúng một phát súng, nhận thay cho Bạch An Kỳ.

Súng lục giảm âm, nên không ai biết đã xảy ra chuyện gì, mặc dù không thành công, nhưng làm kinh động bảo vệ của đại thiếu gia, phát hiện mình bị cảnh sát nhìn thấy, Âu Cát Tang kéo nón xuống che mặt, tính thừa dịp chạy trốn.

Bạch An Kỳ rất rõ ràng có người sử dụng súng, anh ngửi thấy mùi thuốc súng, không quan tâm đạn có bắn tới mình hay không, lập tức quay đầu, sắc mặt cứng đờ nhìn chằm chằm cô gái ôm lấy cánh tay, bước chân lung lay, thư ký của anh.

“Em đang làm gì?” Anh rống to, hù dọa mọi người, cũng làm cho những người không hiểu chuyện thanh tĩnh.

Đang làm gì vậy? Cứu anh làm cái gì? Chẳng lẽ nhìn anh giống như dễ trúng đạn lắm sao? Đỡ lấy cánh tay mình, cô cố gắng đứng vững, quần áo màu đậm làm người ta khó phát hiện cánh tay bị thương, vết máu đang dần dần mở rộng.

Hi vọng đạn không bắn trúng động mạch. . . .máu tươi rất nhanh từ cánh tay chảy xuống ngón tay, mà cô bởi vì quá đau đớn mà không cách nào cử động.

“Tránh ra!” Bạch An Kỳ đánh một quyền vào mặt vệ sĩ hộ tống, không ai nghĩ tới, bình thường nhìn đại thiếu gia như con khổng tước ngu ngốc yếu đuối, một quyền đánh ra lại đầy lực làm cho đại nam nhân muốn rụng răng, anh đẩy bảo vệ cản trở mình, trước khi Phạm Hà Lộ ngã xuống ôm lấy cô.

“Đại hội cổ đông. . .” Hơi thở mong manh đứt quãng, cô cố gắng nhắc nhở anh.

“Câm miệng!” Về mặt Bạch An Kỳ làm người ta rung sợ, người đi theo phía sau lập tức thay thiếu gia mở cửa xe, giúp anh thuận lợi ôm Phạm Hà Lộ vào trong xe.

“Đến bệnh viện gần nhất! Mau! Cô ấy nếu xảy ra chuyện gì, Lão Tử sẽ không tha cho các người!”

Tài xế cuống cuống nghe theo, lái xe thật nhanh đến bệnh viện gần nhất.

Phạm Hà Lộ không biết trúng đạn lại đau như vậy.

Khoa học đã chứng minh, đau chính là lẽ thường, đều là tại điện ảnh đem nhân vật phóng đại quá mức dũng cảm, đỡ đạn giống như chấn ruồi, da thịt mà làm như gỗ đá, lỗ mũi hừ một tiếng liền quên hết, máu muốn chảy bao nhiêu cũng được, nhưng thân thể thật sự ngăn đạn lại là chuyện khác, cô cũng không có máu dư để chảy nhiều như vậy.

Cô muốn cánh tay mình phế đi, hơn nữa máu lại chảy không ngừng, thần trí bắt đầu tan rã.

Sắc mặt đại thiếu gia chưa từng khó coi như vậy, máu của cô nhiễm đỏ quần áo anh, nhưng anh vẫn chuyên tâm thay cô cầm máu.

“Đại hội cổ đông làm sao bây giờ?”

“Em nói một câu đại hội cổ đông nữa coi?” Anh nheo lại đôi mắt hẹp dài mà xinh đẹp không tưởng tượng nổi.

Lúc này Phạm Hà Lộ mới phát hiện, thiếu gia lại đẹp trai như vậy, đẹp đến mức dù con gái người ta phạm tội, thật ra thì gương mặt dữ tợn cũng làm người ta muốn phạm tội rồi, cô cắn chặt môi, một mặt không muốn làm trái ý thiếu gia, mặt khác là đau không nói nên lời.

“Mẹ nó! Người là rùa sao? Lái nhanh một chút!” Anh rống tài xế.

Phạm Hà Lộ dán mặt ở trước ngực thiếu gia, vừa rồi anh ôm cô, trước ngực anh cũng dính máu, Phạm Hà Lộ mơ mơ màng màng muốn lau sạch vết máu, càng lau càng nhìn thấy ghê người.

Đôi tay này, cánh tay này, lồng ngực này, cũng không phải là lần đầu tiên cô dựa vào, tại sao hôm nay lại cảm thấy cái ôm này có lực như vậy, lại ấm áp như vậy?

Cô nhất định là mất máu quá nhiều, nên đầu óc trở nên xấu xa rồi sao?

“Em đánh bất tỉnh Lão Tử liền. . . .”

Liền như thế nào? Đại thiếu gia của cô rất thích gào thét làm người khác khó chịu! Cô đau muốn chết rồi, sao lại không được xui xẻo?

Vậy mà, đó là câu nói cuối cùng cô nghe trước khi bất tỉnh.

Nếu như ai đã từng là thanh niên trẻ tuổi sức khỏe dồi dào, bởi vì tự mình là đúng mà xem thường người khác, một ngày đột nhiên phát hiện, thì ra là tầm nhìn mình hạn hẹp, lòng dạ nhỏ mọn, người bị mình xem thường lại trở thành đại ân nhân, sẽ nghĩ như thế nào?

Khi Phạm Hà Lộ mới vào nhà họ Bạch, chính là lúng túng như vậy, đường tình duyên của Bạch An Kỳ ở trường học rất tốt, không phải vì cha anh là hắc bạch lưỡng đạo “kêu nước nước sẽ đóng băng” - Hổ gia, hơn nữa bởi vì anh thích giải quyết chuyện bất bình, khinh thường khi dễ người yếu hơn đuổi——Đại thiếu gia luôn rất nghiêm chỉnh nói anh khinh thường đối phó kẻ yếu.

“Nhưng thật ra là bởi vì Đại thiếu gia là người mềm lòng.” Phụ thân chính là “Hổ gia”, thủ hạ từ nhỏ đi theo bên người thiếu gia luôn len lén nói nhỏ ọi người biết thật nhiều chuyện, còn kèm theo câu nói: “Không được để cho thiếu gia biết là ta nói.”

Nhưng mà, mềm lòng thì như thế nào, đối với một người luôn xem thường anh, hơn nữa còn từng quật ngã anh nằm trên mặt đất, muốn có sắc mặt tốt cũng thật khó phải không? Cho nên lúc mới vào nhà họ Bạch, Phạm Hà Lộ rất cẩn thận, cố hết sức không đi trêu chọc Bạch An Kỳ.

Mà Bạch An Kỳ cũng rất lạnh nhạt với cô.

Thật ra thì Hà Lộ bị vậy cũng đáng, lúc trước cô tầm nhìn hạn hẹp đánh giá thấp đại thiếu gia phải không? Nói thế nào thì Bạch An Kỳ cũng là ân nhân của cô, mà ngay cả chữ cảm ơn cũng không có.

Bởi vì Bạch An Kỳ đối với cô rất lạnh nhạt, cho nên trừ đại tổng quản nhà họ Bạch ra, những người giúp việc khác đều không cho Hà Lộ sắc mặt tốt.

Có thể vì vậy, bọn họ muốn thiếu gia thay mình xả giận, cô mới bị phân công đến làm việc vặt bên người Bạch An Kỳ, để cho cô gái không có mắt nhìn từng khinh thường đại thiếu gia làm việc nặng bả0 đáp?

Nói là báo ân, đêm đó cô được mang đến trước mặt Bạch lão gia, cô hùng hổ mạnh mẽ nói muốn bán mạng cho nhà họ Bạch, Bạch lão gia nghe xong cười ha ha. Sau này, khi nhớ lại tình cảnh lúc đó, Hà Lộ vẫn cảm thấy xấu hổ, cô là một đứa bé thì có thể làm gì? Coi như cô muốn làm gái bán thân, cũng phải cần có thủ đoạn và kinh nghiệm. Thật ngu ngốc mà! Sau đó, lão gia lại muốn cô đi theo bên cạnh tổng quản học tập, nói trắng ra chẳng phải là nhờ nhà họ Bạch nuôi học hành và ăn uống sao? Bên người còn dư một người không có năng lực kiếm sống là mẹ cô, cô lại mới học phổ thông, có phải đọc sách đều giải quyết được tất cả!

Mới vừa vào nhà họ Bạch, kỳ nghỉ hè năm lớp 10 phổ thông lại bắt đầu, vừa đúng dịp cho cô có nhiều cơ hội học tập bên cạnh tổng quản.

“Đại thiếu gia rất thích sạch sẽ, con lau dọn phải cẩn thận một chút.” Tổng quản nói.

Thật ra thì không cần tổng quản nhắc nhở, Hà Lộ biết mình mắc nợ Bạch An Kỳ, cô muốn tìm cơ hội nói cảm ơn, nhưng quá khứ cô chưa từng học cái gì gọi là bày tỏ tình cảm, cái gì gọi là bắt tay giảng hoà, cô rất hoang mang, nhưng ít ra có thể đem công việc làm xong, để cho Bạch An Kỳ hài lòng, điều này cô sẽ cố gắng hết sức làm thật tốt.

Cho nên, trước lúc anh thức dậy, cô yên lặng không một tiếng động bắt đầu bận rộn làm việc, hy vọng có thể hoàn thành công việc thật tốt và tránh mặt Bạch An Kỳ.

Mấy ngày đầu tiên, cô đều ở thời điểm trước khi Bạch An Kỳ tỉnh lại dọn dẹp sạch sẽ phòng ngủ và sân phòng của anh, sàn nhà được lau trong suốt, hơn nữa còn đánh bóng tay vịn, tưới hoa, sau đó lau chùi sạch sẽ cửa sổ sắt đất, lúc thiếu gia không ở trong phòng thì đem rèm cửa kéo lên cho nắng sớm tràn ngập trong phòng.

Đến ngày thứ bảy, đột nhiên Bạch An Kỳ lại dậy sớm, lúc cô đang lau chùi lan can, anh đi ra khỏi phòng.

Hà Lộ sửng sốt, qua một lúc mới nhớ mình phải giống những người khác chào hỏi thiếu gia, nhưng như thế nào không tự nhiên mở miệng được, động tác lau lan can cũng thay đổi chậm chạp như rùa bò.

Phải nói như thế nào là đối nhân xử thế, lúc ấy Hà Lộ mới mười bảy tuổi, đang trong thời kỳ phản nghịch không có quy tắc, hơn nữa Bạch An Kỳ là bạn học của cô, cô không bỏ được lòng tự ái, biết nên làm gì là một chuyện, có thể làm được hay không lại là chuyện khác.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy sau lưng nhột nhột, chẳng lẽ Bạch An Kỳ đang nhìn cô? Anh đứng ra nên khinh thường cô, hay là sáng sớm nhìn thấy cô ở đây lau chùi lan can cảm thấy chướng mắt, cô thật muốn tìm một cái hố trốn đi.

Cho đến khi nghe phanh một tiếng, tiếp theo là tiếng nước chảy ào ào.

“Mẹ kiếp, ai đem thùng nước đặt ở trên đường ta đi?”

Hà Lộ cực kỳ hoảng sợ quay đầu lại, phát hiện đại thiếu gia nhìn chằm chằm thùng nước bị đá ngã trên đất, mà ống quần của anh đã ướt thành một mảng.

Kỳ quái, cô rõ ràng đem thùng nước đặt bên cạnh tường, tại sao lại chạy đến giữa đường bị anh đụng ngã?

“Thật xin lỗi.” Hà Lộ chỉ có thể thành tâm nhận lỗi, chẳng lẽ thùng nước của cô đột nhiên dài chân chạy ra làm thiếu gia đụng phải? Có lẽ là cô nhớ lộn, không cẩn thận đặt ở giữa đường đi.

Mặc dù, cô rất xác định mình không có đặt giữa đường. Khoé mắt Hà Lộ nhìn thấy cạnh tường rõ ràng còn có một vòng nước!

Được rồi, xem ra, thùng nước này, chân tự nhiên dài ra, chạy đến giữa đường để thiếu gia đụng phải.

Sắc mặt Bạch An Kỳ âm trầm nhìn chằm chằm cô, kể từ ngày anh xông vào nhà cô tới nay, đây là lần đầu tiên Hà Lộ nhìn anh.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy sắc mặt Bạch An Kỳ hơi khác so với lúc trước, như đã nói, bây giờ còn chưa tới sáu giờ, cái người vừa nằm xuống liền ngủ thẳng cẳng tới sáng như đại thiếu

gia của cô, mới giờ này mà rời giường, sợ rằng không chỉ có hơi tức giận thôi đâu, có khi nào giận quá đánh cô luôn không? Điều này làm Hà Lộ không khỏi lo sợ.

“Là cô sao? Quần của tôi bị cô làm ướt, cô phải chịu trách nhiệm giặt giũ sạch sẽ, lại đây lấy cho tôi cái quần khác!”

Hà Lộ nhìn thấy gương mặt tuần tú của Bạch An Kỳ bởi vì giận quá mà trở nên ửng hồng, không thể làm gì khác hơn là không ngừng nói xin lỗi.

“Còn không mau vào?” Bạch An Kỳ đứng ở cửa sổ sát đất trong phòng thúc giục.

Bạch An Kỳ muốn cô vào phòng anh? Nghĩ đến phải cùng anh ở chung một chỗ, làm Hà Lộ có chút khẩn trương, nhưng vẫn nhanh chân đuổi theo.

Bạch An Kỳ nghiêm chỉnh đứng trước cửa phòng thay quần áo, giọng điệu không kiên nhẫn nói, “Đều là tại cô, hôm nay tôi phải mặc cái quần này mới hợp với cái áo sơ mi này, lại bị cô làm ướt, những cái quần khác đều không hợp!”

“Thật xin lỗi.” Nếu là trước kia, trong lòng Hà Lộ nhất định ối đầy bụng, nhưng hiện tại cô chỉ có áy náy.

Mặc dù đại thiếu gia yêu cái đẹp lại thích ăn mặc đến không ai nói nổi, nhưng anh không bao giờ chậm trễ giúp đỡ người yếu đuối, bất bình dùm người khác, mặc kệ anh muốn nghĩ mình đẹp hơn hoa hậu của các loài hoa cũng được, vậy có làm sao? Thế giới này có được mấy người như anh, mong muốn khắp nơi đều là hoà bình và tốt đẹp.

“Đi lấy máy sấy và khăn lông, giúp tôi sấy khô, nhanh một chút.” Đại thiếu gia đặt mông ngồi ở trên ghế salon, nhấc cái chân có ống quần ướt đặt trên bàn, sau đó bày tư thế giống như đại vương gia, ngồi nghênh ngang trên ghế chờ cô.

Hình như anh muốn làm khó cô thì phải, nhưng Hà Lộ cũng không để ý nhiều như vậy, dù sao ngay cả câu “cám ơn” cô còn chưa nói ra khỏi miệng, còn dám ý kiến gì nhiều!

Sợ máy sấy quá nóng, Hà Lộ cầm khăn lông lau ống quần ướt, sau đó chuyển máy sấy sang chế độ sấy lạnh đem ống quần ướt sấy khô. Thật ra thì nếu cởi quần ra, dùng máy sưởi hay quạt gió sẽ nhanh hơn, nhưng lúc đó Hà Lộ chưa có kinh nghiệm làm việc nhà, làm sao biết những thứ đó, nhà cô cũng không giàu có, đi tới nhà họ Bạch cũng chỉ có mấy ngày, hơn nữa vẫn luôn phụ trách công việc bên ngoài.

Cô sợ Bạch An Kỳ không nhẫn nại được, nên rất khẩn trương, nhưng ngoài ý muốn là đại thiếu gia không có nói gì, cũng không có gây động tác khó khăn nào, an tĩnh đến nỗi Hà Lộ tưởng anh đã ngủ, nhưng lại không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ có thể cẩn thận làm xong công việc.

Hà Lộ tốn nửa tiếng mới sấy khô ống quần.

“Như vậy đã được chưa?” Cô ngẩng đầu lên, phát hiện Bạch An Kỳ nhìn cô chằm chằm, sắc mặt khó coi.

Cô lại làm sai sao? Hà Lộ mím chặt môi, giống như trong quá khứ chờ thầy giáo mắng vậy, nhìn qua có chút phản nghịch. Nhưng thật ra là cô đang khẩn trương và bất an.

“Được rồi, đi ra ngoài.” Thanh âm của anh buồn buồn đuổi người, một phút cũng không muốn cô ở lại, Hà Lộ nhanh chóng đem máy sấy trả lại vị trí cũ, còn lấy khăn lông rời đi.

Cô không biết là khi cô vừa xoay người rời đi, tư thế cứng rắn tiêu sái đẹp trai liền thay đổi, sắc mặt Bạch An Kỳ tái xanh.

Mẹ nó! Chân anh tê rần!

Hà Lộ cho rằng sau khi trải qua sự kiện thùng nước, Bạch An Kỳ sẽ cấm cô đến gần phạm vi phòng ngủ của anh, không nghĩ tới là ngược lại, cô bắt đầu bị phân công đến làm việc bên cạnh Bạch An Kỳ.

Thật ra thì, đi theo bên cạnh quản gia học tập làm Hà Lộ rất bận rộn, không chỉ giúp Bạch An Kỳ quét dọn nhà cửa hay sửa sang phòng ngủ, còn phải làm nhiều việc vặt khác trong biệt thự, nhưng kỳ quái là, chỉ cần công việc có liên quan đến đại thiếu gia, Hà Lộ luôn không đạt yêu cầu, ngược lại, những việc khác cô làm rất nhanh. . . .

Ách, thật ra thì cô cũng có chút xấu hổ, thành thật mà nói cũng không phải cô đem công việc hoàn thành tốt, ví dụ như khi được phân công đến phòng bếp chạy vặt, đúng lúc Bạch lão gia tổ chức bữa tiệc họp mặt bạn cũ, cô được phân công gọt củ cải trắng, lại thấy xe rác đã đầy mà không ai đổ, vì vậy giúp một tay đem tất cả ra ngoài đổ đi, thần kỳ là lúc cô trở lại tiếp tục công việc, củ cải trắng được gọt xong hết rồi——có mấy cái gọt thật lãng phí, còn nhỏ hơn củ cải đỏ, đầu bếp bình thường tiết kiệm thấy những củ cải đó lại không nói gì. Cô nghĩ là có người giúp một tay, nhưng mà mọi người đều bận muốn chết, đâu có ai rảnh rỗi mà giúp cô?

Là tiểu tinh linh³ trong truyền thuyết sao? Cô nghĩ.

Lại nói, mỗi mùa đi qua cô đều phải đem toàn bộ rèm cửa trong biệt thự nhà họ Bạch tháo xuống, sau đó thay rèm cửa màu sắc mới cho phù hợp từng mùa, đem rèm cửa cũ đi giặt sạch——cái này thật không phải là công việc nhẹ, rèm cửa sổ rất nặng, tất cả rèm cửa sổ trong nhà họ Bạch cộng lại rất kinh người, bình thường những người cùng phụ trách một tầng lầu hoặc một khu vực, tất cả sẽ giúp đỡ lẫn nhau, thế nhưng cô lại bị cô lập, cho nên chỉ có thể một mình làm công việc này.

Khi cô thật vất vả đem rèm cửa trong phòng sách lấy xuống, lúc đặt ở cửa phòng, lại phát hiện rèm cửa sổ trong những phòng khác đều được đặt ở cửa.

Hơn nữa khi cô giặt quần áo trở lại, rèm cửa sổ đã được đổi mới, cô hỏi những người giúp việc khác, mỗi người đều nói họ bận rộn chuyện của mình, không chú ý rèm cửa khi nào được treo lên. Vả lại, cô bị người khác ghét như vậy, mỗi người khi trả lời cô còn dùng thái độ lạnh nhạt, thật đúng là không ai rảnh rỗi giúp cô làm những chuyện này, ngoại trừ tổng quản, nhưng thân là tổng quản sẽ có một đồng chuyện phải bận rộn, sao giúp được cô đây!

Cho nên, cũng là tiểu tinh linh trong truyền thuyết đi!

Tóm lại, mặc dù không rõ nguyên nhân, cô luôn đem công việc trong biệt thự giải quyết nhanh chóng.

Về phần công việc trong phòng hay trong sân của đại thiếu gia, ngược lại là làm hoài không xong! Như là, cô rõ ràng đã quét sạch sẽ lá rụng trong sân, vừa di chuyển, quay đầu lại, lá khô lại đầy đất giống như có người nào đó cố tình quăng lung tung, so với lúc trước càng lộn xộn hơn, cô lại phải quét lần nữa.

Lá phong⁴, cũng quá khoa trương đi? Hơn nữa còn có hoa mộc lan⁵ và cánh hoa tử vi⁶!

Trong sân thiếu gia rõ ràng không có loại lá này, cả toà biệt thự chỉ có ngoài cửa phòng phụ nhân mới có hoa mộc lan cùng tử vi!

Cô nghi ngờ lá khô ở cả toà biệt thự cũng bị gió thổi tới đây, gió này thật biết lựa chỗ.

Có lúc, Bạch An Kỳ cố ý tấy máy tay chân làm đồ mới trở thành đồ bỏ đi, sau đó đem tất cả chuyện vốn không thuộc công tác của cô toàn bộ ném cho cô, rất rất nhiều việc làm suy sụp tiến độ công tác của cô, nếu như cô không có việc làm, cũng sẽ “chế tạo” công việc cho cô làm, ví dụ như——

“Đều là cô hại tôi không rảnh ghép hình⁷, giúp tôi đem nó hoàn thành!”

Kết quả ghép xong một ngàn mảnh ghép, cô tốn hai tháng!

Mỗi sáng cô đều nghi ngờ tối hôm qua có phải có con gián chạy đến phá hư hay không mà tiến độ công việc luôn lùi vô kỳ hạn, mặc dù thiếu gia nói sẽ giúp cô hoàn thành tấm hình, nhưng căn bản là làm cô thêm bận rộn, khi anh không cẩn thận đuổi người sẽ đem cả buổi chiều của cô trở về lúc ban đầu, Hà Lộ thật nghi ngờ thiếu gia cố ý chỉnh cô, nhưng chỉ có thể ngượng ngùng xin thiếu gia ở một bên nhìn chừng nhúng tay vào.

Nếu như là trước kia, cô đã sớm cho anh một quyền, kêu anh đừng phá hư, ai.

“Đem tất cả áo sơ mi của tôi lấy ra ủi qua một lần, sau đó gấp lại, nhớ gấp thật đẹp thật ngay ngắn, không thể gấp bậy, chỉ cần một cái không gấp đúng hoặc nhăn, làm lại một lần!”

Đơn giản giống như cô bé lọ lem làm theo yêu cầu của chị ghẻ sao! Nhưng Hà Lộ không dám giận, cũng không dám nói, chỉ có thể ở trong phòng thiếu gia bận rộn đến tối, mà thiếu gia ngồi trên giường ở một bên thưởng thức trà nóng!

Mặc dù, bằng lương tâm mà nói, công việc trong phòng thiếu gia, nhẹ hơn nơi khác nhiều. Nhưng mà Bạch An Kỳ ở bên cạnh sẽ làm cô khản trương.

Ngay cả lúc ăn cơm cũng bị thiếu gia lấy công việc ra hành hạ, nhất định phải ở trong phòng thiếu gia giải quyết.

Bạch An Kỳ bày ra sắc mặt ông chủ khó tính, vì vậy Hà Lộ chỉ có thể cùng ăn cơm với thiếu gia, để anh nhìn chăm chăm, phòng ngừa cô cố tình ăn một bữa cơm trong hai tiếng để lười biếng.

Vấn đề là, thiếu gia quả nhiên là thiếu gia, bọn họ cũng không phải rảnh rỗi ăn no không có làm gì! Cuối cùng cũng phải làm việc, thiếu gia chẳng qua là muốn hai giờ dùng cơm của cô không lãng phí, phải phối hợp với thái độ thông thả ung dung dùng cơm của thiếu gia, không thể trước thời gian hoàn thành công việc, càng thêm bất đắc dĩ.

Vì vậy bữa ăn tối mỗi ngày, cô luôn trong phòng thiếu gia dùng cơm, nhà họ Bạch nấu ăn không tệ lại không phân biệt đối xử, thức ăn của chủ nhân không khác thức ăn của người hầu bao nhiêu, bản thân lão gia và phu nhân đối với thức ăn cũng không quá coi trọng, nhiều lắm thì thiếu gia và tiểu thư sẽ ngoại lệ yêu cầu làm chút điểm tâm hoặc đặc biệt chỉ đích danh muốn ăn món gì, nếu không là quản gia và đầu bếp sẽ tự chọn lựa thực đơn.

Mà Bạch An Kỳ khác với cha mẹ mình, được nuông chiều từ bé nên đối với thức ăn rất soi mói, Hà Lộ biết ba bữa của thiếu gia đều được chuẩn bị khác mọi người, vì vậy cô đi theo thiếu gia cũng được nhận ân huệ, thế nhưng cũng không phải bởi vì thiếu gia vô cùng hoà ái dễ gần muốn cô ở trên bàn ăn không cần khách khí, mà là. . . .

“Tôi không ăn cái này, cô phụ trách đem những thứ này giải quyết xong.”

Đúng vậy, cô còn phải phụ trách ăn món ăn thiếu gia không thích, thiếu gia không ăn khoai tây, không ăn món ăn có khoai lang, cũng không ăn thịt heo kho tàu, và còn món trứng chiên hành nữa. . . .Thiếu gia thật là kén ăn mà, mỗi bữa đều có một đồng đồ không ăn, nhưng mà, những món thiếu gia không ăn cô lại rất thích ăn, hai tháng ngán ngùng, cô vốn là thon gầy trở nên mập mà không ít, tất cả đều do thiếu gia ban tặng.

Nhưng mà, như đã nói, ba bữa của thiếu gia rõ ràng đều được đầu bếp chọn lựa kĩ càng, không phải sao? Tại sao có thể xuất hiện món ăn thiếu gia không thích ăn đây? Chẳng qua là thiếu gia chung thủy không cho cô sắc mặt tốt, lời nói luôn ác liệt, Hà Lộ cũng không muốn tự tìm phiền toái.

Cho đến khi quản gia muốn cô kết thúc công việc trở về ký túc xá, thiếu gia mới không cam tâm tình nguyện mà thả người.

Xem ra, thiếu gia thật sự ghét cô, cho nên mới trăm phương ngàn kế giữ cô, muốn cô khổ sở, nhưng cô cảm giác mình không có tư cách khổ sở.

Mà điều làm cho Hà Lộ lúc còn trẻ tiếc nuối là không dám đem lòng biết ơn và áy náy nói ra khỏi miệng.

Nếu như có thể, Hà Lộ cũng không muốn chủ động vào phòng ngủ của thiếu gia, đáng tiếc hôm nay là ngoại lệ.

Thiếu gia còn chưa rời giường, mà trước đó cô đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng, trà và đồng phục, hơn nữa sửa sang lại bàn ăn thật tốt để phòng bếp đem bữa sáng lên. Đã nhập học rồi, cô và thiếu gia đều phải đi học, nếu như trước bảy giờ không hoàn thành công việc, cô và thiếu gia sẽ trễ học.

Cô muốn nhờ quản gia hoặc Đại Lực vào phòng đánh thức thiếu gia, đáng tiếc ngày hôm trước sự phụ của cô phải bồi lão gia và phu nhân đi Hongkong, mà cô và thiếu gia phải đi học sớm nên sáng sớm cũng không thấy Đại Lực đâu cả.

Nếu cứ do dự sẽ trễ học mất! Hà Lộ không thể làm gì khác là nhắm mắt đi vào phòng, đem rèm cửa sổ kéo ra, lo lắng phòng sợ thiếu gia phát giận.

Lúc nghĩ hèn, những người giúp việc không dám gọi thiếu gia dậy, bởi vì nếu làm vậy, đơn giản là đi vào đường chết. Hôm nay cô phụ trách thi hành cái công việc này, những người làm kia trên mặt đều xuất hiện nụ cười quỷ dị, hi vọng cô bị mắng khi chọc tức thiếu gia.

Bảy giờ mười phút, nếu không gọi thiếu gia rời giường sẽ xong đời!

“Thiếu gia.” Hà Lộ nơm nớp lo sợ đến gần mép giường.

Không có phản ứng.

“Thiếu gia, rời giường.” Cô lại gần mấy bước, nhìn thấy chăn bông sau màn che có động tĩnh, nhưng mà chỉ có một cái.

Bạch An Kỳ lật người, đương nhiên là tiếp tục ngủ.

“Thiếu gia, trễ học rồi.” Cô không thể làm gì khác hơn là lớn giọng kêu to.

Chăn bông lại động, Bạch An Kỳ cuối cùng có động tĩnh, nhịp tim Hà Lộ đập nhanh như đánh trống, chờ bị mắng.

Quả nhiên, sau khi Bạch An Kỳ nhìn rõ người đứng kế bên giường, như chó bị đập trúng đuôi, giận tím mặt, “Cô vào đây làm gì? Đi ra ngoài!”

Lúc này Hà Lộ mới phát hiện, từ khi cô đến nhà họ Bạch báo ân đến nay, lần đầu tiên Bạch An Kỳ gào thét với cô, mặc dù mấy tháng trước anh cũng chưa từng cho cô sắc mặt tốt, nhưng ít ra không có la cô.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nghe thiếu gia mắng, cũng biết mỗi khi Bạch An Kỳ rời giường đều rất nóng tính——điều này làm cho tất cả người giúp việc coi chuyện thiếu gia nóng tính sau khi rời giường không phải chuyện gì——nhưng cô lại cảm thấy buồn bực.

Không có chuyện gì. Cô tự an ủi mình, lửa giận của thiếu gia so với tức giận của cha cô, đơn giản như là gió xuân thổi qua làm cho người ta thoải mái.

Nghĩ như vậy, cô liền trở lại bình thường, phũ phàng cảm giác khác thường trong tim, bắt đầu nghĩ, người có thể hoàn thành công việc như thế này, chỉ có cô, thí sinh thích hợp nhất, bởi vì cô đã quyết định, chỉ cần nghĩ đến những ngày nước sôi lửa bỏng trong quá khứ, chèn ép hay khó khăn ở nhà họ Bạch căn bản không tính là cái gì!

“Thật xin lỗi, thiếu gia, nhưng trễ giờ đi học rồi.” Hà Lộ lùi đến cạnh cửa, “Xin ngài nhanh một chút rời giường rửa mặt, bữa ăn sáng cùng trà và quần áo tôi đã. . .”

“Mẹ nó, tôi nghe rồi, mau chút. . .” Bạch An Kỳ không có động tác rời giường, chẳng qua là rống to.

Hà Lộ lo lắng anh lại ngủ nữa, suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là lùi ra ngoài cửa, “Tôi cùng tài xế đợi thiếu gia ở cửa chính.” Dứt lời, không đợi Bạch An Kỳ bạo phát, lập tức xoay người chạy đi.

Mà trên giường, Bạch An Kỳ thất bại lấy một tay che đi nửa gương mặt, anh hi vọng màn che và chăn bông đủ dày để che đi một ít “chi tiết”, ví dụ như chăn bông nổi lên khác thường, ví dụ như cổ anh trở nên hồng hào rõ ràng, chân chính làm anh nguyên rửa không dứt chính là, anh bởi vì trong tình huống khó xử không thể chống đỡ, không thể không dùng khẩu khí ác liệt nhất đuổi cô đi, ai kêu anh chỉ phát hiện Hà Lộ ở cạnh giường liền, liền. . .

Liên tiếp tiếng chữ rửa thô tục từ sau màn che truyền ra.

Anh nhất định phải đem chăn bông và ra giường huỷ chứng cứ!

Chú thích:

1Cadillac DTS siêu dài:

2Súng lục có gắn ống giảm thanh: Súng lục hay còn gọi là súng ngắn. Ống giảm thanh được gắn trước nòng súng, có tác dụng làm giảm âm thanh do súng tạo ra khi bắn (âm thanh đập kíp nổ, âm thanh đầu đạn tách khỏi vỏ, âm thanh đạn vụt ra), thay vì khi bắn nghe tiếng “đoàng đoàng, đùng đùng” thì chỉ còn nghe có tiếng “tịt”, gắn ống giảm thanh vào trước nòng súng để giữ bí mật, không muốn người xung quanh phát hiện.

3Tiểu tinh linh: Có thể tạm hiểu là 1 linh hồn/sinh vật/ thực thể có phép màu, hay do phép màu tạo thành, thường mang hình dạng những nàng tiên hay yêu tinh nhỏ bé, dễ thương. Giống Tinker Bell vậy.

4Lá phong

5Hoa mộc lan

6Hoa tử vi:

7Ghép hình: Gồm nhiều miếng nhỏ khuyết hoặc dư góc ghép với nhau thành bức tranh hoàn chỉnh, những mảnh ghép giống như trong hình

2. Chương 2

Thời gian một lần nữa quay trở lại những ngày Hà Lộ mới vào nhà họ Bạch, còn chưa bắt đầu nghỉ hè, tuổi mười bảy thanh xuân nhiệt huyết của cô cứ như vậy bỏ không ở nhà họ Bạch.

“Thiếu gia.”

Không muốn, ồn quá!

“Thiếu gia, rời giường.”

“” Bạch An Kỳ đột nhiên thanh tỉnh.

Giọng nói này. . . .Không hay một chút nào, lại làm cho tim anh loạn nhịp, không mềm mại một chút nào, lại làm cho đầu gối anh nhũn ra. Có chút trầm thấp, lại êm ái dễ nghe, mang một chút thần bí, một chút dụ dỗ, lần nào cũng làm thân thể anh nóng lên, tim đập nhanh lên. . . .đây là?

Đúng rồi, hôm nay là ngày đầu tiên Hà Lộ nhận nhiệm vụ, bắt đầu từ hôm nay, cô chính là người hầu “dành riêng” cho anh!

Dĩ nhiên hai chữ dành riêng này, là anh tự thêm.

“Thiếu gia.”

Bạch An Kỳ trở mình, nhìn thấy Phạm Hà Lộ mặc đồng phục người hầu lộ thấp ngực, bánh bao nhỏ còn đang trong thời kỳ trở mã bị áo lót kìm chặt, tóc ngắn phản nghịch được nhuộm trở lại màu hạt dẻ ban đầu, cô đang nghiêng người về phía anh, nụ cười ngọt ngào gọi anh rời giường.

Từ trước đến nay, sau khi đại thiếu gia rời giường đều tức giận, trong nháy mắt tâm nở như đoá hoa, làm gương mặt tuấn tú chặt cứng, đỏ mặt nằm bất động, “Cô kêu tôi rời giường tôi liền rời giường sao? Cô coi tôi là cái gì?”

“Vậy làm sao thiếu gia mới bằng lòng rời giường đây?” Ngón trỏ Hà Lộ chạm cằm, mặt bối rối.

Trong nháy mắt Bạch An Kỳ có một chút nghi ngờ——tiểu bạo lực của anh sao lại có động tác và vẻ mặt này, tại sao cùng với nữ nhân vật chính trong game H tối hôm qua anh chơi giống nhau? Tạo hình cũng giống nhau như đúc là sao?

Nhưng mà thân thể mềm mại và mùi hương không ngừng phát ra từ cơ thể cô, đôi môi đỏ mọng chu lên, xương quai xanh xinh đẹp, tiểu bánh bao trắng nõn như sữa tươi, một cái lại một cái làm cho tâm anh trở nên thất thường.

Bây giờ anh còn nhớ rõ xúc cảm khi chạm vào tiểu bánh bao! Thật là muốn sờ một lần nữa. . . .

Đại thiếu gia lắc đầu một cái, gương mặt kiêu căng không ai bì nổi nhắm mắt lại.

“Cô biết nên làm thế nào mà.!” Tới cho anh một nụ hôn chào buổi sáng đi!

Anh tuyệt đối không có len lén nhếch miệng lên đâu!

“Vậy em không thể làm gì khác hơn là đem nụ hôn đầu của em tặng cho thiếu gia!”

Phanh, đông! Tim của anh nhảy thật mạnh, trật nhịp mất rồi. . . .

Anh tuyệt đối không có len lén mong đợi, nhưng mà cô muốn đem nụ hôn đầu tặng cho anh, anh đành phải bắt đắc dĩ đón nhận thôi!

Mùi đàn hương bay tới, mặc dù cảm thấy mùi hương này cùng tiểu bạo lực không hợp nhau, nhưng nhịp tim Bạch An Kỳ vẫn không nhịn được tăng lên một trăm lần!

Nụ hôn đầu của Phạm Hà Lộ! Oh phịch phịch phịch. . . .Ngực của anh hơi đau, có chuyện gì xảy ra?

Tuyệt đối không phải vì anh mong đợi quá mức đâu!

Thiếu gia ngu ngốc nhắm chặt đôi mắt, nằm ở trên giường mềm mại, trong nháy mắt nhìn anh mười phần xinh đẹp, ngay cả ánh sáng ngoài cửa chiếu vào cũng ngập tràn mây hồng và bụi vàng, Bạch An Kỳ khấn nguyện nằm trên giường, giống như bạch mã hoàng tử chờ đợi tiếp nhận nụ hôn của tiểu xứ nữ, gương mặt tuấn tú xuất hiện dấu vết đỏ ửng, hai tay xấu hổ nắm chặt ra giường.

Nụ hôn đầu tiên của Phạm Hà Lộ, nhất định giống như cơn mưa mùa hè mát mẻ, ngọt ngào giống như mật dịch mùa xuân! Đó là yêu! Là ấm áp! Là hy vọng! Là chờ mong! Oh phịch phịch phịch ô——

Nhưng mà, anh chờ rồi lại chờ, đợi đến khi miệng hơi mỏi, nụ hôn ngọt ngào của Phạm Hà Lộ, lại chậm chạp không có rơi xuống. . . .

“Thiếu gia.”

“” Trong nháy mắt, Bạch An Kỳ hoá đá.

Giọng nói này. . . .Dĩ nhiên không phải là của cô, làm trái tim anh lạnh như băng, quả thật không mềm mại, làm cho sắc mặt anh trắng bạch. Giọng nói trầm thấp có từ tính, hơn nữa cố gắng trấn định, mang chút bao dung, mang chút muốn cười mà cười không được, rốt cuộc làm cả người anh phát run, giống như từ trong mộng tỉnh lại. . . .đây là?

Bạch An Kỳ nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng kiêu căng lạnh nhạt, chậm rãi chấp nhận. . . .thậm chí có chút tuyệt vọng, cuối cùng mở hai mắt ra.

Mặt trời đã chiếu tới朦胧, quản gia Luyện quả nhiên có luyện tập, sắc mặt đoan trang đứng ở đầu giường.

Còn tiểu người hầu xinh đẹp của anh đâu? Ai, Tiểu bạo lực của anh làm sao có thể cho anh cái hôn rời giường được đây?

Hôm nay đúng là ngày đầu tiên Hà Lộ vào nhà họ Bạch, đêm qua, anh mới diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân đem Hà Lộ và chị hai của cô cứu ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, nhưng sau đó lại không có dịp để anh biểu hiện sự quan tâm chăm sóc cô, bởi vì cảnh sát phải thẩm vấn chị em nhà họ Phạm, an bài nơi ở cho các cô, làm tới làm lui liên tục tới nửa đêm.

Bởi vì thẹn quá, sắc mặt Bạch An Kỳ rất thú vị, trở nên kiêu căng vô cùng, trần truồng nằm ở trên giường, một chút cũng không có ý muốn rời giường.

Lão quản gia ho khan hai tiếng.

“Bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong, thiếu gia nếu như muốn tối nay mới dùng cơm, nhớ kêu Đại Lực bảo phòng bếp giữ ấm, hôm nay lão gia không có dặn dò gì.” Sau khi lão gia đi làm, truyền lời ông ấy cho thiếu gia là công việc của lão.

Lão quản gia xác định Bạch An Kỳ đã tỉnh ngủ liền lui ra, dù sao nếu đại thiếu gia đói bụng hoặc muốn đi wc sẽ tự xuống giường, mà Bạch An Kỳ đang trong trạng thái không tự nhiên rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Chờ.chờ một chút, bác Luyện. . . .”

Bác Luyện đứng bên cạnh bình phong, chờ đại thiếu gia đỏ mặt bất thường mở miệng, trên mặt không có biểu tình gì.

“Cái đó. . . . tiểu bạo lực. . . ý cháu là Phạm Hà Lộ. . . .” Mẹ nó, ngay cả cái tên cũng làm tim anh đập nhanh là sao? Anh trúng tà rồi hả? Bạch An Kỳ nhìn chằm chằm cột giường, nghiêm túc suy nghĩ một lát nữa anh đụng đầu vào nó có giúp anh thanh tỉnh hơn không, “Cô ấy sao rồi? Cha sắp đặt cô ấy làm gì? Thật là đi theo bên cạnh bác. . . .” Thực tập làm tiểu người hầu sao?

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh Phạm Hà Lộ mặc quần áo người hầu, màu đỏ ửng trên mặt thiếu gia ngu ngốc càng thêm rõ ràng.

Quả nhiên như vậy. Trong lòng quần gia sáng bừng như tuyết, nhưng trên mặt ông chỉ có chân mày nhíu lên một cm nhỏ nhoi.

“Hà Lộ nói cháu ấy sẽ ở nhà họ Bạch làm việc, nhưng việc học tập phải tiếp tục, hiện tại Hà Lộ tạm thời ở tại vườn thông, bác đã an bài cho Hà Lộ một căn phòng riêng, nếu thiếu gia không yên lòng, có thể đi xem một chút.”

“Cháu mới không có không yên lòng.” Anh đỏ mặt giải thích, “Không sao, bác đi xuống đi.” Anh muốn nhanh một chút trang điểm ăn mặc, tuyệt đối phải đẹp trai hơn bình thường một trăm lần!

Lúc này, chân mày quần gia Luyện nhướng lên thật cao, hắng giọng nói, “Hà Lộ ở trong phòng cuối bên trái lầu ba.”

“Cháu cũng không có hỏi!” Anh rống lên, thiếu chút nữa là quên hỏi rồi.

Câu trả lời của Bạch An Kỳ hoàn toàn nằm trong dự đoán của lão, đại thiếu gia ngu ngốc kiêu ngạo này là ông nuôi từ bé đến lớn mà.

“Hà Lộ sáu giờ đã rời giường, đi bệnh viện thăm chị hai cháu ấy, hôm nay Hà Lộ được nghỉ, buổi trưa mới có thể trở lại.”

Thần thái sáng láng của đại thiếu gia đột nhiên trở nên ảm đạm, lão Luyện vui không giấu được, trước khi đi còn không nhịn được nhắc nhở một chút.

“Dù sau buổi trưa Hà Lộ sẽ trở lại, ngược lại bộ dáng này của thiếu gia, phải xử lý nhanh một chút, ở trước mặt một cô gái. . . như vậy, có chút mạo hiểm.” Lúc này lão Luyện nhanh chóng chạy thật nhanh.

Bộ dáng này là bộ dáng như thế nào? Bạch An Kỳ buồn buồn cúi đầu, mới phát hiện cái vật đáng lẽ phải yên tĩnh kia, lại nhô lên, nhìn chần bồng cao như một núi Phú Sĩ thu nhỏ——anh thật tự hào, cao như vậy không phải ai cũng có được, nhưng cũng xấu hổ chính là, mới vừa rồi nằm mơ, rõ ràng là rất đơn thuần cái gì cũng không có phát sinh mà! Anh còn chưa sờ tới tiểu bánh bao trắng nõn, không nhìn thấy hình ảnh đẹp mắt, thậm trí ngay cả nụ hôn đầu của Hà Lộ cũng không có! Vậy hưng phấn làm cái gì?

Bạch An Kỳ buồn rầu bước xuống giường, nhanh chóng rửa mặt, từng miếng từng miếng chậm rãi ăn bữa ăn sáng, thật vất vả rồi cuộc cũng tới buổi trưa.

Ừ, đúng rồi, nếu Hà Lộ có thể xin nghỉ, vậy anh cũng muốn xin nghỉ, dù sao anh cũng là Đại thiếu gia! Đại thiếu gia xin nghỉ không cần lý do!

Vừa nghe nói Hà Lộ đã về, đại thiếu gia ăn mặc như con khổng tước huênh hoang xuống lầu. Anh hôm nay không có ra ngoài, nhưng tóc lại quá “chỉnh chu”, quần áo thì phối hợp tỉ mỉ, đem cơ ngực mạnh mẽ bó sát vào áo sơ mi màu xám đậm, phối hợp với quần jean màu đỏ sẫm, màu đen dây nịt cùng màu với giày da, hơn nữa trên cổ tay đeo một đồng phụ kiện kim loại, rõ ràng đang ở trong nhà còn mang kiếng râm.

Nhưng mà, Hà Lộ chỉ đi theo sau lưng lão quần gia Luyện, chuyên tâm nghe “sư phụ” dặn dò, mắt nhìn thẳng, hoàn toàn không có phát hiện có một bóng dáng mang theo chờ mong và một chút sợ bị tổn thương, thẳng tắp đi qua trước mặt Bạch An Kỳ.

Bạch An Kỳ duy trì tư thế lạnh lùng cao ngạo đứng trong vườn hoa, giống như đại thiếu gia nhàn rỗi không có chuyện gì làm, muốn thưởng nhàn một buổi trưa an nhàn ngắm hoa, vẻ mặt thủy chung lạnh lùng kiêu ngạo.

Chỉ có Đại Lực sau lưng đại thiếu gia nhìn thấy, trái tim người đàn ông vỡ rơi đầy đất, hết lần này tới lần khác còn cứng rắn giả bộ như không có chuyện gì.

Chỉ có trái tim con gái mới yếu ớt sao? Tình cảm của thiếu gia, cũng rất dễ bị tổn thương!

Thiếu gia đáng thương.

Phạm Hà Lộ khó ưa, cô nhất định phải chết!

Kỳ nghỉ hè đã bắt đầu, Bạch An Kỳ vạch ra kế hoạch tác chiến, đại thiếu gia ra một mệnh lệnh, không cho bất kỳ ai đối xử tốt với Hà Lộ, nếu như cô không đảm nhiệm được công việc của mình, cũng không cho bất kỳ kẻ nào giúp đỡ.

“Như vậy không tốt đâu?” Đại Lực ở một bên nói, anh đã qua cái tuổi thích khi dễ các cô gái yếu đuối, lấy thân phận người từng trải đề nghị, “Thiếu gia có thể hẹn Hà Lộ ra ngoài xem phim, ăn cơm. . . .”

“Tại sao tôi phải hẹn cô ta?” Ý đồ bị nhìn thấy làm đại thiếu gia thẹn thùng và bực bội, Đại Lực không thể làm gì khác là yên lặng sờ lỗ mũi làm bộ như chưa nói gì.

Vì vậy, cả kỳ nghỉ hè, đại thiếu gia trở nên rảnh rỗi, nhưng mà đại thiếu gia rảnh rỗi là sẽ đi quậy phá người khác, ví dụ như, lúc Hà Lộ bận rộn liền kêu cô ấy lại một chỗ nào gần đó, hơn nữa khi người ta đến gần, lập tức tìm chỗ trốn.

Có cần phải rắc rối như vậy không, hơn nữa Đại Lực cũng không biết, kế hoạch tác chiến như vậy có thể đạt được mục đích sao? Nhìn Phạm Hà Lộ bận rộn tới bận rộn lui, rất thú vị sao?

Đại Lực bắt đầu nhìn thiếu gia lấp ló trong vườn hoa——bởi vì anh là bảo vệ kiêm người hầu bên cạnh thiếu gia, cho nên nếu thiếu gia ở trong vườn hoa làm trộm, anh dĩ nhiên cũng phải như hình với bóng trốn theo, chỉ cần nghĩ đến mình từng tuổi này còn đi theo thiếu gia làm loại chuyện mất mặt như vậy, Đại Lực liền cảm thấy bất lực mà, ai. . . .

Nhưng mà, nhìn bộ dáng như thường thức bức tranh đẹp nhất thế giới của thiếu gia, hết sức chăm chú nhìn coi Phạm Hà Lộ, làm anh không đành lòng nói cho thiếu gia biết, thiếu gia rơi vào bẫy tình rồi.

Thân là đại thiếu gia, muốn ở trong biệt thự quậy phá như thế nào cũng được, cộng thêm việc Bạch An Kỳ sẽ lấy bộ dáng hung ác nhìn chăm chăm đuổi đi bất kỳ ai đến gần khu vực của anh, vì vậy đã lâu rồi, không ai dám đối với anh lộ ra hành vi bất kính hay phát biểu ý kiến gì, chỉ cần cố gắng không đụng đến, tốt nhất là làm bộ như không nhìn thấy.

Bạch An Kỳ nhìn thấy Hà Lộ đang làm việc, không có phát hiện mình có thể nhìn cô cả ngày, đơn giản giống như ngu ngốc. Bởi vì mỗi giây mỗi phút trong lòng anh đều nghĩ——-mẹ nó, đây là quần áo của người hầu sao? Hại anh không nhìn thấy đôi chân và cái bụng của Hà Lộ!

Nếu có thể nhìn thấy đôi chân cũng tốt rồi! Ghê tởm!

“Cô đang làm gì vậy?” Đang lẳng lặng nhìn coi, Bạch An Kỳ đột nhiên lên tiếng, trong giọng nói nghe được nồng nặc khó chịu.

Đang trong trạng thái lim dim ngủ gật, Đại Lực nhanh chóng đứng dậy, nhìn thấy Phạm Hà Lộ vô cùng miễn cưỡng lôi kéo thùng rác thật to, bên trong là lá cây và nhánh cây hôm trước cắt bỏ.

“Là rác mà.” Trước khi bão kéo đến, cây cối và hoa cỏ phía trước phía sau biệt thự đều phải được sửa sang và bảo vệ, cây yếu đuối thì làm giá đỡ, cây lùm sùm thì đem đi cắt sửa.

“Nói nhảm.” Anh đương nhiên nhìn thấy, “Tại sao lại để cho cô lôi một thùng lớn như vậy? Những người khác chết hết rồi sao?” Không thấy cô căn bản không dịch chuyển nổi sao? Mặc dù sức lực cô rất lớn, nhưng vẫn là con gái mà!

“.” Không biết người nào ra lệnh, không cho phép bất kỳ kẻ nào nhúng tay vào giúp đỡ Phạm Hà Lộ? Những người giúp việc khác đoán mò ý tứ của đại thiếu gia, cho là thiếu gia muốn dạy dỗ Phạm Hà Lộ, cho nên cả tập thể xa lánh cô, ngay cả cô muốn dùng xe đẩy chở thùng rác đi đổ, cũng bị người khác cướp đi, không cho cô sử dụng.

Đại Lực sờ sờ lỗ mũi, “Còn không phải tại thiếu gia sao?”

Bạch An Kỳ nhìn chăm chăm Hà Lộ, cổ hết sức xoay người rời đi.

Một lần nọ, Hà Lộ đang cố gắng lôi kéo thùng rác lớn, ông lão làm vườn đột nhiên gọi lại.

“Lão gia kêu người đem cái này đặt trên sân thượng phu nhân.” Lão làm vườn cầm hai cái bồn hoa nhỏ đưa cho Hà Lộ, “Nhớ đặt ở nơi mặt trời không chiếu tới, còn phải thông gió.”

Hà Lộ nhận lệnh rồi đi.

Sau khi Hà Lộ đi xa, Bạch An Kỳ và Đại Lực đẩy xe đẩy xuất hiện, Đại Lực đem tất cả lá cây và rác đổ vào xe đẩy của mình, Bạch An Kỳ không biết nhặt ở đâu được hai túi hạt xốp thật to bỏ vào thùng rác, phía trên trải một tầng lá thông và nhánh cây che dấu.

“...” Nhìn thấy một màn như vậy, mọi người im lặng không nói gì.

“Nhìn cái gì?” Sắc mặt đại thiếu gia khó chịu nhìn chằm chằm những người giúp việc bên cạnh.

“Không có, chúng ta không nhìn thấy cái gì hết!” Mọi người vội vàng tiếp tục công việc bên tay, mặc dù khoé miệng không kìm được, nhưng không ai dám can đảm để đại thiếu gia phát hiện.

“Rất tốt, làm như ta chưa từng tới.” Nói xong, Bạch An Kỳ và Đại Lực lại trốn vào bụi hoa, ngồi chồm hổm tiếp tục rình coi, xe đẩy ở bên cạnh đã được người giúp việc đẩy đi.

Thiếu gia có thấy nhàm chán chưa vậy? Ngay cả vai trò là đồng lõa Đại Lực cũng cảm thấy buồn cười và mất thể diện.

Sau khi trở lại, Hà Lộ lại tiếp tục mang thùng rác đi đổ.

Khi cô chuẩn bị cổ vũ mình mạnh mẽ hơn, lúc ôm thùng rác lại ngoài ý muốn phát hiện, thùng rác thật nhẹ! Thật là quá thần kỳ, trời!

Cô nhìn xung quanh mình, tất cả mọi người đều vội vàng—ít nhất là bề bộn nhiều việc—nhưng cô càng nghĩ càng thấy không đúng, đang muốn để thùng rác xuống tìm kiếm một lát, lão làm vườn lập tức thúc giục, “Nhanh một chút đổ rác đi, còn có chuyện khác muốn người làm.”

“Dạ.” Hà Lộ không thể làm gì khác hơn là bỏ xuống nghi ngờ, vội vàng ôm thùng rác nhẹ nhàng đi về phía cửa sau.

Sau vườn hoa, có một người ngu ngốc đang nghĩ mình thông minh mà đắc ý.

Bả vai mọi người mơ hồ run rẩy.

Khi Hà Lộ làm xong công việc trở về, lão làm vườn cũng chỉ phân công cô làm những việc tương đối nhẹ nhàng như nhổ cỏ. Mặc dù đại thiếu gia chưa nói gì, mấy ngày trước còn ra loại mệnh lệnh ngay thơ như vậy, nhưng rõ ràng nếu ông phân công Hà Lộ làm những việc khổ cực, thiếu gia ngu ngốc của bọn họ sẽ càng làm thêm những chuyện ngu xuẩn nữa.

Nguyên ngày chủ nhật tốt đẹp, thiếu gia lại đi rình trộm Hà Lộ, Đại Lực không hiểu thiếu gia sao lại cảm thấy thú vị, anh nhàm chán muốn ngủ luôn rồi!

Một cơn gió lạ thổi tới, thiếu chút nữa thổi bay làn váy Hà Lộ—đĩ nhiên là thiếu chút nữa——anh nghe tiếng thiếu gia đập sàn nhà một cái.

“Ai,” Bây giờ thật không muốn nhìn nữa, Đại Lực nghĩ đến mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình anh nhìn lên của bạn gái, không nhịn được trêu ghẹo nói: “Cần gì phiền toái như vậy? Cậu là thiếu gia, cô ấy là người giúp việc, chỉ cần gọi Hà Lộ vào phòng thiếu gia, xuất ra chiêu ngón tay tà ác. . . .”

“Cái gì mà ngón tay tà ác?” Bạch An Kỳ vừa nghe đến câu “gọi Hà Lộ vào phòng anh”, tinh thần liền phấn chấn.

“À. . . .tôi cũng không rõ lắm.” Anh vốn đang hỏi bạn gái, đã có ngón tay tà ác, vậy có phải hay không còn có “ngón tay chính trực”?

Đại Lực nhớ ra lần trước bạn gái anh đến quên đem mấy cuốn tiểu thuyết về, liền trở về phòng tìm, phát hiện trong đó có một quyển, cốt truyện nói về thiếu gia và cô hầu gái, vì vậy cùng thiếu gia bắt đầu nghiên cứu.

“Ngón tay tà ác của anh lướt qua hoa hạc xinh đẹp. . . .”

“Tại sao phải có hoa? Loại hoa nào?” Anh phải tìm rõ là loại hoa nào mới được, tại sao chỉ cần lướt qua, nữ chính sẽ ừ a a. . . . thật là quá thần kỳ!

“Không phải, hình như không phải tên một loài hoa. . . . Cậu xem còn có thâm cốc, thâm cốc bên trong đoá hoa, còn có rừng rậm nhỏ và nước chảy róc rách, xem ra là một vùng đất!” Đại Lực vì sự thông minh của mình mà vừa xem vừa gật gù, “Hiểu rồi, đây là muốn cậu đem Hà Lộ tới nơi hoang dã dã ngoại, kế tiếp sẽ biến thành——thiếu gia, không được! Phu nhân sẽ thấy. . . .” Đại Lực rất nhập tâm vào vai diễn, “Sau đó cậu và cô ấy có thể——hắc hắc, em gọi đi! Gọi rách cổ họng cũng không ai để ý. . . .”

Gương mặt tuấn mỹ của Bạch An Kỳ ngày càng hồng, “Không được, này. . .” Thật là tà ác, hơn nữa anh biết Hà Lộ căm thù hành động của cha cô đến tận xương tủy, anh không thể làm như vậy.

Nhưng mà, những hình ảnh tà ác kia, liên tiếp hiện lên trong đầu anh, thậm chí còn xuất hiện trong giấc mộng của anh khi anh đang ngủ. . . .

“Thiếu gia.” Phạm Hà Lộ cười khanh khách ngồi sát anh.

Bạch An Kỳ lui về phía sau, cho đến khi lưng anh chạm phải cột giường, nhịp tim đập nhanh như ngựa hoang chạy trên đồng cỏ, tất cả máu đều tụ lên não, anh sắp phun máu mũi rồi.

“Nếu như là thiếu gia, em nguyện ý.” Tiếng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Tạo hình hôm nay của Phạm Hà Lộ, thật là quyến rũ đầu óc đen tối của anh, áo sơ mi size nhỏ nhất chỉ cài vài cái nút áo, lộ ra nửa bầu ngực và nội y màu tím, váy ôm bó sát người xẻ cao, màu đen Lace càng tôn lên bắp đùi trắng nõn, ánh mắt cô kiểm soát Bạch An Kỳ, phần lười lướt qua môi anh.

Bạch An Kỳ không nhin được, nắm lấy cổ áo, “Không muốn. . .” Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện ôn nhu, “Sẽ có người nhìn thấy. . .” lại còn thẹn thùng.

“Yên tâm.” Phạm Hà Lộ bắt đầu cởi nút áo sơ mi, sau đó khom người chậm rãi cởi xuống áo lót, còn khi dễ anh, “Anh kêu rách cổ họng cũng không ai để ý đâu, hắc hắc. . . .”

“A không. . .” Tận tình giày xéo ta đi, bảo bối!

“Thiếu gia?”

“.”

“Thiếu gia, rời giường!”

“. . . .” Bạch An Kỳ chợt mở hai mắt, nóc giường màu xanh lục đập vào mắt anh, làm anh muốn ngửa mặt lên trời than thở.

Mẹ nó! Anh còn chưa thấy cái gì mà! Phạm Hà Lộ mới cởi được một nửa, tiểu bánh bao mềm mịn như ẩn như hiện, ít nhất cũng phải để cho anh nhìn rõ ràng đầu vú cô màu gì chứ? Anh khiếp sợ đến tâm cũng đau đớn!

“Thiếu gia, đi học, trễ rồi.”

Giọng nói này? Trong lòng Bạch An Kỳ vừa động, ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy bên ngoài màn, gương mặt lo lắng của Phạm Hà Lộ chậm rãi đến gần.

Đồng phục thủy thủ mặt trên người cô cũng siêu cấp đẹp mắt. . . . gương mặt Bạch An Kỳ đỏ lên, hình ảnh mập mờ kích thích trong mộng lại xuất hiện, sáng sớm tinh thần phái nam của anh đặc biệt tốt, trở nên căng thẳng, giờ phút này giọng nói của cô làm lòng anh run lên như trên còi tiên, thậm chí còn ngửi được mùi hương của cô, sạch sẽ lại ngọt ngào, trong nháy mắt bụng dưới Bạch An Kỳ co rút, giống như sóng biển thổi qua toàn thân, dây thần kinh buột chặt, sau đó. . . .

Thảm!

“Cô vào đây làm gì? Đi ra ngoài!” Tuyệt đối không thể cho cô nhìn thấy, . . . Mẹ nó! Anh thật muốn đánh chết mình! Còn nữa, về mặt bị thương của Hà Lộ làm cho anh thật muốn khóc.

Ông trời! Tại sao mỗi tình đầu của anh lại lặn đạn như vậy? Bình thường anh không có đam mê gì bất lương——chơi game H không tính——không khi dễ các bạn nhỏ, thỉnh thoảng còn có thể dẫn bà lão qua đường, nhưng tại sao ông trời lại trừng phạt anh như vậy?

“Thật xin lỗi, thiếu gia, nhưng trễ giờ đi học rồi.” Hà Lộ lùi đến cạnh cửa, “Xin ngài nhanh một chút rời giường rửa mặt, bữa ăn sáng cùng trà và quần áo tôi đã. . . .”

“Mẹ nó, tôi nghe được, mau chút. . . .” Làm ơn để cho anh một mình găm nhấm vết thương đi. . . . thuận tiện nghĩ biện pháp đem ra giường và chặn bông huỷ diệt.

“Tôi và tài xế chờ thiếu gia ở cửa.” Hà Lộ vừa nói xong, xoay người chạy thật nhanh, đồng phục thuỷ thủ theo gió bay đi, cuốn theo ánh mặt trời rực rỡ, đôi chân trắng nõn chạy đi, mang theo mộng đẹp của anh. . . .

Hôm nay Bạch An Kỳ mười bảy tuổi chín tháng một ngày, ngoài cửa sổ trời trong nắng ấm, thế giới của anh lại lạnh lẽo xáo xạc, cơn gió đầu thu cô đơn thổi qua tâm tư tịch mịch của anh,

Ai làm ơn nói cho anh biết, nên đem chặn bông chứa đựng bí mật “tâm sự phiền muộn của thiếu niên trẻ tuổi” giấu chỗ nào?

3. Chương 3

Vì có thể đi học chung xe với Hà Lộ, đại thiếu gia ngu ngốc liền đem chặn bông giấu trong học tủ, nhanh chóng đánh răng rửa mặt.

“Không cho phép động vào học tủ của tôi, nếu không tôi cho các người đẹp mặt!” Anh giấu đầu lòi đuôi, bỏ xuống lời cảnh cáo hung ác trước khi rời đi.

Có trời mới biết người dọn phòng không tìm được chặn bông, đang muốn đến hỏi anh liền nghe những lời này, đại thiếu gia không nói họ cũng biết nguyên nhân là gì mà! Những người giúp việc này đều đã lớn tuổi rồi, tất cả đều lộ ra vẻ mặt của người từng trải, hiểu rõ hiểu rõ, bày ra dáng vẻ “nhà có con trai lớn” tràn đầy vui mừng!

Ngày hôm đó, lần đầu tiên Bạch An Kỳ cầm hận chiếc xe Cadillac ở nhà mình, thật con mẹ nó quá rộng, Hà Lộ ngồi cách anh thật xa, như vậy anh không thể làm bộ không cần thận trọng phải bàn tay nhỏ bé mềm mại rồi!

Bất quá, thật may là anh có thể liếc trộm cô, coi như đền bù một chút mất mát cũng được.

“Có thể cho em xuống chỗ này không?” Hà Lộ đột nhiên hỏi tiểu Trần.

Bạch An Kỳ sửng sốt.

“Sao vậy?” Tài xế tiểu Trần hỏi.

“Em. . . .” Hà Lộ chần chờ, cô đột nhiên nghĩ đến, cô chẳng qua chỉ là hầu gái nhà họ Bạch, cùng đi cùng về với thiếu gia. . . . mà chắc chỉ có cô cảm thấy mất tự nhiên phải không? Dù sao cô chỉ là người làm, thiếu gia chỉ cần giải thích như vậy là được.

Cô đúng là vẫn để ý ánh mắt của bạn học, cô có thể coi mình là người hầu nhà họ Bạch, nhưng không muốn bạn học dùng ánh mắt khác thường bàn tán về cô.

Bạch An Kỳ cho là cô không muốn cùng đi cùng về với anh, trong lòng buồn bực, sắc mặt cáu kỉnh, giọng nói cũng tăng cao, “Thế nào? Không muốn người ta biết cô ở nhà tôi sao?”

Hà Lộ trầm mặc, cô chỉ là người ăn nhờ ở đậu không nên đòi hỏi mới đúng, “Không phải như vậy, thiếu gia, thật xin lỗi, coi như tôi chưa nói gì.”

Bạch An Kỳ nhìn bộ dáng không tự nhiên của cô, cuối cùng cũng mềm lòng, nhưng vẫn bực mình như cũ, cho nên anh giận dỗi, không mở miệng nói chuyện, không muốn nhanh như vậy tha thứ cho cô.

Ngày đầu tiên khai giảng, trước cổng trường vô cùng náo nhiệt, Bạch An Kỳ và Hà Lộ đều có tiếng tăm trong trường, dù sao Hà Lộ cũng là người duy nhất dám can đảm không đem con trai bảo bối của Hổ gia để vào mắt, lại quật ngã anh trước mắt mọi người, cho nên khi cô và Bạch An Kỳ cùng nhau xuống xe, không ít người chú ý, bàn tán.

Hà Lộ nhanh chóng cảm ơn tài xế và Bạch An Kỳ, sau đó rời đi, để lại Bạch An Kỳ nhìn chằm chằm bóng lưng của cô.

Hà Lộ không nghĩ đến, ngày đầu tiên khai giảng, chủ đề mà mọi người bàn tán ra vào sau lưng cô, không chỉ bởi vì chuyện cô đi học bằng xe của Bạch An Kỳ.

“Phạm Hà Lộ.” Chuông vừa vang lên, người đầu tiên chủ động tìm hiểu chuyện đồn là thật hay giả, chính là người mà Hà Lộ không muốn nhìn thấy nhất, hoa khôi trường cô, Khưu Mỹ Nguyệt, Hà Lộ có chút khó hiểu nhìn cô ta, “Nghe nói bây giờ cậu đang ở nhờ nhà Bạch An Kỳ, là vì chị hai cậu giết cha cậu, có thật không?” (Khưu Mỹ Nguyệt xưng hô bằng cậu – tớ là vì cô ta là hoa khôi cho nên phải chú ý hình tượng trước mặt mọi người, giả vờ đó.)

Lớp học đang ồn ào liền im phăng phắc, gương mặt Phạm Hà Lộ trắng bệch, mà Khưu Mỹ Nguyệt và người hầu của cô ta thì vui vẻ ra mặt.

Hà Lộ không hiểu, cô và Khưu Mỹ Nguyệt có thù hận gì sao? Nhưng chân chính làm cô khiếp sợ là, cả kỳ nghỉ hè cô đều ở nhà họ Bạch, lúc rảnh rỗi mới đến bệnh viện thăm chị hai, không ngờ chuyện này đã truyền tới tai cô ta.

Làm sao mà không đây? Là cô quá ngây thơ thôi. Máu tanh ở trong nhà cô không biết rửa bao lâu mới sạch, hiện trường án mạng đầy ắp cảnh sát đi tới đi lui, hàng xóm quây quanh bốn phía, xe cảnh sát và xe cứu thương luân phiên chạy qua chạy lại, lúc cha được mang ra, máu tươi thấm đầy vải trắng, hàng xóm láng giềng vây xem nhất định đều thấy, bạn học gần nhà làm sao không thấy đây?

“Mắc mớ gì tới cô?” Cô thờ ơ coi thường cô ta, nhưng nếu Khưu Mỹ Nguyệt muốn sỉ nhục chị hai cô, cô sẽ làm cho cô ta hối hận!

“Thật là đáng sợ quá đi!” Một tay Khưu Mỹ Nguyệt che môi, bày bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu bị giật mình, “Mẹ tớ nói cả người thi thể đều là máu, lại có người dám ra tay giết cha mình, nghe nói chị ấy giống như lên cơn điên đâm cha mình cả người máu thịt lẫn lộn, chị ấy còn phải nằm viện tâm thần dưỡng bệnh trong khi thi hành án, không biết bệnh tâm thần có di truyền không nữa. . .”

“Cha cô ấy không phải rất thích uống rượu rồi gây chuyện sao?” Người hầu của hoa khôi Khưu tiếp lời, “Tớ nghe những người hàng xóm xung quanh kể lại, chị hai cô ấy bị cha cô ấy làm nhục, tớ thấy cả nhà bọn họ đều có bệnh, thật tội nghiệp. . .”

Trong thế giới này, luôn có một vài người, luôn coi thường và trách móc người khác bệnh hoạn, các cô đem linh hồn vận vẹo của mình, bỏ vào trong nhà tù để làm mờ mắt những người đàn ông xung quanh, sau đó trách móc người khác không biết kiểm điểm bản thân mình, chỉ có các cô mới đúng là cô gái hiền thực nết na, các cô với những người đàn ông khổ nạn đó có gì khác nhau, chỉ biết làm người khác tổn thương, cứ nghĩ là nếu mình không bộc lộ bản chất thật, sẽ không ai nhìn thấy.

Các cô đem tất cả lỗi lầm đổ lên đầu người bị hại, lại dương dương tự đắc cho là mình làm đúng.

Cô muốn xé nát miệng cô ta ra! Đánh bể mặt cô ta!

Hà Lộ đang muốn nhào tới đánh người thì bị bắt lại, cô tức giận xoay người, nhìn thấy Bạch An Kỳ và Đại Lực, chẳng biết đứng sau lưng cô bao lâu rồi.

“Buông ra!” Mắt Phạm Hà Lộ đỏ hoe, quát anh, cô không ngờ sức lực Bạch An Kỳ lại mạnh như vậy.

Đương nhiên rồi, kể từ ngày bị cô quật ngã, bạch đại thiếu gia ngày ngày luyện tập để có thân hình cường tráng mới giữ được tiểu bạo lực như cô.

“Làm tớ sợ muốn chết, chẳng lẽ cậu lại phát bệnh sao?” Khưu Mỹ Nguyệt kêu lên.

Bạch An Kỳ không để ý Phạm Hà Lộ chống đối, một tay đút trong túi quần, một tay khoác lên vai Hà Lộ, lấy ánh mắt lúc anh cảnh cáo người khác nhìn chằm chằm Khưu Mỹ Nguyệt, “Bà tám xấu xí, câm miệng!”

“Anh mắng ai?” Gương mặt xinh đẹp của Khưu Mỹ Nguyệt tức giận lúc trắng lúc xanh.

“Người nào trả lời chính là mắng người đó.”

“Anh. . . .” Chưa từng có nam sinh nào làm cô nhục nhã như vậy, Khư Mỹ Nguyệt cảm thấy vô cùng uỷ khuất. Cô ghét chị em họ Phạm, tại sao vương tử được hoan nghênh nhất trường luôn vây quanh bọn họ, mà cô, tên đẹp như người, còn là hoa khôi của trường mà xung quanh chỉ có một đồng chó mèo!

“Tôi chỉ nói một lần, nghe rõ ràng cho Lão Tử, ai dám đem chuyện Phạm Liên Vũ ra bàn tán, tôi sẽ làm cho người đó khổ sở mỗi ngày, hận không thể lập tức chuyển trường! Dĩ nhiên, tốt nhất là người đó có biện pháp chuyển trường đến thành phố khác, không để cho người ta chặn lại, nếu không một ngày ba bữa tôi sẽ lại hỏi thăm chăm sóc cả nhà của người đó, để cho người đó ngay cả ngủ cũng ngủ không ngon.”

Mặt của Khư Mỹ Nguyệt và người hầu cô ta đỏ lên, lời nói của anh làm cả phòng họp và hành lang bên ngoài chìm trong im lặng, lúc này có nhiều bạn học lớp khác chạy lại xem náo nhiệt, nhìn tình hình này, trước bữa ăn trưa “thánh chỉ” của đại thiếu gia chắc chắn truyền khắp sân trường, không bỏ sót một góc ngách nào.

Sau khi Bạch An Kỳ ban ra “thánh chỉ” hung ác, lực chú ý lại tập trung trên người Hà Lộ, lập tức đem những người không có nhiệm vụ kia làm thành bối cảnh, “Ngần ngơ cái gì? Đi căn tin mua nước uống với tôi, khát nước muốn chết rồi.” Anh cần nhân ôm Hà Lộ rời đi.

Xem ra, không chỉ không được bàn tán chuyện của Phạm Liên Vũ, bây giờ Phạm Hà Lộ cũng nằm trong phạm vi cai quản của Bạch đại thiếu gia! Mặc dù từ trước đến nay Hà Lộ không cần ai bảo vệ, cô thích đơn độc một mình, thảnh thơi cùng mấy em gái ăn chơi lêu lổng, cô toàn học những thứ công phu đánh lộn gà mờ ở pub: cho nên cô đủ sức bảo vệ chính mình.

Nhưng từ nay về sau, mọi thứ sẽ thay đổi.

Vốn chỉ là muốn giải vây cho cô. Dĩ nhiên Bạch An Kỳ biết Phạm Hà Lộ có thể bảo vệ chính mình, nhưng trong lớp học không chỉ có Khư Mỹ Nguyệt, anh thấy tên côn đồ hay lấy lòng Khư Mỹ Nguyệt cũng ở đó, còn có mấy người kia. . . một đám người sớm không vừa mắt với Hà Lộ, mà Hà Lộ cũng chỉ có vài người bạn chơi được, ít nhất là tốt hơn những kẻ ăn không rãnh rồi kia, họ không giống cô đi về chỉ có một mình, mà là vì ngày đầu tiên khai giảng nên lười đến trường báo danh, cho nên, cô có đánh cũng không chắc phần thắng.

Hơn nữa, bạo lực không giải quyết được vấn đề! Cũng bởi vì như vậy cho nên cha anh mới không gia nhập hắc đạo lần nữa, dùng đầu óc làm theo cách làm của người nguyên thủy, dựa vào quyền thế làm chủ mọi thứ! Nếu cô ở trong trường đánh nhau, không bị phạt mới lạ!

Thức uống trong căn tin căn bản không hợp khẩu vị của đại thiếu gia như anh, cho nên anh lôi kéo Hà Lộ trốn học.

Chỉ cần như vậy là hoà thuận rồi sao? Buổi sáng còn cãi nhau ồn ào, bây giờ đại thiếu gia tự nhiên cảm thấy mừng thầm. Bạch An Kỳ phát hiện chỉ cần mình lấy thái độ anh em tốt đối xử với Hà Lộ, là có thể làm biến mất khẩn trương trong lòng anh, hơn nữa còn đột phá phòng bị trong lòng Hà Lộ, bởi vậy, cảnh hai người tay trong tay, cùng nhau tản bộ mặc kệ mưa gió không còn xa!

Anh không biết rằng Hà Lộ đã tháo xuống phòng vệ và xa cách khi anh ra mặt bảo vệ Liên Vũ, khi anh cảnh cáo mọi người không được đem chuyện chị hai ra bàn tán, lần đầu tiên Hà Lộ cảm thấy rung động. Chị hai là người thân duy nhất cô yêu mến trên cuộc đời này.

Nhưng cô không hiểu phần rung động kia đại biểu tình cảm gì, cô còn trẻ làm sao phân biệt được đó đơn thuần là cảm kích hay là sùng bái hay là cái khác?

Bạch An Kỳ dẫn cô đi ăn đá bào hương xoài, thời tiết mùa này nóng như vậy, ăn đá bào xoài là tuyệt nhất, thật ra thì trong nhà anh làm đá bào xoài vẫn là số một, vừa đẹp mắt vừa ngon miệng, nhưng bây giờ hai người bọn họ đang đi học, không thể làm gì khác hơn là tạm chấp nhận.

“Vết thương trên đầu cô lành chưa?” Anh phát hiện băng gạc trên trán cô đã được tháo ra, hai tháng qua anh vẫn thấy Lưu Hải dùng băng gạc băng bó vết thương cho cô. “Tôi có kêu bệnh viện tiêm thuốc làm mờ sẹo mà , không lưu lại sẹo mới đúng.”

“Có sẹo cũng không sao.” Cô cúi đầu ăn đá bào, “Dù sao cũng không lớn.”

Bạch An Kỳ ngẩn người, cảm giác khó chịu như có ai nín lấy trái tim anh. Anh không phải để ý tới vết sẹo trên trán cô, mà là đau lòng khi cô dùng giọng nói thờ ơ lạnh nhạt nói về thương tích trên người mình.

Thật ra thì có cô gái nào sẽ cao hứng khi trên người mình có đầy vết sẹo lớn nhỏ đây? Về mặt cô thờ ơ, nhưng đó là sự nguy trang của cô, cố gắng che dấu bọn họ, bởi vì cho dù không muốn cô vẫn phải tiếp nhận xuất thân và gia đình của mình.

“Ai, chúng ta đi xem phim đi.” Bạch An Kỳ muốn dời đi lực chú ý của cô, không thể làm gì khác là lôi kéo cô đi chơi.

Anh không biết, Hà Lộ đã lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô vào rạp chiếu phim. Mặc dù thời buổi hiện đại, rạp chiếu phim đua nhau mọc lên, nhưng cô không có dư tiền để tiêu xài vào nơi hoang phí như vậy.

Hai người nhìn chăm chú vào tấm áp phích, đây là thể loại phim anh hùng nổi tiếng của Hollywood, có tình huống kịch tính cũng có vài tình tiết củ giống những bộ phim khác, lại càng không thể thiếu cảnh nam nữ nhân vật chính đau buồn trong tình yêu, lúc đi ra khỏi rạp chiếu phim gương mặt Hà Lộ vẫn bàng hoàng, đơn giản là vì cô không có cách nào từ trong mối tình mãnh liệt của nam nữ nhân vật chính khôi phục lại bình tĩnh.

“A, mới mười hai giờ rưỡi. . . chúng ta đi ăn trưa đi, ăn xong rồi đi dạo, trước bốn giờ về trường lấy cặp là được.”

Cuối cùng Hà Lộ cũng từ trạng thái khiếp sợ tỉnh lại.

Còn muốn đi ăn trưa sao? Quá lãng phí tiền? Cô vừa lo sợ vừa bất an.

Nhưng mà đại thiếu gia không cho cô ý kiến, trực tiếp lôi kéo cô đi, bây giờ cô mới biết đại thiếu gia muốn mang cô đi trải nghiệm bữa ăn tây giống như trong phim Hàn Quốc lãng mạn. . . .

Hi vọng đại thiếu gia không trừ tiền bữa ăn này vào tiền lương của cô, cô có chút đau lòng và muốn khóc.

Nhưng mà ngày hôm đó, Hà Lộ rất vui vẻ, thì ra xem phim lại thú vị như vậy, đó là loại hưởng thụ cô chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Dĩ nhiên, Bạch An Kỳ cũng rất vui vẻ, bởi vì anh phát hiện lúc Hà Lộ khẩn trương hay kích thích, cô sẽ không tự chủ được cầm lấy cánh tay anh, làm cho nhịp tim anh đập thật nhanh, trong lòng nở vô số đoá hoa mang tên hạnh phúc!

Lần sau dẫn cô đi xem phim kinh dị tốt hơn, hắc hắc hắc. . . .

Sau khi ăn trưa và đi dạo xung quanh xong cũng gần bốn giờ, ngoài trời mưa rơi tí tách, bọn họ ở trong mưa chạy theo xe buýt, Bạch An Kỳ cực kỳ hối hận, bởi vì anh không đem theo áo khoác! Giống như lúc này, vai nam chính đều phải cầm áo khoác che mưa cho nữ chính, thể hiện một mặt nhu tình trong con người sắc đá!

Đều do mùa này nóng muốn chết, nắng gắt chậm chạp không chịu thu hồi nhiệt độ, ở trên vùng đất luôn ẩm ướt tàn sát bữa bãi, làm anh thật khó chịu, cho nên không có chuyện gì anh sẽ không đem áo khoác.

Vì tránh mưa, bọn họ đi tuyến xe buýt khá xa về trường, vẫn còn dư thời gian, hai người ở trong xe buýt tùy tiện tìm chỗ ngồi, xe chạy trên đường nhịp nhàng, không khí mát mẻ làm cho người ta buồn ngủ.

Trong khi đang ngủ Hà Lộ mất ý thức nghiêng đầu tựa vào trên vai Bạch An Kỳ, hơi thở ngọt ngào của cô kề sát bên người anh, bộ dáng như con chim non nép vào người làm anh yêu thích không thôi, anh đột nhiên cảm thấy đau khổ sáng nay không là cái gì!

Bạch An Kỳ mười bảy tuổi chín tháng lẻ một ngày, ngoài cửa xe mưa phùn rơi liên tục, thế giới của anh lại đầy màu sắc rực rỡ, gió đêm đầu thu nhẹ nhàng lướt qua nội tâm đang nở hoa của anh. . . . Mỗi tình đầu của cậu thiếu niên trên thảm cỏ xanh biết, rồi cuộc cũng có một chút kết quả, một chút, một chút. . . . dùng kính phóng đại mới có thể thấy được một chút cảnh xuân.

Rất tốt, bởi vậy, thời khắc đơm hoa kết quả, lại gần hơn một bước!

Bạch An Kỳ gọi điện thoại kêu tài xế lấy cặp, sau đó ở trước cổng trường chờ anh.

“Thiếu gia, ngày đầu tiên khai giảng đã trốn học, không tốt đâu.” Điều này làm cho anh cảm thấy thật khó khăn, anh không muốn thiếu gia của bọn họ hư hỏng, nhưng nếu nói cho lão gia biết, lại lo lắng thiếu gia bị trách phạt.

“Ngày nào tôi cũng trốn học sao?”

“Không có.” Tài xế tiểu Trần nhin không được liếc mắt nhìn Hà Lộ.

“Trở về nói với cha tôi, ông ấy làm việc không có khứ trùng kỉ lưỡng, có biết hay không hôm nay tôi với Hà Lộ bị một đám người không có mắt làm phiền sắp chết rồi? Ở nhà họ Bạch thì phải làm việc, ra ngoài đường lại bị chỉ chỉ chỗ chỗ, người của Hồ gia dễ bị khi dễ như vậy sao?”

Tiểu Trần im lặng, lần này thiếu gia giải thích, là muốn anh không được xem Hà Lộ như người ngoài, bọn họ giống nhau đều làm việc trong nhà họ Bạch, nên có một chút nghĩa khí “đồng tình” thông cảm lẫn nhau, nếu không những năm kia đi theo Hồ gia lẫn lộn thật uống phí, đúng không?

“Thiếu gia cực khổ.” Tiểu Trần không nói gì nữa, mở cửa cho bọn họ lên xe.

Trên xe, Hà Lộ có chút lúng túng, bởi vì ở trên xe buýt cô bị Bạch An Kỳ đánh thức, cô bị đánh thức lúc đang dựa đầu vào vai anh! Thật là ngượng ngùng, cho nên cô không phát hiện mặt Bạch An Kỳ cũng đỏ không thua gì cô.

Tiểu Trần và Bạch An Kỳ nói rất đúng, làm cô nghĩ đến cha con nhà họ Bạch vì chị em bọn họ làm đủ thứ, cho tới hôm nay cô còn chưa chính thức nói cảm ơn với Bạch An Kỳ. Hôm đó, cô và chị hai đã nói cảm ơn với Hồ gia, nhưng Hồ gia lại nói, ông không phải là nhà từ thiện, nhưng hai gia đình lại có duyên, đúng lúc ông lại có năng lực, có thể giúp bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu; thứ hai là vì, đây là lần đầu tiên Bạch An Kỳ nêu lên yêu cầu với ông, người bọn họ nên cảm ơn phải là Bạch An Kỳ.

Cô vẫn cố giữ mặt mũi ĩnh, thủy chung không có chủ động nói cảm ơn với Bạch An kỳ, mà anh không chỉ giúp cô một lần, Hà Lộ bắt đầu vì sự trâm mặc của mình mà xấu hổ.

“Thiếu gia.”

Trái tim Bạch An Kỳ đập lồi ba nhịp anh mới lấy lại tinh thần.

Anh không phải lần đầu tiên nghe cô kêu thiếu gia, thật ra thì anh vẫn muốn dạy dỗ lại cô, kêu tên mới có cảm giác thân thiết! Nhưng bây giờ lại thấy. . . một tiếng “thiếu gia” kia làm cả người anh mềm nhũn, trái tim điên cuồng chạy loạn!

Hơn nữa, từ lúc còn nhỏ anh đã muốn đổi tên, nếu không phải tên này là do mẹ đặt, chết sống không cho phép anh đổi, thì anh đã tìm một cái tên khác mạnh mẽ quyền lực một chút!

Cho nên, không ngờ nghe cô kêu thiếu gia thật là ngọt.

“Thế nào?” Kêu nhiều thêm vài tiếng cho anh nghe đi!

“Tôi. . .” Rõ ràng đã lấy hết dũng khí, nhưng mà vừa mở miệng, lại khản trương và còn cà lăm, cô cảm thấy toàn thân cũng nóng lên, cả gương mặt đều hồng như trái cà chua rồi phải không?

A a a! Hà Lộ xấu hổ sao? Một tay Bạch An Kỳ che ngực, tinh thần và trí tuệ của anh bị bộ dáng xấu hổ của Hà Lộ làm cho khiếp sợ, gương mặt hoa đào đỏ mặt thật là đáng yêu.

Hà Lộ xấu hổ, Hà Lộ đỏ mặt, thật thật đáng yêu đó đó đó! Ngô ô

Hà Lộ nắm chặt hai quả đấm, động viên tinh thần ĩnh, đôi mi thanh tú của cô nhú chặt, nhớ tới mình vong ân phụ nghĩa cỡ nào, thật là không thể tha thứ!

“Tôi có câu này. . . trước đó đã muốn nói với thiếu gia. . . .”

Cái gì?

Bàn tay phủ ngực của Bạch An Kỳ nín lấy vạt áo, bởi vì nếu không làm như vậy, anh sợ tim mình sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực mất.

“Nói. . . .” Trước đó Hà Lộ đã muốn nói với anh sao? Là cái gì?

Chẳng lẽ là?!

“Chờ một chút!” Bạch An Kỳ gơ tay ngăn cô nói tiếp, anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đầu choáng váng và hoa mắt, nhịp tim đập nhanh, lại đỏ mặt! Gương mặt trắng nõn dâng lên đỏ ửng, “Cô muốn nói. . . có phải hay không. . . ba chữ?” Anh vứt bỏ xấu hổ qua một bên, vừa mong đợi lại sợ bị tổn thương.

Hà Lộ cũng rất khấn trương, cô suy nghĩ một chút, thiếu gia thật thông minh, thật ra thì cô có một ngàn chữ bày tỏ cảm kích, bất quá đơn giản lại, cũng chỉ có ba chữ mà thôi.

“Phải.” Cô gật đầu, “Nhất định phải chính miệng tôi nói với thiếu gia, nếu không sẽ hối hận cả đời.”

Ông trời ơi! Hôm nay mười bảy năm trước cũng chính là ngày Bạch An Kỳ anh đi tới thế giới này, chuyện vui đều gom vào một ngày! Anh thật may mắn mà!

Cuộc đời của anh, còn cầu mong gì khác sao?

Bạch An Kỳ chuyển sang tư thế đẹp trai một chút, nhẹ nhàng than thở, lấy gương mặt nồng nàn tình cảm, giọng nói nhẹ nhàng, nhìn Hà Lộ nói: “Nói đi, nha đầu ngốc, giữa chúng ta không cần khách khí như vậy.” Nội tâm của anh, phảng phất có vô số tiểu tinh linh nhảy múa ca hát, thế giới trở nên thật ngọt ngào, không khí thật mát mẻ, Oa ha ha ha hắc hắc. . . .

Thiếu gia thật tốt, thật là thân thiện, trước kia cô nhìn lầm anh, lúc đó cô thật là không hiểu chuyện! Khó có khi Hà Lộ lấy ánh mắt thành khẩn mà nghiêm túc nhìn Bạch An Kỳ, “Thiếu gia. . . .”

“Ừ.” Gương mặt anh tuần tú, chậm rãi lại gần cô, tính toán khi cái miệng nhỏ nhắn kia nói ra lời yêu anh, liền ban ột cái hôn say đắm.

Ngôn ngữ đều là dư thừa, câu văn đều là hạn hẹp! Hãy để nhiệt tình như lửa của bọn họ tạo ra lời giải thích hoàn mỹ nhất đi!

“Cám ơn cậu.”

“”

Anh cảm thấy, lỗi tai của mình vù vù vo ve. Nhất định là quá vui, cho nên bị ù tai.

“Nói lại lần nữa.”

“Cám ơn thiếu gia.” Chỉ cần thiếu gia muốn nghe, nói mấy lần cũng được.

Bạch An Kỳ cảm thấy cả thế giới của mình sụp đổ, tiểu tinh linh bay đầy trời biến thành tiểu ác ma, mà một chút trong nội tâm của anh, một chút, một chút, lặng lẽ, khô héo. . . .

“Thiếu gia?” Hà Lộ có chút lo lắng, nhìn thiếu gia như bị cúp điện vậy, vốn là lấp lánh toả sáng, thần thái vui vẻ trong bất chợt lại ảm đạm.

Đau lòng và thất vọng đâm xuyên qua người đại thiếu gia, làm trước mắt anh tối đen, té ở trên đùi cô ăn vạ, hoá đá.

Nếu như có thể, anh muốn trở thành rêu xanh, cứ như vậy cho Hà Lộ dẫm lên. . . Ô ô ô. . . .

Thiếu gia bị bệnh.

Sau khi Hà Lộ tắm xong liền ôm chăn bông vào trong sân thiếu gia. Bạch An Kỳ bị bệnh hai ngày rồi, mặc dù nhờ có chuyện này, hai ngày nay bên tai cô yên lặng không ít, nhưng cô lại lo lắng tình trạng của thiếu gia.

Xem ra, bởi vì ngày hôm đó bọn họ mắc mưa, trên đường về Bạch An Kỳ còn dùng thân thể thay cô chắn gió, khó trách bị cảm lạnh.

Cô đem chăn bông cất xong, phát hiện bữa tối của Bạch An Kỳ vẫn còn như cũ.

Chưa ăn bữa tối làm sao uống thuốc đây? Cô lặng lẽ đi vào phòng thiếu gia.

“Thiếu gia?” Sư phụ kêu cô đi xem bệnh tình của đại thiếu gia như thế nào, tiện thể đổi khăn lông cho anh.

Vì muốn không khí lưu thông hơn, giường của anh vốn có màn che che phủ nay đã được cột lên, anh nằm trên giường, mái tóc đen lăn với mồ hôi ướt át phủ trên trán, gương mặt tuần tú khó chịu ửng hồng. . . .

Gương mặt Hà Lộ đột nhiên dâng lên cảm giác nóng ấm, cô biết ngày thường Bạch An Kỳ rất đẹp trai, lại may mắn, chỉ cần anh đồng ý, bạn gái của anh có thể xếp hàng dài đến đường chân trời. Nhưng trước kia ấn tượng ban đầu của cô về anh là cái người ngu ngốc, cho nên không để anh vào trong mắt; sau lại để xuống thành kiến, nhưng anh là đại thiếu gia, là chủ nhân cũng là ân nhân, cô không muốn có suy nghĩ khác biệt.

Nhưng giờ phút này Hà Lộ không thể không thừa nhận, mỹ nam bị bệnh trước mắt đẹp trai như thiếu niên trong truyện tranh vậy!

Hà Lộ bỏ qua những tâm tư không nên có, lập tức rón rén lại gần anh, đem khăn lông trên trán Bạch An Kỳ thả vào chậu nước, làm ướt sau đó vắt nhẹ, lau đi mồ hôi trên trán và cổ anh.

Bạch An Kỳ không có ngủ, anh đã nằm như vậy hai ngày rồi, bây giờ muốn ngủ cũng không ngủ được.

“Thiếu gia, cậu có muốn ăn một chút không, không ăn sẽ không uống thuốc được đâu.”

“Tôi ăn không vô.” Để anh biến thành rêu xanh đi. . .

“Có cháo trắng, thêm một chút tương rong biển được không? Ăn một chút cũng được.” Hà Lộ dụ dỗ anh.

Bạch An Kỳ đang trong trạng thái không có hứng thú, bị cô dụ dỗ, lại cảm thấy trong lòng nóng lên, anh bởi vì bị bệnh mà có chút yếu đuối, mắt ngập nước nhìn cô.

“Tôi không có sức. . .” Anh tựa đầu vào bên gối, bây giờ dáng thiếu niên đẹp trai bị bệnh mà suy yếu mất sức sống.

“Tôi có thể đút cho thiếu gia, thiếu gia ngồi dậy được không?” Hà Lộ thử đỡ Bạch An Kỳ ngồi dậy, hơn nữa lấy gối nằm đặt phía sau để anh dựa vào.

Hà Lộ dựa sát vào làm tâm anh nhảy căng lên, nhưng Bạch An Kỳ ung dung thản nhiên, lẳng lặng hưởng thụ cảm giác có cô bên cạnh, như lúc này đây, ngay cả không khí cũng tràn ngập hương thơm ngọt ngào nhẹ nhàng của cô!

Bạch An Kỳ có thói quen ngủ trần truồng, chuyện này Hà Lộ cũng không biết, chỉ biết khi cô đỡ thân thể gầy gò của anh ngồi dậy, cô không dám đem tấm mắt đặt trên người anh nữa.

Cô đẩy xe thức ăn tới mép giường, lấy nửa chén cháo, đem một muỗng tương rong biển bỏ vào trong cháo, khuấy đều, múc một muỗng cẩn thận thổi nguội, mới đem tới khoe miệng Bạch An Kỳ.

Giờ phút này Bạch An Kỳ bị cô dụ dỗ nên ngoan ngoãn như con cừu nhỏ há miệng chờ được ăn.

Tại sao, anh cảm thấy cháo trong miệng ngọt như vậy? Nhất định là bởi vì mỗi muỗng cháo đều có hơi thở thơm mát của Hà Lộ thổi vào, có sự ôn nhu của cô. Vốn là không có khẩu vị, anh đột nhiên cảm thấy mình có thể ăn mười chén cũng không thành vấn đề, điều kiện duy nhất là Hà Lộ phải đút anh ăn.

“Có muốn ăn thêm chà bông không? Thêm chà bông ăn vào sẽ ngon hơn.”

“Được.” Cô nói gì cũng tốt! Ở trong con mắt mỗi người đại thiếu gia kiêu căng vô cùng, giờ phút này lại bị Phạm Hà Lộ dụ dỗ không dám chống đối.

Nhìn Hà Lộ lấy chà bông bỏ thêm vào trong cháo, trái tim Bạch An Kỳ bay lên, ngọt ngào sinh sôi nảy nở, thật hy vọng căn bệnh này vĩnh viễn không hết! Anh bởi vì “ba chữ” kia mà nội tâm tổn thương nghiêm trọng, bây giờ nụ hoa hạnh phúc lại lặng lẽ lớn lên.

Hà Lộ xoay đầu lại, ngăn người, xoay người lấy khăn giấy tỉ mỉ lau khoe miệng Bạch An Kỳ, sau đó cô thấy anh cười vui vẻ.

Thiếu gia cười lên nhìn rất đẹp, hơn nữa hai ngày anh bị bệnh, Hà Lộ cảm thấy nụ cười của anh so với cái gì cũng tốt hơn, vì vậy nụ cười kia cũng lây qua cô, trong nháy mắt, ngọn đèn nhỏ thấp sáng trong phòng

bệnh, giống như ngàn vạn ngôi sao đẹp mê ly lấp lánh trong đêm đen tĩnh mịch, làm cô thấy bóng đêm vô cùng dịu dàng.

Từ trong đáy lòng cô hy vọng thiếu gia sớm khỏi bệnh, giống như trước kia thích ăn mặc đẹp lại thích lấy uy phong của mình ra đùa giỡn. Mặc kệ mọi người có ý kiến gì, anh vĩnh viễn đều tràn đầy tự tin, rộng lượng vô bờ, mặc kệ bên trong hay bên ngoài đều lấp lánh toả sáng, luôn làm người khác sùng bái và coi trọng, đó mới đúng là đại thiếu gia của cô!

Một ngày nào đó, nhớ tới những ngày tháng này, nhất định sẽ cảm thấy mình thật ngu ngốc và ngớ ngẩn, có chút buồn cười, nhưng lúc trẻ tuổi hai người bọn họ chưa từng trải qua mối tình nào, đơn thuần như tờ giấy trắng, không hiểu những thứ tình cảm nam nữ rắc rối kia, không biết cái gì là đau thương khi chia lìa, thiếu niên ngây ngô len lén thích nữ sinh khó tính, có cần lý do sao? Màu lam nhạt u buồn và ngọt ngào trong lòng hồ, còn gì đẹp hơn sao?

Hoa hạnh phúc, còn đang xấu hổ đóng chặt.

Lần này, anh sẽ bảo vệ nó thật tốt, lẳng lặng chờ cô giác ngộ, cuối cùng sẽ có một ngày hạnh phúc ngọt ngào đến với anh.

4. Chương 4

Lúc Hà Lộ học phổ thông, thiếu gia dẫn cô đi xem phim, lần đầu tiên trong đời cô vào rạp chiếu phim, bọn họ cùng xem bộ phim có tên là “hộ vệ cuối cùng” đang rất nổi tiếng lúc bấy giờ, trong đó có một cảnh vai nam chính không sợ chết dùng thân mình thay nữ chính đỡ đạn. Khi đó, mặc dù cảm thấy rất lãng mạn, nhưng không tin được, không ngờ nhiều năm sau, cô may mắn đích thân trải qua cảnh tượng kia – mặc dù cô chỉ đỡ có một viên đạn.

Bị thiếu gia ác ma dùng mọi thủ đoạn uy hiếp, cuối cùng tài xế vẫn lấy tốc độ sánh ngang tay đua với kỹ thuật lái xe siêu hạng đưa cô tới bệnh viện, mặc dù mất máu quá nhiều, nhưng rất may là cánh tay của Hà Lộ vẫn được bảo vệ.

Trong lúc Hà Lộ nằm viện, cho đến bây giờ Bạch An Kỳ chưa có đi thăm cô lần nào. Ít nhất là trong lúc cô tỉnh táo khẳng định không có, sự thật này làm cho Hà Lộ có chút thất vọng, nhưng cô không thích cảm giác thất vọng của mình, huống chi đại hội cổ đông vừa kết thúc, nếu thiếu gia không có mặt sẽ có nhiều chuyện không biết nên tìm ai để giải quyết.

Mỗi sáng sớm, trên đầu giường cô luôn có một quả táo đã gọt sẵn.

“Cám ơn.” Cô cho là bảo mẫu có lòng tốt giúp cô gọt táo, mà bảo mẫu và cô đều phụ trách nhiệm vụ chăm sóc thiếu gia, nhưng cả buổi trưa bà ấy đều ở trong phòng cô, bởi vì cô bị thương một cánh tay, có nhiều chuyện không thuận tiện hoạt động.

Bảo mẫu không chỉ tới chăm sóc cô mà còn mang theo thuốc bổ, đây chính là mệnh lệnh của thiếu gia, nghĩ như vậy, thiếu gia không tới bệnh viện thăm Hà Lộ cũng có thể giải thích được.

“Ách. . . quả táo không phải bà gọt.” Bảo mẫu vội vàng giải thích, nhưng Hà Lộ cũng không nghĩ nhiều, dù sao cô cần phải đi tìm hiểu quả táo là do ai gọt sao?

Chẳng qua là, nhiệm vụ của bảo mẫu hình như không chỉ giúp đỡ cô trong cuộc sống hàng ngày hay đơn giản là mang thuốc bổ tới, bởi vì từ khi cô uống một ngụm canh gà, bảo mẫu liền trộn to mắt nhìn cô chăm chăm, cho đến khi cô uống hết, bảo mẫu mới thở phào một cái.

“Sao vậy?” Từ đầu đến cuối nhìn chăm chăm cô ăn cơm, làm người ta không còn khẩu vị!

Bảo mẫu lắc đầu, liếc mắt nhìn thấy trong chén canh còn dư một cái đùi gà, “Còn có cái đó chưa ăn.”

“Con ăn không nổi.” Uống xong chén canh gà này, cô còn phải ăn một bữa trưa phong phú đầy đủ dinh dưỡng nữa, thức ăn của bệnh viện cũng quá “ít” đi, Hà Lộ sợ rằng sau khi mình xuất viện sẽ dày thêm một vòng bụng nữa.

Như đã nói, mỗi ngày bệnh viện đều cho bệnh nhân ăn thức ăn xa xỉ như vậy, không sợ phá sản sao?

Vẻ mặt bảo mẫu sắp khóc, “Cháu đem nó ăn hết được không, nếu không thiếu gia. . . .”

“Sao?” Một cái đuôi gà có liên quan gì tới thiếu gia?

“Bác là nói, con gà này thật đáng thương. . . .”

“. . . .” Trên mặt Hà Lộ xuất hiện ba vạch đen.

Được rồi, thức ăn bị lãng phí đúng là rất đáng thương, cô không thể làm gì khác hơn là cố hết sức đem cái đuôi gà gặm sạch sẽ.

Thấy Hà Lộ đem đuôi gà gặm sạch sẽ, ánh mắt bảo mẫu từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm cô ăn cơm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu dọn dẹp bàn ăn.

“Bác đi về chăm sóc thiếu gia đi, Đại Lực làm việc cầu thả qua loa, không đáp ứng được yêu cầu của thiếu gia đâu.” Thật ra hai người bọn họ đều là người làm ở nhà họ Bạch, mà thiếu gia lại cho bảo mẫu đến chăm sóc cô, cô cảm thấy thật khó xử.

Hiện tại thiếu gia ở bên ngoài một mình, chỉ có cô, Lực Mạnh và bảo mẫu Phỉ Dung hầu hạ anh, giờ anh đem bảo mẫu đến chăm sóc cô, sẽ gây cho anh biết bao nhiêu phiền toái.

Vẻ mặt bảo mẫu nhăn nhó như bị làm khó, không trả lời cô, ngược lại nhìn đồng hồ treo tường, “Đến lúc cháu đi dạo rồi.”

Hôm nay cô không muốn đi dạo, hơn nữa ai nói bây giờ là thời gian đi dạo? Cô cũng không phải nghỉ già trong viện dưỡng lão, “Cháu hơi buồn ngủ, y tá sẽ chăm sóc cháu, bác trở về với thiếu gia đi.” Cô ngược lại lo lắng người khó dây dưa như thiếu gia sẽ không cho ai chăm sóc.

Bảo mẫu lộ ra vẻ mặt khổ sở, “Phạm tiểu thư, nhờ cháu đó, cùng ta ra sân tản bộ được không? Nhà bác còn chờ bác gởi tiền về. . . .”

“. . . .” Trên mặt Hà Lộ xuất hiện càng nhiều vạch đen, lời nói không đầu không đuôi, làm cô suy nghĩ qua lại, cuối cùng kết luận một giả thiết có thể chấp nhận, “Có người nói nếu bác không tản bộ với cháu, sẽ đuổi việc sao?” Cô lại nghĩ đến bộ dáng bác ấy luôn nhìn chằm chằm lúc cô ăn cơm, sợ rằng không chỉ muốn cùng cô tản bộ, còn phải nhìn chằm chằm cho cô uống hết chén canh gà.

Bảo mẫu lắc đầu, “Thiếu gia nói nếu như bác nói, sẽ trừ lương. . . .”

Bác đã nói ra rồi. Gò má Hà Lộ rung rẩy, quyết định coi thường hai chữ “thiếu gia” kia.

Khó trách từ ngày cô có thể xuống giường, ngày nào bảo mẫu cũng đến nhìn cô ăn cơm, còn lôi kéo cô ra sân tản bộ, bác sĩ chỉ nói muốn cô hoạt động một chút, phơi nắng một chút, nhưng không cần phải lập thời gian biểu, quy định cô làm theo thời gian biểu phải không?

Hà Lộ tức giận thở dài nói: “Được rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo.” Lúc này cô không cự tuyệt bảo mẫu đỡ dậy, ai biết được cái vị thiếu gia kia có uy hiếp bà hay không? Cũng thật là làm khó bảo mẫu mà.

Nghĩ đến thiếu gia uy hiếp bảo mẫu, Hà Lộ không nhịn được im lặng quan sát bảo mẫu, rốt cuộc phát hiện, không biết ánh mắt bà vô tình hay cô ý luôn nhìn sang một hướng khác trong bệnh viện.

Hà Lộ xem như không có chuyện gì xảy ra, liếc mắt nhìn phương hướng bảo mẫu chú ý, trên mặt lại trượt xuống từng đợt vạch đen.

Có người, đứng dưới gốc cây, mặc áo khoác, đeo khẩu trang và kính râm, còn đội nón kết, không biết nhìn các cô đã bao lâu rồi.

Trời nóng như thế này, muốn cải trang cũng không cần phải ăn mặc như vậy, anh không sợ bị cảm nắng sao?

Hà Lộ đột nhiên nhớ tới, mấy ngày nay lúc cô đi dạo, thỉnh thoảng sẽ liếc thấy một hai bóng dáng lén lút, xem ra tám phần là vị thiếu gia ngu ngốc nhà cô cải trang thật đúng là không khó phát hiện, nhìn khẩu trang Italy số lượng có hạn và nón kết nhãn hiệu Hoàng Kim, ngay cả cải trang cũng phải thương thức, thật là.

Đúng là chuyện thiếu gia nhà cô sẽ làm.

Nhưng mà muốn nhìn cô, cần gì phải mắc công như vậy không? Hà Lộ thật không giải thích được, nhưng cô cũng không để ở trong lòng, dù sao cô biết thiếu gia luôn thích giận dỗi.

Ngày cô xuất viện, là Đại Lực đến đón. Hà Lộ nghĩ đến một tháng mình nằm viện, bảo mẫu thường ở trong bệnh viện chăm sóc cô, chuyện lớn nhỏ chăm sóc thiếu gia đều rơi vào trong tay Đại Lực, không khỏi có chút áy náy.

“Một tháng này anh cực khổ rồi.” Cô nói.

Chẳng qua Đại Lực chỉ nhún nhún vai, “Cơn giận của thiếu gia còn chưa tan, anh thấy em sẽ phải cực khổ.” Tính khí đại thiếu gia nhà bọn họ, ai cũng hiểu rõ.

Hà Lộ sững sốt.

“Thiếu gia thế nào?” Người nào lại chọc giận anh?

Đại Lực lấy ánh mắt đồng tình từ sau cặp kiếng nhìn cô, “Đại thiếu gia là giận em.”

“” Cô làm gì?

Như đã nói, đột nhiên Đại Lực không biết nên đồng tình với Hà Lộ, hay là đồng tình với thiếu gia. Mặc dù chọc thiếu gia giận kết quả nhất định chịu khổ sở không sai, nhưng thiếu gia giận một tháng rồi, mà thân là người bị giận lại không biết gì!

Nghĩ tới một tháng nay, mỗi ngày thiếu gia đều buồn buồn không vui, buổi sáng lúc bảo mẫu đến bệnh viện chăm sóc Hà Lộ, thiếu gia cũng đi theo, buổi chiều bảo mẫu trở lại, thiếu gia vẫn sẽ đợi cho đến khi Hà Lộ ngủ mới rời đi.

Hơn nữa sáng sớm mỗi ngày, thiếu gia vô cùng xơ xác tiêu điều đứng gọt táo. Bởi vì cảm thấy thiếu gia có chút đáng thương, cho nên Đại Lực len lén yêu cầu bảo mẫu làm bộ không cần thận ở trước mặt Hà Lộ tiết lộ một chút tin tức, nhưng nhìn biểu hiện của Hà Lộ anh cũng biết là không nhờ vả bảo mẫu được, Hà Lộ cái gì cũng không biết.

“ò.” Thật lâu sau đó, Phạm Hà Lộ mới ồ lên một tiếng, bày tỏ cô đã biết thiếu gia đang giận cô.

Đại Lực đột nhiên cảm thấy một tháng qua thiếu gia mỗi ngày yên lặng giận dỗi càng thêm đáng thương.

“Thiếu gia gần đây ăn rất ít, còn hay mất ngủ, mỗi ngày mặt mày âm u. . . .không nên để cho thiếu gia biết là anh nói.”

“Em biết.” Cô làm sao không nghe hiểu ý tứ của Đại Lực, anh đi theo bên cạnh thiếu gia lâu hơn cô, ngay cả một cọng tóc của thiếu gia giận dỗi anh cũng biết, chính là cô không nhận được có chút bức mình và buồn cười, “Em sẽ nghĩ biện pháp.” Trấn an thiếu gia, chính là công việc quản gia như cô phải làm.

Bởi vì lúc Hà Lộ trúng đạn được đưa đến bệnh viện gần đây, nên từ chỗ bệnh viện đến chỗ ở của Bạch An Kỳ rất xa, ít nhất phải nửa giờ đi xe.

Trong thời gian làm việc, cô sẽ đem mái tóc dài thả xuống, nhưng mặc dù che dấu thế nào cũng làm lộ ra hình xăm con bướm nhẹ nhàng trên mày phải. Nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần, cô có khuôn mặt trắng nõn, được quản gia dạy dỗ nuôi dưỡng thành dáng vẻ thật tốt, mỗi người đều sẽ nghĩ cô là cô gái nhẹ nhàng xinh đẹp bảo thủ, không như những năm trước, mặc kệ thầy giáo và đàn anh xem thường, cô thủy chung để cho hai lỗ tai đeo đầy nhiều loại khuyên tai, ngay cả mũi phải cũng có một cái, hơn nữa còn có hình xăm bạo lực phía trên chân mày, bộ dáng phản nghịch mặc kệ mọi người.

Rất nhiều năm trước, toàn thân cao thấp cô tràn ngập sắc thái phản nghịch, không có một chút thoả hiệp nào, mái tóc ngắn ngắn vĩnh viễn nhuộm hai màu trở lên, mỗi lần cô lấy dung khí phản kháng khi bị cha đánh đập, cô liền bỏ chạy, lúc đó toàn bộ khuyên tai của cô sẽ đồng thanh kêu leng keng. Thầy giáo trong trường châm chọc nói rằng người ta nuôi súc vật cũng đeo khuyên trên vành tai, cô chẳng qua chỉ cười lạnh lùng.

Người giả nhân giả nghĩa sinh trưởng trong một gia đình hạnh phúc hoàn mỹ, thật cũng hiểu được đạo lý người không bằng súc sinh! Giống như cô chính là ví dụ hoàn mỹ nhất không phải sao? Cô bị đánh đến gãy

xương hay nằm viện là chuyện cơm bữa, nhưng trong nhà sẽ không tốn kém tiền vào chuyện thuốc thang như thế này, cô thường băng bó kỹ rồi rời đi bệnh viện, ở bên ngoài lang thang như con chó con lạc đường.

Cho nên sau này anh cất giữ những khuyên tai kia, còn có che dấu những hình xăm xấu xí đó, dùm cô, bởi vì anh biết đó là huy chương của cô.

Sau đó cô lại học làm quản gia chuyên nghiệp. Rất nhiều người đều nói cô không hợp với hình tượng như vậy, trừ phi cô được như ý nguyện làm bảo vệ đây là lời lẽ hùng hồn lúc ban đầu cô nói với đại đương gia, Bạch lão gia chẳng qua chỉ cười ha ha nói: vậy con hãy đi theo bên cạnh quản gia Luyện đi! Bác Luyện là quản gia nhà họ Bạch, chuyện năm đó làm Hà Lộ có hơi thất vọng, bởi vì cô chỉ muốn dựa vào thân thủ của mình mà kiếm cơm ăn.

Sau đó cô mới biết, ở hắc bạch lưỡng đạo thanh danh hiển hách nhà họ Bạch đã sớm rửa tay gác kiếm, bác Luyện không chỉ là quản gia chuyên nghiệp, cùng từng là cận vệ của Bạch lão gia.

“Quản lý một gia tộc lớn, so với đánh giết giết còn khó khăn hơn.” Quản gia Luyện cười nói điều này với “đồ đệ” của mình, thật ra thì ông rất đồng ý Bạch lão gia gián tiếp cự tuyệt nha đầu này làm bảo vệ. Nói như thế nào cũng là một cô gái yếu đuối, huống chi Bạch tiểu thư đã có bảo vệ riêng.

Nhưng bác Luyện còn dạy cô thuật phòng thân và bắn tỉa, thứ nhất là cô muốn học, bác Luyện biết cô cho rằng những thứ đánh giết giết rất uy phong, lại được hoàn cảnh gia đình cho phép, Phạm Hà Lộ thật tin tưởng lấy bạo lực đánh bạo lực mới là công lý, muốn mình không bị khi dễ, chỉ có thể thi xem ai mạnh hơn.

Thứ hai, thành thật mà nói, con cái nhà họ Bạch thích xen vào chuyện người khác, nói là rửa tay gác kiếm, nhưng kẻ thù cũng không ít, muốn làm việc ở nhà họ Bạch, học một chút kỹ xảo tự vệ cũng tốt đại hội cổ đông ngày hôm đó là ví dụ tốt nhất, bởi dường như luyện nhiều năm làm phản xạ thần kinh của cô nhanh hơn người thường, một lần nữa Hà Lộ tin tưởng mình kiên trì tập võ là đúng.

Hà Lộ quyết định tuân theo ý tứ đại đương gia nhà họ Bạch, khi làm quản gia thì làm quản gia, cô sẽ làm hết sức. Trước kia, cô tuyệt không tin tưởng mình sẽ có ý tưởng nịnh nọt như vậy, nhưng nếu ngay cả báo ân cô cũng không làm được, chẳng phải chính là súc sinh sao?

Hà Lộ còn tới trường học quản gia mà học, mặc dù bộ dáng cô không hợp với hình tượng quản gia, nhưng thành tích trước sau rất oanh liệt, chỉ là đáng người có chút phản nghịch thật là làm khó thầy giáo.

Nếu cô muốn hầu hạ ở nhà họ Bạch, Bạch lão gia và quản gia Luyện còn không nói gì, cô cần gì phải để ý ý kiến của người khác.

Sau khi cô tốt nghiệp trường quản gia, xứng đáng đảm nhiệm chức vụ cánh tay trái cánh tay phải của bác Luyện, nhưng mà chưa tới nửa năm liền bị Bạch An Kỳ lấy đi, bây giờ cô chính là quản gia kiêm phụ tá riêng của đại thiếu gia, Bạch đại thiếu gia muốn, dĩ nhiên không ai dám phản đối.

Nói đến vị đại thiếu gia tùy hứng vô cùng kia. . . .

Hai cánh tay Hà Lộ khoanh trước ngực, ngón tay vô ý thức gõ nhịp, mặc dù không có bày ra dáng vẻ mất kiên nhẫn, nhưng cô phải thừa nhận mình có chút căng thẳng.

Cô sẽ không thừa nhận mình nhớ đại thiếu gia, nhưng mà chính là không nhịn được lo lắng, một tháng cô nằm viện, vị đại thiếu gia được nuông chiều từ bé kia có khỏe không? Nghe Đại Lực hình dung, tám phần là không tốt, điều này làm cho Hà Lộ nhịn không được lại than thở lần nữa.

Tình hình kẹt xe ở Đài Bắc mấy chục năm qua vẫn như một ngày, gần một tiếng đồng hồ xe vẫn không nhúc nhích được, Hà Lộ liếc thấy ghế ngồi phía trước có một tờ báo, không thể làm gì khác là thuận tay cầm lên giết thời gian.

Thấy tờ báo, cô lại nghĩ đến thiếu gia, Đại Lực có nhớ mỗi ngày trước khi thiếu gia đọc báo là phải dùng bàn ủi ủi qua một lần sao? Thiếu gia ghét nhất là mực in dính trên tay, cho nên mỗi sáng cô luôn đem tờ báo ủi qua mới giao cho thiếu gia, bất quá cô cũng không có trực tiếp hỏi Đại Lực, những thứ này là thuộc bốn phận công việc của cô, Đại Lực làm không tốt cũng không thể trách anh.

Trong lòng Hà Lộ không yên, ở trên tờ báo Bát Quái ngoài ý muốn nhìn thấy cái tên quen thuộc.

Mỹ nữ Lý Khinh và đại thiếu gia nhà họ Bạch, chuyện tốt đến gần!?

Mặc dù nói đã rửa tay gác kiếm từ lâu, nhưng chuyện này đối với mọi người vẫn như sấm bên tai, còn là người đi theo bên cạnh Bạch lão gia.

Tiêu đề thật lớn, nội dung bài báo là một chút lời nói của Lý Khinh, và suy đoán của ký giả, tên Bạch An Kỳ được nhắc đến nhiều lần, lời văn thậm chí còn nhắc đến chuyện lựa chọn biển Caribe làm hội trường hôn lễ.

Đối với tin tức này, Hà Lộ chỉ chú ý vài phần, sau khi khép lại tờ báo lại tự hỏi, thiếu gia không phải thích người mẫu Tuyết Nhi sao? Đáng tiếc là lão gia vội vì lập trường chính trị trong nhà Tuyết Nhi mà phản đối, cho nên không thích cô ấy. Hà Lộ cảm thấy đáng tiếc, bởi vì cô cũng thích người hào phóng như Tuyết Nhi, mỗi khi cô ấy và thiếu gia ở chung một chỗ, hình như thiếu gia rất vui vẻ! Về phần Lý Khinh, thiếu gia nói cô ta rất thú vị, Hà Lộ chỉ nhớ cô ta thích nước hoa hương bách hợp. . . .Ồ, Hà Lộ âm thầm nhắc nhở mình phải tìm hiểu kỹ hơn xem Lý Khinh thích gì, trấn an mỗi người bạn gái của thiếu gia cũng là trách nhiệm của cô.

Bất quá, nếu thiếu gia nói thú vị, lại làm cho Hà Lộ có dự cảm xấu, lúc trước có một thầy giáo huấn luyện lái du thuyền được thiếu gia khen thú vị, mới dạy được ba buổi liền bị thiếu gia chỉnh cho khóc la om sòm; một vị khác là bạn học thời đại học của đại tiểu thư, Hà Lộ cứ tưởng thiếu gia sẽ cùng bạn đại tiểu thư lui tới, ai ngờ chưa có mấy ngày đã nghe tin người bạn kia chạy đến Nhật Bản du học, trước khi đi còn thề, chỉ cần Bạch An Kỳ ở Đài Loan, cô tuyệt đối không về nước; còn một vị thiên kim đến từ nước Mĩ, trưởng bối nhà cô ấy và nhà thiếu gia đều ngầm cho phép họ lui tới, nhưng mỗi lần vị thiên kim nhà giàu kia với đại thiếu gia nhà cô hẹn hò, kết cục luôn là thiên kim tiểu thư kia giận đến chút nữa là bóp chết Bạch An Kỳ. . . Hà Lộ vuốt vuốt huyết thái dương, nghĩ thầm thăm rồi, thiếu gia đừng tra tấn EQ(chỉ số cảm xúc) của cô nữa được không?

Cái tên An Kỳ này, là mẹ của đại thiếu gia đặt, mẹ đại thiếu gia là tín đồ thành kính chúa Giê su, lúc còn đi học đại thiếu gia bị giấu cọt không ít về tên của mình, nhưng mà người nào giấu cọt anh đều bị anh chỉnh thắm, còn bị anh cả ngày lẫn đêm mỗi ngày ba bữa đem người hầu lại nhà hỏi thăm, sợ rằng muốn cười cũng cười không nổi. Anh có khuôn mặt và cái tên của thiên sứ, nhưng lại có bản tính xấu xí ác ma làm người ta khó thở!

Vậy mà sau khi lo lắng, Hà Lộ lại không nhận được nhớ tới, nếu thiếu gia kết hôn, cô nên tiếp tục đợi ở bên cạnh anh sao?

Lúc còn trẻ, có chút giới tuyến không dễ bị công phá, cho đến khi mỗi người đều phải dùng mọi sức gánh lấy tính mạng của mình, cho đến khi có trách nhiệm với thế giới này, mới phát hiện quá khứ mình sống thật quá cầu thả.

Hà Lộ suy nghĩ cái vấn đề này, tim đập mạnh và loạn nhịp, không biết có nên đi để ý suy nghĩ phức tạp đó hay không.

Chỉ cần làm tốt nhiệm vụ, báo ân cho nhà họ Bạch, quãng đời còn lại chính là chăm sóc chị hai thật tốt, thiếu gia muốn làm cái gì, cô liền làm cái đó, những thứ khác cô sẽ không suy nghĩ nhiều.

Nhưng cuộc đời có thể đơn giản vậy sao?

Hà Lộ vốn tính ngày mai mới xuất viện, cũng gọi điện thoại nói với Bạch An Kỳ, chẳng qua là Hà Lộ không hiểu rõ vị đại thiếu gia kiêu ngạo nhà cô sao? Ở đầu dây bên kia giả bộ rất hào phóng, nói gì mà cô chậm một ngày nữa xuất viện cũng không sao, dù sao anh cũng không có duyên với người ta, ngay cả quần gia bên cạnh cũng không muốn quan tâm hay trông nom anh, để một mình anh tự sinh tự diệt đi, anh rất quen. . . .

Ai, sao không thẳng thắn nói một câu, thành thật mà nói muốn cô về sớm một chút, cô không đồng ý sao?

Nhưng mà Hà Lộ lại muốn, muốn đại thiếu gia của cô đang hoàng thừa nhận cần người khác, thẳng thắn mà nói – nói ra nội tâm đích thực của mình, chắc là nằm mơ ban ngày.

Sau khi Bạch An Kỳ tốt nghiệp đại học liền ở ngoại ô thành phố, cách biệt thự nhà họ Bạch không xa lắm, diện tích 1500 m2 so với diện tích biệt thự nhà họ Bạch coi như là bỏ túi, bất quá đại thiếu gia thích nơi

yên tĩnh, muốn có một cuộc sống thoải mái, lại không thích phòng ốc quá mức lạnh lẽo trống trải, căn biệt thự năm lầu như thế này rất thích hợp với con rùa như anh, vừa làm nhà ở vừa làm phòng làm việc.

Vốn là Bạch An Kỳ chỉ đem một người quản gia đến nơi này, cũng muốn trong nhà này chỉ có anh với Hà Lộ hai người ở, nhưng Hà Lộ lại cảm thấy không ổn, cho nên tài xế kiêm phụ tá của anh – Đại Lực, và bảo mẫu Phỉ Dung cũng ở đây.

Vừa mới về nhà, chưa kịp cẩn thận kiểm tra xem một tháng nay có gì thay đổi hay không, kiểm tra Đại Lực và bảo mẫu có xử lý tốt công chuyện trong nhà và bên ngoài hay không, ở bên ngoài cổng Hà Lộ liền nhìn thấy Lý Khinh đang tranh chấp với bảo mẫu trong chuồng điện, hình như là bảo mẫu đem Lý Khinh chặn ngoài cổng.

Xem ra xe thể thao màu đỏ tươi đậu ngoài cổng lớn là của Lý đại tiểu thư, Hà Lộ có chút kinh ngạc, dù sao thân là đại minh tinh, rất ít người sẽ lộ mặt ra bên ngoài, hơn nữa bình thường nghệ sĩ đều chạy theo lịch làm việc, đâu có ai rảnh rỗi ở khắp nơi la cà, Lý tiểu thư là ngoại lệ sao?

Như đã nói qua, nếu như người ta đã công khai “chuyện tốt” gần đến, vì sao phải tránh né chuyện yêu đương, sắp được làm chị hai nhà giàu có, thì tại sao lại muốn khiêm tốn? Chạy xe dòng dòng mới dễ dàng bị chó săn chụp được!

“Bà nghe không hiểu Trung văn sao? Có biết tôi là ai không? Chỉ là người phụ trách mở cửa cũng dám tự chủ trương, có tin hôm nay tôi sẽ kêu Hanny đuổi bà về Philippines không? Hanny làm sao có thể để cho tôi ở bên ngoài chờ. . . Bà tên là gì? Bây giờ tôi gọi Hanny xuống lầu, chờ một chút bà đừng có khóc lóc gọi ông gọi bà, chờ đi. . .”

Hà Lộ nhìn đồng hồ đeo tay, chưa tới buổi trưa, lúc này đại thiếu gia mới vừa rời giường, tính khí nóng nảy, không có nhiệm vụ chờ làm phiền, bảo mẫu chặn Lý Khinh ở ngoài cổng cũng là chuyện bình thường, những lời Lý Khinh nói bên ngoài chuồng điện, đều được lưu vào hộp thư thoại, Hà Lộ không thể làm gì khác hơn là lập tức xuất hiện.

“Lý tiểu thư, sớm.” Hà Lộ đưa ra nụ cười chuyên nghiệp, Lý Khinh nhìn thấy cô, bỏ điện thoại di động vào túi sách, làm chút điều thừa, lấy mắt kiếng đeo lên.

“Cô tới thật đúng lúc, cô dạy người giúp việc như vậy sao? Không lễ phép như vậy, tội nghiệp Hanny tín nhiệm cô như vậy.” Lý Khinh vẻ mặt lạnh lùng nhìn cửa lớn, “Cô đứng ở đó làm gì? Nhìn tôi vui lắm sao? Còn không mau mời tôi vào, nếu tôi bị chó săn nhìn thấy thì làm sao?”

Bảo mẫu mở cửa mời Lý Khinh vào, ở sau lưng cô ta làm mặt quỷ.

Chỉ sợ là khi bị chặn ngoài cửa, đã bị người ta bắt được rồi? Mới vừa rồi ở trước cửa toàn bộ hàng xóm đều đứng xem minh tinh đại giá!

Hà Lộ cười như không cười, đem hành lý vào cửa, nói, “Thiếu gia cũng vừa mới thức dậy, mời Lý tiểu thư đến phòng khách ngồi chờ một lát.” Mặc dù cô cũng không dám đảm bảo lúc thiếu gia rời giường có thức giận không.

Lý Khinh còn muốn nói gì nữa, nhưng bây giờ cô cần nhất là đi vào nhà, tránh cho giữa đường bị chó săn bắt được, lên trang đầu tiên của mặt báo, lúc đó cô sẽ trở thành trò cười ở toàn bộ Đài Loan! Cô bủ môi, không quên oán hận, “Cô không nên nhìn tôi, lập tức lên lầu nói với Hanny là tôi tới, thuận tiện nói cho anh ấy biết Phỉ Dung nhà các người nên bị sai thải, không có lễ phép như vậy.”

“Đi rót cho Lý tiểu thư chén trà, hồng trà sủi bọt. . . thêm đá lạnh được không?” Hà Lộ hỏi Lý Khinh.

“Cô cũng biết tôi chỉ uống hồng trà?” Nữ vương đại nhân cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt ôn hoà, “Hai viên đá lạnh là được rồi, đừng cho nhiều, buổi chiều tôi còn phải đi thu đĩa nhạc.”

Bảo mẫu đi đến phòng bếp, Hà Lộ cầm tạp chí và tờ báo đưa cho cô, “Xin chờ một lát, thiếu gia rời giường rửa mặt hơi lâu, tôi sẽ thông báo cho thiếu gia biết cô đến, nếu như cần gì nói với bảo mẫu là được.”

Lý Khinh hừ một tiếng, cô thật ra không thích quản gia của Bạch An Kỳ, cô tin tưởng mỗi nữ chủ nhân đều không thích nữ quản gia trẻ tuổi như vậy, nhưng Lý Khinh lại tin tưởng sự xinh đẹp của mình hơn.

“Cô nói cho tôi biết phòng ngủ của anh ấy, tôi muốn cho Hanny một kinh hi.”

“Thiếu gia sau khi rời giường rất dễ tức giận, Lý tiểu thư ngồi chờ ở đây thì tốt hơn.”

Lý Khinh tức muốn chết, cô ngay cả phòng ngủ của Bạch An Kỳ còn chưa qua được! Cô đã ám hiệu những thứ kia với đám ký giả, bởi vì người cô hận chết sống, chính là bạn gái trước của Bạch An Kỳ Minna Na, nghe nói cô ta chỉ mới ăn cơm được với Bạch An Kỳ mà thôi, Lý Khinh càng muốn làm cho bạn trai cũ của Minna Na vì cô mà phá lệ, làm tức chết cái bà tám xấu xa kia!

Thật ra thì không chỉ Minna Na, thân là nhà thiết kế Bạch An Kỳ có người yêu thích khắp nơi, nhưng mỗi người cũng chỉ duy trì ở mức độ bạn bè, làm cho người ta không khỏi hoài nghi giới tính của anh.

Lý Khinh nghĩ tới đây, rốt cuộc nhịn không được gọi lại người đang muốn xoay người rời đi, “Trước đó chưa có người nào ngủ trên giường An Kỳ sao? Giới tính của anh ấy có bình thường không?”

Lỡ như Bạch An Kỳ thật sự là. . . . nếu như anh ta vĩnh viễn không nói ra sự thật, cô cũng có thể xây dựng hình tượng ọi người trong nhà họ Bạch ai cũng yêu thích, mặc dù có chút muốn ỏi, nhưng cô không muốn sống trong vô vị như vậy, tốt nhất là nghĩ biện pháp chia tay, hơn nữa là cô chủ động nói ra, mới không bị mất mặt, cô tuyệt đối không để những tiện nhân chờ cô bị bỏ rơi kia đem cô ra làm chuyện cười.

Chỉ sợ lỡ như ngày nào đó anh nói ra sự thật, chẳng phải nói cô thêu dệt những chuyện đó sao, không phải nói cô bị lừa gạt, mà chính là cô nói láo, bất kể là người, mặt mũi cô cũng không còn!

Vấn đề này không phải lần đầu tiên Hà Lộ trả lời, cô đã sớm nghĩ ra một bài diễn văn thuyết phục, “Thiếu gia cũng có bạn gái, anh ấy không có hứng thú với đàn ông, hơn nữa còn không thích người ngoài vào phòng của mình, cho nên không có cô gái nào ngủ trên giường anh.” Câu trả lời tràn đầy sơ hở và nghi vấn, cô đã giải thích quá nhiều lần, không biết tại sao mỗi người con gái thích thiếu gia đều hỏi vấn đề này, mà trong đó vị Lý tiểu thư này là hỏi thẳng thừng trực tiếp nhất.

Như đã nói, nếu như thiếu gia giống như người đàn ông bình thường, đem mỗi bạn gái mình biết lên giường, có lẽ sẽ không đem tới những lời tò mò này phải không?

“Tại sao cô có thể vào phòng của Hanny?” Đèn đỏ báo động, trực giác của con gái bắt đầu sáng lên.

Hà Lộ xem như không có chuyện gì, vui vẻ trả lời, “Bởi vì tôi là người hầu của Bạch thiếu gia, không tính là con gái, mỗi người làm ở nhà họ Bạch đều phải hầu hạ thiếu gia, tôi dĩ nhiên không ngoại lệ.”

Đáp án tiêu chuẩn trăm phần trăm an toàn, quả nhiên trấn an được Lý Khinh, cô ta đối với Hà Lộ không còn hứng thú, phất tay đuổi người, “Nhanh báo cho An Kỳ là tôi tới, đừng lãng phí thời gian của tôi, người đại diện còn đang chờ tôi!” Cô nhìn đồng hồ kim cương trên cổ tay, lại bắt đầu lẩm bẩm oán trách.

Hà Lộ yên lặng lui xuống, đối phó với nhiều loại con gái, cô càng ngày càng có kinh nghiệm.

Chỉ cần để các cô có cảm giác uy phong của mình không bị đoạt lấy, làm cho các cô không mãnh liệt nghĩ cô cũng là con gái là được, nhớ lúc trước cô còn bị thầy giáo cho là người gây trở ngại, làm theo ý mình cho dù nhiều người nhìn không nổi, những sự thay đổi bây giờ đều do thiếu gia yêu mến ban tặng cho cô! Hà Lộ nghĩ tới đây, có chút bất đắc dĩ.

5. Chương 5

Cô cứ tưởng rằng người không bị kêu réo năm hồi bảy lượt sẽ không xuống giường như đại thiếu gia bây giờ vẫn còn nằm trên giường làm bạn với Chu Công, ngoài dự đoán chỉ thấy trên giường không có một bóng người, trong phòng tắt lại truyền đến tiếng nước chảy.

Bên môi Hà Lộ nâng lên nụ cười, cô đem rèm cửa sổ kéo ra giúp không khí lưu thông vào phòng, cũng làm cho ánh sáng ban mai chiếu gọi khắp phòng. Trong lúc cô không có ở đây, công việc này sẽ do bảo mẫu đảm nhiệm, bao gồm cả việc chuẩn bị bữa ăn sáng và trà cho thiếu gia, Hà Lộ phát hiện hình như bảo mẫu đã pha trà từ lúc sáng sớm, sau đó đi xuống lầu, đột nhiên lại gặp tiểu thư Lý Khinh đến chơi. Cho nên trà nóng có chút lạnh, cô lấy đèn cồn từ trong ngăn kéo, đặt bình sứ giữ nhiệt lên trên làm nóng trà lại lần nữa,

sau đó đi đến cạnh giường đem gối nằm và chăn bông xốc xếch xếp lại cho chỉnh tề, còn nữa, hình như bảo mẫu không nhớ phải đặt quần áo của thiếu gia trên ghế phải kể bên phòng tắm. . . .

Con rùa lười biếng như đại thiếu gia vô cùng ghét việc phải mở nút áo sơ mi mới có thể mặc vào nhưng anh càng ghét hơn khi áo sơ mi lại gấp không cẩn thận, nếp gấp ngổn ngang, cho nên trước khi anh tắm Hà Lộ luôn giúp anh mở nút áo sơ mi ra, sau đó phủi lại thật bằng phẳng, còn quần áo thiếu gia cũng phải được mặc theo thứ tự, cô có nhiệm vụ giúp anh chọn quần áo phù hợp với tâm tình ngày hôm đó, không cho phép cô phối đồ cầu thả, còn nữa, nếu trên quần áo của anh có mùi nước xả vải và mùi xà phòng bám vào, muốn anh mặc nó cô phải giữ hết mùi đi, nếu không với tính khí của đại thiếu gia sẽ ném nó vào thùng rác. . . . Nói tóm lại, thiếu gia nhà cô so với hoàng đế ở cổ đại còn khó tính hơn, chỉ kém không muốn người làm mặc quần áo giúp anh mà thôi.

Hà Lộ từng nghĩ rằng Bạch An Kỳ giống như vị hoàng tử duy nhất được sinh ra trong một toà lâu đài, nhận được sự thương yêu của tất cả mọi người, ngay cả một chút khuyết điểm cũng chịu không được. . . . Nhưng có lúc Hà Lộ sẽ nghĩ ngờ rằng Bạch An Kỳ cố ý gây khó khăn cho cô, chẳng qua là sau đó cô sẽ tự trách bản thân, tại sao cô lại không tin tưởng thiếu gia được chứ.

Huống chi, cô luôn đặt tới yêu cầu của thiếu gia, làm cho anh rất hài lòng, vì vậy Bạch An Kỳ mới không thể không có cô chăm sóc; ở góc độ khác mà nói, chỉ cần làm tốt yêu cầu của thiếu gia, là có thể kết thúc nhiệm vụ, báo đáp ân tình, đây đối với Hà Lộ mà nói là mục tiêu lớn nhất đời cô.

Hơn nữa, cô thích ở bên người thiếu gia cho anh sai vặt, có một loại cảm giác an tâm và ấm áp.

Tiếng nước chảy không biết đã ngừng bao lâu, Hà Lộ mới vừa đem quần áo cất xong, liền cảm thấy mọi thứ xung quanh mình dường như đều làm nền cho đại thiếu gia, gương mặt tuấn tú hé xuất hiện, cả người ướt đầm, trần truồng từ trong phòng tắm đi ra ngoài.

Bạch An Kỳ là con cưng của trời, điểm này cho đến bây giờ không ai dám hoài nghi, nếu như anh không muốn nói chuyện, không muốn làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần đứng trên mặt đất, một cái ánh mắt, một động tác, cũng làm cho người ta than thở. Giờ phút này, anh không lau khô tóc và thân mình, nước nóng lướt qua da thịt bền chắc, sống mũi thẳng cao như tượng thần La Mã, một đôi mắt đào hoa và đôi môi quyến rũ cũng đủ làm ọi người con gái vì anh mà nguyện ý làm tất cả.

Nhưng trên mặt Hà Lộ lại trượt xuống ba vạch đen, lập tức thay thành giọng nói kiên nhẫn và vẻ mặt bình tĩnh hỏi, “Anh không tìm được khăn lông sao?”

Cô không tin bảo mẫu lại lơ là như vậy, theo kinh nghiệm của cô thì tính khí thích đùa giỡn của đại thiếu gia lại tăng lên, Hà Lộ không chần chờ, lấy từ trong tủ quần áo ra một cái khăn lông sạch sẽ muốn giúp anh che lại.

Nhưng động tác của cô dừng lại khi liếc mắt thấy phái nam tượng trưng của Bạch An Kỳ nâng lên thật cao, trong nháy mắt hơi nóng vọt qua toàn thân.

Ánh mắt của anh nói cho cô biết, anh đã sớm biết cô ở trong phòng.

“Anh còn chưa có tha thứ cho em!”

Hà Lộ chỉ nghe được câu này, giấy tiếp theo, cả người Bạch An Kỳ đầy hương thơm và ướt đầm ôm lấy cô, một bàn tay của anh dễ dàng cầm lấy cổ của cô, để cho phần lưỡi giả hoạt của anh dễ dàng cạy ra môi và hàm răng cô.

Có chút giới tuyến không nên dễ dàng bị vượt qua, nhưng có nói gì cũng không còn kịp, nếu như quay lại lúc đầu, cô thậm chí không biết mình có nên thay đổi ý kiến hay không. Không liên quan đến hối hận hay sai lầm, chẳng qua là không muốn chuyện trở nên phức tạp như vậy.

Năm ấy, Bạch An Kỳ đã cho cô cơ hội cự tuyệt, nhưng trong lòng cô luôn nói, nếu thiếu gia muốn, cô liền cho, không có gì phải do dự.

Dĩ nhiên, những chuyện bẩn thỉu mà cha đã làm, đã tạo thành bóng ma ám ảnh trong lòng cô, trong nháy mắt khi gạt đầu với thiếu gia cô có chút miễn cưỡng chấp nhận, bởi vì cô không nghĩ chuyện đó lại tốt đẹp như vậy.

Trên người Bạch An Kỳ còn chưa lau khô nước, làm áo sơ mi của cô ướt đẫm. Quần áo quần gia trên người cô khác biệt so với những người nhà họ Bạch, là anh tự mình thiết kế, bên ngoài xinh đẹp đơn giản, nhưng thật ra mỗi một chi tiết đều được anh tỉ mỉ thiết kế. Áo sơ mi không cần bỏ vào trong váy ngắn, vừa người lại co giãn, dễ dàng óng vuốt của anh đến thăm hỏi, anh chỉ cần đưa tay vào sâu trong cổ áo chữ V là có thể cầm lấy bộ ngực mềm mại đầy đặn của cô, thậm chí lấy ra chơi đùa và thưởng thức.

Bàn tay anh cứng rắn lướt qua da thịt mềm mại của cô, cầm lấy một bên ngực, kéo ra bên ngoài. Bộ ngực của cô nằm trong bàn tay anh có vẻ thật yếu đuối, anh cúi đầu xuống ngậm lấy đầu vú đỏ hồng, sau đó vẽ mặt mang theo kiên cường và đắc ý nhìn cô từ từ bị thuần phục.

Chỉ có như thế, Hà Lộ đã cảm thấy bụng dưới của mình vì mong đợi mà trường đau.

Anh là người đàn ông duy nhất của cô, cũng là người duy nhất làm cho cô nếm được tư vị mê người, thiếu gia và cha cô hoàn toàn khác nhau, anh chưa bao giờ dùng bạo lực ép buộc cô.

.....

Buồn bực một tháng của thiếu gia đều giải tỏa hết trên người cô, làm toàn thân cô mềm nhũn, thật vất vả cuối cùng thiếu gia cũng ăn no, cô giống như con mèo bệnh mệt mỏi vùi vào trong ngực thiếu gia thở dốc, mà thiếu gia vẫn giống như trong quá khứ, giống như trấn an sủng vật dùng một tay nhẹ nhàng thưởng thức mái tóc dài của cô, bàn tay còn lại vuốt ve sau lưng cô.

“Lần này nên trừng phạt em mới được.” Bạch An Kỳ cười đến cực kỳ tà ác, gương mặt Hà Lộ chôn trong ngực anh mặc dù không nhìn thấy, nhưng cũng nghe được trong giọng nói không có ý tốt, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Thành thật mà nói, cô căn bản không muốn đỡ đạn thay thiếu gia, bởi vì thiếu gia sẽ không trách phạt ngay lập tức, lời nói vẫn nhẹ nhàng, chăm sóc đầy tình cảm, ngược lại, khi cô lấy viên đạn ra, thuốc mê vừa hết, cũng biết không thể tránh khỏi bị thiếu gia trừng phạt, chỉ là cô thật không muốn ngay lúc tâm tình thiếu gia không tốt mà đi nhận hình phạt thôi.

Quả nhiên thiếu gia thích nhất là ghi hận, cô có một dự cảm rất xấu!

“Lúc em nằm viện một tháng, bảo mẫu và Đại Lực rất bận rộn, cho nên anh cho họ nghỉ một tháng, một tháng này chỉ có em phục vụ anh!”

Nghe được tiếng gõ cửa, Hà Lộ đột nhiên thức tỉnh.

Cô cuối cùng cũng nhớ mình đã quên mất Lý Khinh. Thân thể giống như mèo bệnh nằm gục trong ngực Bạch An Kỳ lập tức cứng đờ.

“Em quên nói, Lý tiểu thư tới tìm anh, đang chờ dưới lầu.” Cô định đứng dậy, cánh tay Bạch An Kỳ lại chặt chẽ ôm lấy cô.

“Anh biết.” Bạch An Kỳ đặt cô nằm lại trên giường, “Đợi ở trên giường cho anh, không cho phép chạy loạn.” Vừa nói xong, anh mặc quần áo và bước ra ngoài, bảo mẫu lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hà Lộ sửa sang lại quần áo, sau đó búi lại mái tóc bị anh làm rối, có chút lo lắng, hoặc là nói có chút bất an, mặc dù cảm thấy ở trong phòng chờ thiếu gia thì tốt hơn, nhưng mà vừa nghĩ tới Bạch An Kỳ thích đùa giỡn người khác, cô liền quyết định lên lầu chạy xuống cầu thang xem xét một chút, dù sao không để thiếu gia phát hiện là được rồi, nói gì đi nữa lúc con gái mất đi lý trí rất đáng sợ.

Mới vừa đến khúc quanh chỗ cầu thang, cô liền nghe một tiếng bật tay và giọng nói Lý Khinh vừa tức giận vừa mắng.

“Anh cho rằng tôi là ai? Nghe cho rõ, tôi luôn là người nói chia tay trước! Tôi không nói trước đều không tính, anh nếu dám mở miệng trước, chúng ta chờ coi!”

“Cô đúng là cô gái ngu nhất tôi từng gặp, dám ở đây uy hiếp tôi?” Uy hiếp con trai của Hồ gia? Cô ăn gan hùm mật gấu rồi sao?

Cuối cùng cũng nhớ đến mối quan hệ lợi hại của nhà họ Bạch, nhưng Lý Khinh không cam lòng bị làm nhục. Cô luôn luôn là con cưng của trời, là nữ vương cao cao tại thượng, trong giới nghệ sĩ cô quen biết rất nhiều

người, ai cũng hết sức lấy lòng cô, từ trước đến nay chỉ có cô làm cho người ta sợ hãi, chưa ai dám làm nhục cô như vậy, cô là trung tâm của giới giải trí, báo chí luôn xoay quanh chuyện bạn trai của nữ vương như cô, bởi vì người trước đó không đủ đẹp trai, không đủ làm cô hãnh diện, cô còn chưa có tìm được niềm vui mới, hẳn liền bị đám chó săn chụp được khi đang khoác tay dạo chợ đêm với một con bé khác, chẳng khác nào nói cô thua ở trên tay một con bé, lúc đó cô chỉ cần truyền “thánh chỉ” bày tỏ sự uất ức của mình ra bên ngoài, rất nhiều đạo diễn và nhà sản xuất sẽ liệt bạn trai cũ của nữ vương vào diện cự tuyệt lui tới, khí thế nam thần tượng minh tinh cứ như thế tan vỡ, cho đến khi nữ vương tìm được tình yêu mới, rồi cuộc cam tâm tình nguyện thu hồi “thánh chỉ”.

Nhưng, Bạch An Kỳ không phải là người trong giới nghệ sĩ, chỗ dựa phía sau của anh so với cô còn vững chắc hơn, bề ngoài lại tuần tú hấp dẫn không ít người, ảnh hưởng của anh trong giới xã hội đen cũng không nhỏ; thủ hạ, cánh tay đắc lực và đồ đệ của Hồ gia ngày xưa, hôm nay đều có tiếng tăm lừng lẫy đứng đầu đảng cầm quyền trong xã hội, đối nghịch với Bạch đại thiếu gia, đơn giản là tự tìm đường chết!

Hà Lộ nhìn thấy Lý Khinh toàn thân ướt sũng, xem ra lần này thiếu gia đùa giỡn hơi quá, dù sao người ta cũng là đại minh tinh, lần này Hà Lộ nhịn không được đành đồng tình với Lý Khinh.

Có lúc, Hà Lộ thật không thể nói mình không may mắn, tâm địa thiếu gia nhà cô không hư hỏng, chẳng qua là thích chinh phục người ta một chút ví dụ như những người được anh khen là “thú vị” vậy đó, vậy mà đến bây giờ Hà Lộ vẫn không thể hiểu nguyên nhân làm thiếu gia cảm thấy thú vị là gì?

Đại khái là lớp mười năm ấy, cô vốn không biết chỗ dựa đằng sau đại thiếu gia vững chắc như thế nào, cho đến đêm đó anh đến nhà cô làm thay đổi số mạng của chị hai và của cô, lúc mới bắt đầu, cô cảm thấy mình không ngốc đầu lên được ở trước mặt anh, nhưng sự lương thiện của anh đã làm cho cô gạt bỏ thành kiến chuyên tâm quan sát anh.

Mặc dù từ lúc nhỏ Bạch An Kỳ luôn coi mình là con trời, chưa có người nào dám đối đầu với anh, nhưng Bạch An Kỳ vô cùng thích bệnh vực kẻ yếu, cho nên lúc đó có rất nhiều người là thật lòng gọi anh một tiếng lão đại, mặc dù anh chưa bao giờ tự mình động thủ đánh nhau.

Sau khi vào đại học, tính tình huênh hoang lại thích lo chuyện bao đồng của anh thu lại không ít. Hà Lộ cẩn thận nhớ lại, người bình thường ở trong hoàn cảnh như thế này, vô cùng có khả năng bị dạy hư, chuyện ác gì cũng có thể làm, không có phép tắc, nhưng Bạch An Kỳ lại không như vậy, hoặc nếu như Bạch lão gia tính tình chính trực cho phép anh làm như vậy, Hà Lộ tin tưởng Bạch An Kỳ cũng sẽ không làm, tính tình thẳng thắn và trong sáng của anh so với tất cả mọi người đều tốt hơn.

Thật sự là nuốt không trôi lời nói như thế này, nhưng muốn tồn tại trong giới nghệ sĩ như ngày hôm nay, Lý Khinh không phải chưa từng bị người ta áp bức và lăng nhục, cứng rắn không được thì không thể làm gì khác hơn là dùng tuyệt chiêu mềm mại.

“Anh thật quá đáng, chẳng lẽ cho tới bây giờ cũng không có yêu em sao?”

Trong lúc chuẩn bị xoay người đi đến phòng thay quần áo lấy khăn lông, Hà Lộ nghe Lý Khinh nói như vậy, nhịn không được dừng bước. Mặc dù cô luôn cự tuyệt nghe các vấn đề liên quan đến tình cảm của thiếu gia, cẩn thận né tránh sợ bị tổn thương, nhưng cô vẫn không có cách nào khắc chế mình quan sát về mặt của thiếu gia.

Có lẽ trong nội tâm của cô thật sự rất muốn biết đáp án trong lòng thiếu gia.

Vậy mà, không nhìn thì thôi, cô đi theo bên người thiếu gia nhiều năm như vậy, về mặt kia lập tức làm trong đầu cô hiện lên linh cảm tội ác sắp bắt đầu, Hà Lộ không thể làm gì khác hơn là trước lúc thiếu gia mở miệng nói ra bất cứ từ ngữ nào làm cho người ta hộc máu, nói lảng sang chuyện khác.

“Lý tiểu thư.”

“Cô có chứng bệnh nằm mơ ban ngày sao?” Bạch An Kỳ lấy giọng nói mỉa mai chế nhạo cô ta, làm cho cả người Lý Khinh tức giận đến phát rung.

Đừng nói là Lý Khinh, ngay cả Hà Lộ cũng muốn đánh anh! Thiếu gia thật biết rõ cách chất lọc tinh túy của sự khôn kiếp! Nhưng mà thiếu gia khôn kiếp bao nhiêu đi nữa, cũng là thiếu gia của cô, trong lòng Hà

Lộ âm thầm than thở, bước nhanh đi lên phía trước, không ngờ vừa đúng lúc Lý Khinh vung ra bạt tay, cứ như vậy rơi trên mặt cô.

Ba người đồng thời ngơ ngẩn.

Thắm. Hà Lộ muốn nhắm mắt lại chết luôn cho rồi, ban đầu cô chỉ muốn cầm khăn lông lau khô nước trên người Lý Khinh, thuận tiện tách hai người bọn họ ra, không nghĩ tới lại thay thiếu gia nhận lấy cái bạt tay này, đợi lát nữa cô lại bị phạt cho coi. . . .

Bạch An Kỳ ôm cổ Hà Lộ, cực kỳ hoảng sợ kiểm tra má trái của cô, nước da của Hà Lộ rất trắng, bình thường lúc họ thân thiết anh dùng sức hơi mạnh một chút, da thịt của cô liền phồng lên, huống chi là bị quăng một cái tát? Chuyện này quả thật làm cho Bạch An Kỳ lửa giận ngút trời.

“Cô thật là quá đáng!” Anh giống gà mẹ bảo vệ gà con, đem Hà Lộ kéo vào sau lưng mình, gương mặt dữ tợn tới gần Lý Khinh.

“Tôi. . . .” Lý Khinh bị hù dọa thật rồi, cô không quan tâm bạt tay rơi vào trên mặt ai, thậm chí có chút vui sướng khi Hà Lộ xông ra nhận lấy nó, để cho cô trút bớt được một chút hận thù trong lòng, nhưng mà vẻ mặt của Bạch An Kỳ lại làm cô hoảng sợ.

“Lý tiểu thư, hay là cô trở về trước đi.” Hà Lộ chỉ có thể nắm lấy cánh tay Bạch An Kỳ. Đạn bắn và bạt tay có là cái gì? Cô sợ nhất chính là tính khí làm người ta hao tổn tâm trí của thiếu gia, hiện tại ngay cả cô cũng không chắc chắn có thể trấn an thiếu gia, chỉ mong bão táp có thể nhanh chóng qua đi!

Lý Khinh nhìn Hà Lộ, trực giác của phụ nữ lần nữa thức tỉnh, đáng tiếc sắc mặt Bạch An Kỳ ngày càng khó coi, mặc dù cô từng cho rằng Bạch An Kỳ chỉ là một vị thiếu gia ngu ngốc có cha làm chỗ dựa, nhưng bất kể anh dựa vào người nào, tóm lại chọc giận Bạch An Kỳ, kết quả tuyệt đối không gánh nổi, cô có chút không cam lòng nhìn đôi cậu nam nữ đầy khả nghi trước mắt, không thể làm gì khác hơn là tạm thời trở về.

“Em nghĩ. . . chúng ta đừng quá kích động, trước tiên yên tĩnh một chút cũng tốt.” Chờ cô trở về tìm cách đối phó lấy lại phong độ. Cô là Lý Khinh sau có thể cứ như vậy nhận thua? Từ trước đến nay chỉ cần cô mỉm cười là mọi chuyện đều thuận lợi, cô nắm rõ lợi thế của mình, thân hình xinh đẹp khoác bên ngoài khí chất phong tình vạn chủng, “Hai ngày nữa tâm tình anh tốt hơn chút em lại tới tìm anh, bye!”

Còn tới? Bạch An Kỳ tức giận muốn chửi thề, lại bị Hà Lộ che miệng lại “Lý tiểu thư đi thông thả.”

Ánh mắt giết người của Bạch An Kỳ chuyển qua Hà Lộ.

Nha đầu xấu xa, muốn tạo phản sao? Lại dám cản anh?

Nhưng mà anh cũng không có bỏ bàn tay mềm mại của cô ra, cũng không thêm để ý Lý Khinh rút cuộc có đi hay không, chẳng qua là lấy vẻ mặt kiêu căng nhìn cô chăm chăm, giống như chờ đợi cô tự động quỳ xuống nhận lỗi cầu xin anh tha thứ.

Hà Lộ không thể làm gì khác hơn là lấy giọng nói cô thường nói với các em nhỏ, kiên nhẫn giải thích, “Lý Khinh là nữ vương trong giới nghệ sĩ, cô ấy có thể không dám chọc giận anh, nhưng lúc mất đi lý trí rất khó nói, chẳng lẽ anh lại muốn chọc giận lão gia.” Thật rất ngây thơ.

“Ai thèm quan tâm chuyện này?”

Bạch An Kỳ từ trong tay bảo mẫu nhận lấy túi chườm nước đá, đại thiếu gia ác ma đã đợi lâu, nếu như ngay cả một chút “tự giác” như vậy bảo mẫu cũng không có, thì chết chắc với anh, tốt nhất không nên để cho đại thiếu gia không có kiên nhẫn mở miệng phân phó.

Anh giống như canh giữ tội phạm truy nã ôm Hà Lộ ngồi trên ghế sa lon, để cho cô ngồi trên bắp đùi anh, cầm túi chườm nước đá đắp lên má trái bị đánh mà hồng lên, “Ai dạy em chạy tới cho bị đánh hả? Em thích bị đánh vậy sao? Lần sau đến lượt anh thưởng cho em một bạt tay có được hay không?”

“Vậy thiếu gia đánh nhẹ một chút.” Cô nghiêm túc cầu xin sự khoan dung.

Mẹ nó! Anh sẽ bị cô làm cho tức chết! Làm như anh lòng lang dạ sói vậy! Ở chung với anh lâu như vậy, vậy mà trong mắt cô, anh thật sự sẽ động thủ đánh cô sao? Thiếu chút nữa là Bạch An Kỳ đem túi chườm nước đá bóp nát, “Anh chẳng phải đã kêu em không được phép xuống giường sao? Em rút cuộc có đem anh

để trong mắt không? Càng lúc càng lớn mặt là sao? Em là ông chủ hay anh là ông chủ?” Càng nói càng giận, nhưng túi chườm nước đá vẫn như cũ nhẹ nhàng dán trên gò má cô.

“Lần sau em không dám nữa.” Vốn chẳng qua chỉ là cười nói đùa giỡn, không nghĩ tới lại đổ thêm dầu vào lửa, xem ra cô không nên múa mép khua môi, trước tiên trấn an tính tình của anh quan trọng hơn. “Em là lo lắng Lý Khinh then quá hoá giận giống như huấn luyện viên lần trước, thiếu gia lần sau anh không nên như vậy nữa được không? Em rất lo lắng cho anh, nếu như có người muốn bắt anh tổng tiền hay cầm dao chém anh, em không có biện pháp nhìn anh bị giết hại.”

“” Bạch An Kỳ nhìn chăm chăm Hà Lộ ngồi trên đùi anh, vẻ mặt không giống như nói giỡn.

Cô là nói thật sao?!

“Trách anh sao?” Rõ ràng anh ở thế hạ phong, điều này làm Bạch An Kỳ có chút khó chịu.

Nhưng lời cô nói, anh hoàn toàn không có biện pháp phản bác; nếu như không phải anh nhiều lần kiểm chuyện, cô cần phải bảo vệ anh sao?

Nhưng mà, trong lòng Bạch An Kỳ lại xuất hiện cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Có lẽ trong lòng anh rất hiểu, cô bảo vệ anh, chính là vì báo ân, chỉ bởi vì anh là thiếu gia nhà họ Bạch, là chủ nhân của cô.

Anh chen ép túi chườm nước đá mạnh một chút, làm iệng Hà Lộ biến thành miệng con gà.

“Hà Lộ không dám, thiếu gia vĩnh viễn luôn đúng.” Ai, những lời này, cô mỗi ngày đều nói hai mươi lần trở lên, chỉ kém không có viết trên tường cho anh nhìn mỗi ngày thôi.

“Biết vậy là tốt!”

6. Chương 6

Bạch An Kỳ nói là làm, anh cho phép Đại Lực và bảo mẫu nghỉ một tháng “có lương”, lời nói đơn giản đầy tâm ý như vậy làm cho bảo mẫu thật cao hứng vội vàng sắp xếp hành lý trở về Philippines, còn Đại Lực thì dẫn bạn gái ra nước ngoài du lịch.

“Còn em.” Đại thiếu gia giống như hoàng đế ngồi trên ghế sa lon chờ cô tới hầu hạ, “Anh muốn trừng phạt em.”

Ai, thay anh đỡ đạn còn bị anh phạt, cô thật là uất ức mà.

Cũng may là Hà Lộ đã nhìn quen thiếu gia biến chất như vậy rồi, chẳng qua cô chỉ cảm thán nhiều năm như vậy sao tính khí của thiếu gia vẫn không thay đổi, không tiến bộ chút nào. Lão gia đã nói, làm việc gì cũng phải chân chính trong sạch, phải cố gắng thích ứng với cuộc sống và sống như những người bình thường, nếu không có việc gì thì không thể mang uy phong ra áp bức người khác, cách thức bảo vệ tính mạng lúc trước của Hổ gia phải đem nó trả lại quá khứ, nhưng hết lần này đến lần khác, tính khí của thiếu gia thủy chung vẫn như vậy, nếu một ngày thiếu gia thật sự đắc tội với người không nên đắc tội, Hà Lộ thật không muốn thiếu gia bị bất cứ thương tổn gì.

Cô tin tưởng những người giúp việc trong nhà họ Bạch đều giống cô, hết sức trung thành và tận tâm đối với thiếu gia, chẳng qua là cô không phát hiện sự trung thành của mình chứa đựng quá nhiều cưng chiều.

“Em biết sai rồi, thiếu gia đừng nóng giận.” Dù sao thì cô cũng không cảm thấy có lỗi, chỉ muốn nói cho thiếu gia bớt giận. Muốn đối phó với thiếu gia, trước hết phải học cách dụ dỗ anh! Chỉ cần đem thiếu gia dụ dỗ thành công, kế tiếp thiếu gia sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Bạch An Kỳ nhìn cô chăm chăm, nhìn thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi Hà Lộ hoài nghi mình nói sai cái gì. Cho đến khi cô phát hiện trên gương mặt tuấn tú của thiếu gia xuất hiện dấu vết ửng hồng khả nghi.

Trên mặt cô trượt xuống ba vạch đen, hơn nữa cô có dự cảm chuyện không tốt sắp xảy ra. . . .

“Em đem cái hộp kia lại đây.”

Hà Lộ đi vòng qua ghế sa lon sau lưng Bạch An Kỳ, cầm lên hộp gấm màu bạc, đây là công việc của cô sao? Căn cứ vào kinh nghiệm mấy năm đi theo bên người thiếu gia, cô đoán trong hộp này chính là quần áo.

Hà Lộ trở lại ghế sa lon, cầm Bạch An Kỳ hướng bàn tròn chỉ chỉ, “Mở ra, sau đó. . . .” Anh dừng lại một chút, cặp mắt loé sáng dị thường, “Ồ trước mặt anh thay nó.”

Cô cũng biết anh nhất định có ý xấu.

Nhưng Hà Lộ vẫn làm theo, cô sẽ không phản kháng lại bất cứ “trừng phạt” nào của Bạch An Kỳ. Có lẽ ngay cả chính cô cũng có một chút mong đợi, hay nói là không có sợ hãi, bởi vì cô biết cho dù anh có trừng phạt như thế nào, cũng sẽ không tạo thành tổn thương cho cô, thật ra thì nếu anh nói là trừng phạt, đều tránh không thoát ý tứ tà ác, làm cho cô đỏ mặt và tim đập nhanh, cũng làm trong lòng cô lặng lẽ cảm thấy hưng phấn.

Cô đem hộp gấm đặt ở trên bàn, mở ra, từ bên trong lấy ra một bộ đồng phục, trên mặt liền trượt xuống ba vạch đen.

Đồng phục người hầu! Sở thích của thiếu gia quả nhiên là không bình thường lại không tốt đẹp!

“Nhanh lên một chút.” Bạch An Kỳ nhin không được thúc giục.

Hà Lộ không thể làm gì khác hơn là bắt đầu cởi quần áo, mà thân thể Bạch An Kỳ theo từng động tác của cô dần dần có phản ứng, còn cô bởi vì lực ảnh hưởng của mình tới thiếu gia mà run rẩy.

“Đồ nhỏ cũng phải cởi ra, mặc thành một bộ.” Giọng nói của Bạch An Kỳ trở nên khàn khàn.

Chỉ cần nghĩ đến kiểu dáng không nghiêm chỉnh của bộ đồng phục này, Hà Lộ liền cảm giác được toàn thân dâng lên một cỗ nhiệt khí, gương mặt nóng lên, giữa hai chân cũng dần xao động.

Cô cởi quần lót ra, quần lót rơi xuống mắt cá chân, Hà Lộ liếc mắt nhìn Bạch An Kỳ một cái, cô sợ anh sẽ ngắt đi.

Đúng là thiếu gia có sở thích rất bất lương, nhưng những lúc cùng thiếu gia ở chung một chỗ, Hà Lộ cảm thấy thiếu gia giống như trời xanh tràn đầy năng lượng, nhưng mà phải có điều kiện là thiếu gia không nên nói chuyện, bởi vì mỗi lần thiếu gia phát biểu liền biến thành tiểu quỷ chọc mọi người muốn học máu! Đi theo bên cạnh anh lâu như vậy, từ sau khi hai người lần đầu tiên phát sinh quan hệ, anh liền muốn cô bởi anh chơi những “trò chơi” không đứng đắn, nhưng là một khi quá mức kích thích, đại thiếu gia không phải là chảy máu mũi, thì chính là. . . .ách, cô nên thay đại thiếu gia giữ lại một chút mặt mũi thì tốt hơn, tóm lại nếu thiếu gia muốn chơi hết toàn bộ, thì phải bị dày vò.

Cô liếc mắt liền nhìn thấy giữa hai chân Bạch An Kỳ tạo thành một toà núi nhỏ hùng vĩ, một lần nữa lại nghi ngờ. Thật ra thì thân là nhà thiết kế thời trang anh đối với thân thể phụ nữ có thể nói là hiểu rất rõ, cô nghĩ là như vậy, nhưng hình như rất nhiều người cũng cho là như vậy, Bạch đại thiếu gia sau khi cùng một đồng ma nơ canh chung sống, hoàn toàn không đem những người phụ nữ gương mặt thiên thần đáng người ma quỷ kia để trong lòng.

Nhưng mà anh lại đỏ mặt khi nhìn lên cô, Hà Lộ cảm thấy có chút khó hiểu.

Bạch An Kỳ nhìn chằm chằm đôi chân Hà Lộ, thật quá kích thích, anh sợ mình sẽ. . . cái đó, như vậy thật mất thể diện! Hơn nữa, đôi chân của Hà Lộ chính là cực phẩm! Anh chỉ cần nhìn nó liền chảy nước miếng, nhịp tim đập nhanh đến nỗi không kiểm soát được, lúc này quần lót còn rơi xuống mắt cá chân, màu trắng của quần lót đối lập với màu đen của giày cao gót ba tất, thật gây cảm giác mạnh cho anh. . . .ai, tiểu đệ của anh cũng. . .

Hà Lộ nhìn bộ dáng của anh, cảm thấy buồn cười, nhưng cô cũng không có cười thật, cô cố ý đi vòng quanh bàn tròn, để cho đại thiếu gia thân ái của cô nhìn thật rõ cái mà anh muốn nhìn, sau đó tìm quần lót và áo lót từ trong hộp gấm.

Cô không tìm được, chỉ thấy trong hộp gấm có một đôi tất chân không đứng đắn, không thể làm gì khác hơn là ở trước mặt Bạch An Kỳ mang nó. Trong quá trình mặc loại quần áo này, làm khó cô nhất chính là mặc lê, có rất ít phụ nữ mặc được lê. Như đã nói, nếu như cô có thể giúp thiếu gia dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy trong cơ thể cũng tốt, cô chỉ lo lắng sau khi mình mặc xong, thiếu gia sẽ ngắt mất.

Đồng phục hầu gái này nhìn bên ngoài rất là dễ thương, rất xinh đẹp, chẳng qua là váy hơi ngắn, ngực hơi thấp, mặt trong áo lót còn có đường chỉ thêu tên tiếng anh của thiếu gia, điều này muốn nói cho cô biết từ đầu đến cuối bộ quần áo này đều do thiếu gia tỉ mỉ dùng một mũi kim một đường chỉ mà tạo thành.

Trong lòng Hà Lộ quyết định, lát nữa tuyệt đối phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể để thiếu gia xé nát bộ quần áo này, tuy anh cảm thấy thờ ơ không quan trọng, nhưng cô sẽ rất đau lòng! Quần áo của thiếu gia thiết kế là ngàn vàng không mua được, cho dù là “tác phẩm” không đứng đắn cũng giống vậy.

Thật ra thì thiếu gia nói cực kỳ đúng, những thứ quần áo tình thú trong các cửa hàng đại hạ giá làm sao có thể so sánh với tác phẩm xuất sắc của thiếu gia được? Bộ đồng phục này được thiếu gia thiết kế rất tinh tế, cổ áo được viền ren mềm mại mà không dung tục, vô cùng nhẹ nhàng mà thanh lịch, nếu như phần váy dài thêm một chút, cổ áo cao hơn một chút, thì chính là tác phẩm xuất sắc nhất, nhất định sẽ có rất nhiều người muốn có———dĩ nhiên với thiết kế như bây giờ, nếu anh công bố ra bên ngoài cũng sẽ có rất nhiều người giành mua. Chẳng qua là thiếu gia kiên trì những tác phẩm “bất lương” này không được công khai ra bên ngoài, bởi vì đây là công sức anh làm cho cô, chỉ có cô mới có thể mặc cho anh nhìn.

Hà Lộ thả mái tóc dài của mình xuống, sau khi mặc xong đồng phục, cô nửa quỳ nửa ngồi bên chân Bạch An Kỳ.

“Thiếu gia.” Bàn tay mềm mại nhẹ nhàng đặt trên mu bàn tay của Bạch An Kỳ, vẻ mặt cô dịu dàng, đôi mắt xinh đẹp như biết cười, cô không chỉ im lặng nghe lời phối hợp với trò chơi của anh, mà cô cũng muốn thoả mãn mong đợi của thiếu gia, hi vọng anh được vui vẻ.

Sau khi Hà Lộ mặc xong đồng phục, gương mặt tuần tú của Bạch An Kỳ liền đóng băng, không nói được câu nào nhìn chằm chằm vào Hà Lộ. Trong mơ anh đã nhiều lần tưởng tượng cảnh Hà Lộ mặc đồng phục người hầu! Quần nhiên. . . siêu cấp đáng yêu và quyến rũ a a a. . . .

“Thiếu gia?” Chân mày Hà Lộ nhăn lại, nhanh chóng đứng lên chạy đi.

Không muốn! Không cần đi! Đừng bỏ lại anh. . .

Bạch An Kỳ rất muốn đuổi theo, nhưng mà. . . tiểu đệ đệ của anh vừa trưởng lại vừa đau hại anh không nhúc nhích được! Bạch An Kỳ dấn mạnh vào ghế sa lon, trong miệng còn phát ra tiếng rên rỉ nức nở.

Tại sao Hà Lộ có thể bỏ lại anh? Có phải bởi vì anh ăn nói hai lòng hay không, cho nên cô mới tức giận?

Không nên giận anh mà! Anh sẽ thay đổi! Anh sẽ thành thật nói cho cô biết, thật ra anh rất đau lòng khi cô bị thương, anh chỉ muốn lần sau cô không như vậy nữa, một tháng này anh sống một mình thật là cô đơn, thật tĩnh mịch và lạnh lẽo, chỉ cần nghĩ đến cô sẽ chết, anh sẽ rất đau, anh. . . .anh cũng khó. . . .chẳng qua là anh trốn trong nhà vệ sinh hay nằm trong chăn âm thầm khóc mà thôi, anh sợ bị người khác phát hiện, anh kìm nén thiếu chút nữa hít thở không thông luôn rồi. . .

Tình trùng lên não làm thần trí đại thiếu gia mơ hồ.

Lúc Hà Lộ trở lại, cô đang cầm chậu nước, khăn lông sạch sẽ và túi chườm nước đá.

“Thiếu gia!” Cảnh tượng trên ghế sa lon làm sắc mặt cô trắng nhợt.

Một người ngu ngốc đang nằm trên ghế sa lon giả chết, ở trên ghế sa lon thì có một mảng máu đỏ tươi, giống như hiện trường một vụ án mạng.

Hà Lộ đỡ Bạch An Kỳ nằm dậy, để cho anh gối đầu lên bắp đùi của cô, cầm lấy khăn lông ướt lau sạch sẽ máu mũi trên mặt anh. Xem ra mấy ngày nữa phải cho thiếu gia ăn thịt bò với gan heo bổ máu mới được.

“Hà Lộ——” Thiếu gia ngu ngốc rốt cuộc cũng mở mắt, “Em không cần đi. . .”

“Em không có đi đâu hết, em chỉ muốn lấy khăn lông mà thôi, thiếu gia, anh chảy máu mũi nhiều quá, nằm yên đừng lộn xộn.”

Phải không? Cuối cùng Bạch An Kỳ cũng thở phào nhẹ nhõm, thì ra anh cảm thấy chóng mặt là bởi vì chảy máu mũi, anh lại bắt đầu giả bộ như thói quen, mặt mày ủ rũ dấn vào bụng Hà Lộ, dùng giọng nói như đang cố kéo dài hơi tàn, “Anh. . . .anh đã thấy ánh sáng bạc. . . .thần chết muốn mang anh đi. . . .Hà Lộ. . . .anh. . . .lòng của anh thật là đau, đau muốn chết đi được. . . .” Anh bắt lấy tay cô dấn vào

trước ngực mình, không quên nói những lời sỗ sàng, “Anh còn chưa được nhìn thấy Hà Lộ mặc đồng phục y tá, đồng phục tiếp viên hàng không, đồng phục cảnh sát. . . còn có mặc tạp dề của đầu bếp, thật hi vọng trước lúc chết có thể hoàn thành tâm nguyện.” Anh nhất định là quá đau lòng, cho nên mới chảy máu mũi!

“” Cho dù anh là thiếu gia nhưng có lúc cô cũng muốn dùng một quyền mèo trong quá khứ hay đánh nhau đánh cho anh dính vào vách tường! “Thiếu gia, trước hết chờ hết chảy máu rồi nói tiếp!” Động tác lau máu mũi của Hà Lộ lại thô lỗ hơn, như muốn lau cho sạch đầu óc đen tối của anh.

“Anh sợ mình không đợi được tới lúc đó. . . .”

Hà Lộ cẩn thận lau khô máu trên mặt Bạch An Kỳ, sau đó lấy túi chườm nước đá đặt trên trán anh. Cô nhẹ nhàng vỗ về trên mặt anh, lại làm cho lòng Bạch An Kỳ rối loạn.

Hà Lộ thơm quá. . . Anh híp mắt, cảm nhận xúc cảm dịu dàng từ bàn tay Hà Lộ, động tác đơn giản lại làm cho anh như đang bay vào trong gió, khi bàn tay cô đi tới gò má của anh, anh không chút suy nghĩ liền dán gò má mình lên đó, nhưng lại không muốn biểu hiện ra sự yếu đuối của mình, cho nên vẫn giùng giàng hay là lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

Hà Lộ nhin cười, lúc này, nhìn thiếu gia giống như con mèo con vùi vào trong ngực chủ nhân xin ăn, hơn nữa còn ra vẻ——không phải là anh cần em, mà là em rất muốn đụng vào anh.

Bạch An Kỳ cởi nút áo sơ mi của mình ra, để cho bàn tay cô cảm nhận da thịt của anh đang vì cô mà nóng lên.

Thiếu gia rất thích cô đụng vào anh, từ rất lâu Hà Lộ đã phát hiện ra điểm này. Không nhất định phải có ám hiệu hay tiếp xúc vào những nơi nhạy cảm, chỉ cần tay cô dán vào da thịt anh, vỗ nhẹ là thiếu gia sẽ rất thích, có lúc dùng để tắt lửa cũng rất tốt——đương nhiên là lửa giận, còn loại lửa kia, cho đến bây giờ Hà Lộ vẫn chưa tìm ra phương pháp có thể dập tắt được nó. Khi cô phát hiện ra bí mật này thì cảm thấy rất buồn cười, bởi vì thiếu gia từ nhỏ đến lớn vẫn không thay đổi, hay giận cô, nhưng không tự chủ được bị cô làm ê muội, không muốn để ý đến cô, nhưng lại lo lắng cô thật sự sẽ quay đầu rời đi.

Hà Lộ mím chặt môi, ngón tay dán trên mặt Bạch An Kỳ, di chuyển từ lỗ tai đi xuống, bàn tay còn lại thì ở trên người anh dọc theo cơ ngực đi lên, miêu tả hình dáng của anh.

Anh không muốn cho cô biết anh đang rất hưởng thụ, nhưng thật khó. Bạch An Kỳ nheo mắt lại, hô hấp ngày càng dồn dập.

Anh cố gắng kìm chế, nhưng hết lần này đến lần khác cô lại có ý đồ xấu, bàn tay ở trên ngực từ từ đi đến đỉnh ngực của anh.

Cô có cảm giác tim đập dưới bàn tay trở nên gấp gáp hơn, anh cũng không tự chủ được mà đỏ mặt mong đợi.

Nhưng cô hết lần này đến lần khác đùa giỡn anh, bàn tay không tiếp tục mà lại đi xuống dò hỏi cơ bụng của anh.

Hà Lộ thật sự xác định mình nghe được âm thanh Bạch An Kỳ buồn buồn, nghe ra anh cảm thấy thất bại, ha ha, cô đúng là có ý xấu, bắt đầu thông thả ung dung trên đùi anh.

Trong trò chơi hoan ái giữa cô và anh, quyền chủ đạo luôn nằm trong tay anh, nhưng có lúc anh lại muốn đóng giả thành con cừ non đợi làm thịt.

Hà Lộ biết, có rất nhiều người phụ nữ muốn leo lên giường của anh, sự tuần mỹ của anh kích thích bản năng làm mẹ, rồi lại làm những người phụ nữ kia xuất hiện khát vọng bị chinh phục——hoặc chủ động chinh phục.

Đáng tiếc các cô chỉ có thể thất vọng. . . .

Áo sơ mi của anh hoàn toàn rộng mở, thân hình gầy gò nhưng bèn chắc hiện ra trước mắt Hà Lộ, anh xoắn người dậy cởi quần dài, tiểu đệ che dấu trong quần hùng vĩ bật ra.

Hà Lộ nuốt một ngụm nước miếng, bụng dưới bởi vì mong đợi mà xôn xao. Người đàn ông này quần áo xộc xệch, bộ dáng cực kỳ ngon miệng! Huống chi giờ phút này anh lại nằm ngoan ngoãn trong ngực cô như một

con mèo con, cô muốn làm như thế nào cũng được, bởi vì cô là mỗi câu dụ dỗ anh, mà anh cũng đói khát muốn lập tức ăn cô.

.

Trong lúc đó, cô cầu xin tha thứ chỉ làm đổ thêm dầu vào lửa.

Kết cục của việc giở trò với anh, là khi cả người cô mềm nhũn anh mới buông tha giải phóng dục vọng trong cơ thể cô.

Bạch An Kỳ mặc quần áo xong, Hà Lộ vẫn có chút mờ mịt, mệt mỏi, trần truồng nằm trên thảm lông, hai chân không khép lại được làm cho anh thấy rõ vùng đất bị anh giày xéo, chất lỏng ái dịch không biết là của cô hay của anh, ào ạt chảy xuống đùi.

Gương mặt của cô bởi vì kích tình mà đỏ ửng, đôi mắt dịu dàng ôn hoà hơn nữa lại không có tiêu cự, phẳng phất như đang kể cho anh biết anh ác liệt đến cỡ nào, mặc dù sự thật cũng không khác mấy.

Bộ dáng kia lại làm cho phái nam bên dưới quần áo của anh co rút thật chặt. Bạch An Kỳ ôm lấy tiểu người hầu của riêng anh, anh không có sửa sang quần áo xốc xếch dùm cô, bởi vì không cần thiết.

Anh bước dài trở về phòng ngủ, ở đó còn có một bộ quần áo khác, còn có một vài đạo cụ, vốn là anh muốn ngày mai mới sử dụng. . . .nhưng là nha đầu này tự tìm!

“Em can đảm như vậy sao? Hôm nay cũng đừng mong xuống giường.”

Gương mặt Hà Lộ chôn giữa cổ anh, nuốt một ngụm nước miếng.

Anh có thể khi dễ cô một trăm lần cũng được, nhưng cô mới khi dễ anh một lần, anh ngay cả vốn lẫn lời đều đòi lại, thiếu gia của cô thật sự là thích ghi hận mà!

Nhưng cô tuyệt đối không hối hận, bộ dáng lúc đó của thiếu gia thật ngon miệng, ai, “Vây sau này em không đùa giỡn như vậy nữa. . . .” Hừ!

“” Sau này không làm nữa? Như vậy sao được? “Anh. . . ý của anh không phải như vậy. . . .dù sao anh cũng muốn trừng phạt em. . . .nếu như em ngoan ngoãn, thỉnh thoảng cho em làm như vậy cũng được!” Thỉnh thoảng bị ma nữ Hà Lộ đùa giỡn như vậy, cũng. . . .rất tốt, Bạch An Kỳ nghĩ tới đây, rõ ràng anh không phải là loại người gây thương tổn lần đầu tiên ném trái cấm, nhưng lại không nhận được mà hưng phấn làm gương mặt cũng phỉếm hồng.

Hà Lộ giấu vui vẻ vào trong lòng.

Lần này, anh tự mình giúp cô thay quần áo.

“Đổi thành quần áo nữ cảnh sát đi.” Anh sẽ diễn vai tên lưu manh, sau đó. . . .hắc hắc hắc. . . .

Bây giờ Hà Lộ rất muốn mở đầu thiếu gia thân ái của cô ra xem một chút, cô cảm thấy đầu óc của thiếu gia chứa toàn những thứ không đúng đắn! Cô bắt đầu hoài nghi mục đích của thiếu gia khi đi theo con đường thiết kế thời trang này, căn bản là giúp anh chơi được những trò chơi hạ lưu!

Lúc bọn họ học cấp hai, sở trường của thiếu gia là lập trình và vẽ tranh——không cần hoài nghi, anh đem sở trường của mình đi thiết kế game H kiếm được một khoản tiền rất lớn——được rồi, nói như vậy thật không công bằng với thiếu gia cho lắm, tóm lại, anh lợi dụng sở trường của mình làm được rất nhiều chuyện đúng đắn.

Ví dụ như, mẹ của thiếu gia rất tôn thờ chúa Giê—su, phu nhân luôn muốn giúp đỡ mọi người vượt qua bể khổ, vì muốn giúp đỡ một người phụ nữ gặp khó khăn mà phu nhân đã bỏ ra không ít tâm ý và sức lực, thiếu gia liền mở một trang web trên mạng nhờ những người có lòng hảo tâm giúp đỡ; còn nữa, thủ hạ ngày xưa của Hồ gia muốn trở về cuộc sống đẳng hoàng nên mở một công ty máy tính, thiếu gia còn tự nguyện nhận chức “huấn luyện” giúp đỡ những người mà anh phải kêu là chú bác, những người đó tuy có gương mặt dữ tợn đáng sợ, nhưng đều cung kính đứng xếp hàng học hỏi thiếu gia “dạy bảo”, còn gọi thiếu gia – học sinh trung học cấp hai – một tiếng thầy giáo, không biết lúc còn đi học họ có chuyên tâm ngồi trong lớp nghe giảng như vậy hay không, còn bây giờ tất cả đều chuyên tâm đi học đúng giờ, lấy kỷ luật trong quân

đội mà thi hành, còn ghi chép cẩn thận, những hình ảnh đó làm trong lòng cô rất rung động. . . .cũng rất muốn cười.

Chẳng qua là, thiếu gia cũng thật sự biết cách làm cô tức chết, như thế này, thiếu gia chơi một game H tạo hai tài khoản, mà tên hai tài khoản đó để lại cho cô ấn tượng quá sâu sắc, tài khoản thứ nhất nữ nhân vật chính và vai nam chính là bạn học cùng lớp, tên Phạm Tiểu Lộ, tổng cộng có mười loại kết cục, mà mười loại kết cục đều có cảnh tượng khác nhau. . . .Nếu như anh không phải là thiếu gia của cô, cô đã thưởng cho anh một quyền đánh vào vách tường rồi.

Tài khoản thứ hai, nữ nhân vật chính tên là Hà Lộ Lộ, là hầu gái trong nhà vai nam chính, lần này kết cục tiến hoá thành mười loại tư thế phối hợp với mười loại khung cảnh, hơn nữa mỗi cái đều rất kích thích,. . . .Cô thể tuyệt đối không muốn mình trong lúc xúc động mà bóp chết thiếu gia.

Hai tài khoản này dĩ nhiên chỉ có một mình thiếu gia chơi đùa, những hình ảnh kích thích kia là bắt đắ dĩ mới cho cô coi, Đại Lực từng lén nói cho cô biết, thật ra thì thiếu gia còn nuôi một thiếu nữ xinh đẹp nữa ở trong thành phố, nữ nhân vật chính trực tiếp gọi là Hà Lộ.

“Nhưng mà, thiếu gia nuôi Hà Lộ và một tiểu bạch kiểm, hết lần này đến lần khác đến nơi đó nghỉ đông, một tháng thiếu gia không thấy em, cho nên kỳ nghỉ đông của anh ấy cũng rất u ám, ngày mà Hà Lộ cùng người khác chạy mất, ngay cả bữa tối thiếu gia cũng không muốn ăn. . . .”

Hà Lộ chỉ nghe không nói gì, dĩ nhiên, cô rất muốn xé đầu đại thiếu gia ra, nhìn một chút xem bên trong chứa cái gì, có còn não không?

Sau này, đại thiếu gia viết chương trình quá “trạch”, một chút đều không mới mẻ. Quả thật từ nhỏ đại thiếu gia đã thích cái đẹp, Hà lộ cũng không thể nào tưởng tượng được đại thiếu gia sẽ giống như những trạch nam ngày ngày vui đầu trước máy tính.

Tóm lại, thiếu gia học thiết kế thời trang thì tốt hơn.

Hơn nữa bây giờ anh còn giúp cô thay quần áo, Hà Lộ có chút lo lắng thiếu gia sẽ biến thành người hầu của cô! Nhưng mà trên thế giới này sẽ không có một người hầu nào so sánh được với đại thiếu gia nhà cô đâu, ai. . . .

“Làm sao lại than thở?” Đại thiếu gia đang rất chuyên tâm cài nút áo, làm phẳng lại các nếp gấp trên đồng phục, lần đầu tiên hầu hạ người khác thay quần áo, anh so với những người ba đời làm nam sủng còn thành thạo hơn, vừa giúp cô mang vớ màu đen vừa lợi dụng cơ hội ăn đậu hủ.

“Thiếu gia, anh có cảm thấy hứng thú của mình rất lạ không?”

“Có sao? Hạ Tây Dương Kỳ rất là thú vị mà.”

“. . . .” Tốt nhất là anh chỉ hứng thú đến một mình Hạ Tây Dương Kỳ!

“Đắm bốc và kiếm đạo của anh ta rất giỏi, anh rất hứng thú.” Anh cũng thường học theo người đó để duy trì vóc dáng.

Đáng tiếc những người đó sau khi rời đấu trường và võ quán thì không làm được gì, chỉ biết hao tổn sức lực! Trong lòng Hà Lộ thầm nói.

“Cũng không ai cảm thấy vẽ tranh là hứng thú kỳ quái.”

Gương mặt Hà Lộ đỏ hồng, cô biết người thiếu gia phác hoạ nhiều nhất chính là mình, cô cảm thấy thiếu gia thật là nhiều tài năng, đem cô vẽ thật là đẹp, cô biết anh đang vẽ cô, nhưng người trong bức tranh đẹp như vậy làm cô thật tự ti mặc cảm.

Hoạ sĩ chẳng qua chỉ vẽ những thứ thực sự hiện trong mắt anh ta. Thầy dạy vẽ của thiếu gia đã nói như vậy.

“Vậy những bộ đồng phục và đóng vai nhân vật là sao?” Giả bộ ngu hử? Rõ ràng trong đầu anh toàn ý tưởng xấu!

Bạch An Kỳ lui từng bước, thưởng thức Hà Lộ mặc đồng phục cảnh sát.

Bộ quần áo này là anh tự làm, bó sát người Hà Lộ, quả nhiên vừa xinh đẹp lại đầy sức quyến rũ!

“Đó là cuộc sống tình thú!” Hai tay anh ôm lấy eo thon nhỏ nhắn của cô, đem cô kéo vào lòng, ở trên môi cô ấn xuống một nụ hôn, khó có khi thiếu gia làm trái tim Hà Lộ loạn nhịp, một giây tiếp theo lại bị anh đẩy ngã trên giường, hai tay bị còng ở trên đầu giường khắc hoa lan.

“Anh là cướp đây, đem tất cả của em giao ra đây!” Bạch An Kỳ bắt được mắt cá chân của cô, để cho chân cô đặt trên vai anh, vấy bẩn vì vậy bị đẩy lên trên, lộ ra quần nhỏ viền ren ướt đầm, Phạm Hà Lộ đỏ bừng mặt.

Đây mà coi là cuộc sống tình thú cái gì? Ghê tởm!

7. Chương 7

Hà Lộ luôn luôn dậy sớm hơn thiếu gia.

Đương nhiên rồi, bởi vì anh là thiếu gia còn cô là người hầu. Nhưng còn có một nguyên nhân khác là vào mỗi buổi sáng huyết áp thiếu gia đều tăng rất cao, gương mặt lại tái nhợt như người già, hết lần này đến lần khác thiếu gia còn kiêng ăn, dù đồ thiếu gia ăn những thức ăn đầy dinh dưỡng mà đầu bếp nghiên cứu trong sách dạy nấu ăn cũng là công việc của Hà Lộ.

Nếu thân thể thiếu gia ốm yếu thì Hà Lộ lại ngược lại, thân thể của cô rất khỏe mạnh, từ nhỏ đến lớn chưa biết bị cảm là cái gì, ngay cả những triệu chứng khó chịu trong chu kỳ sinh lí cũng không có.

So với thiếu gia khó tính thì cô rất dễ nuôi.

Trời vừa hơi sáng, Hà Lộ liền tỉnh dậy, ngay sau đó là cảm giác thất bại tràn đến khi phát hiện mình lại ngủ trên giường thiếu gia.

Cô không thích như vậy, điều này muốn ám chỉ cho cô biết cô càng ngày càng không có chừng mực, không cẩn thận có thể sẽ vượt qua giới tuyến không nên vượt qua.

Mặc dù cô không biết giới tuyến kia nằm ở đâu, có lẽ cho tới ngày hôm nay, cô cũng không biết tại sao lại có giới tuyến như vậy?

Hà Lộ chuẩn bị xuống giường, thắt lưng liền bị một cánh tay cường tráng ôm eo kéo về phía sau, tiếp đó lưng của cô đụng vào một bức tường thịt, người đàn ông phía sau lấy tư thế vững vàng ôm cô vào trong ngực.

Bạch An Kỳ còn đang mơ ngủ, mới sáng sớm mà muốn anh tỉnh táo hoàn toàn chẳng khác nào một mình đi vào đầm rồng hang hổ, có lúc Hà Lộ thật không biết lúc còn đi học thiếu gia làm sao có thể dậy sớm được, nhưng cho dù có ngủ đến buổi trưa thì tinh thần của anh cũng không tỉnh táo, cứ như là có một nửa bộ não đang ngủ còn một nửa đang cố gắng hoạt động, cho nên nhiều lúc anh sẽ làm ra những chuyện không ai tưởng tượng nổi.

Ví dụ như. . .

A! Hà Lộ đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện, mỗi lần nhớ tới chuyện này, cô đều phải cố gắng nín cười, hơn nữa nhiều năm như vậy mà cô luôn làm bộ như không có nhìn thấy cái gì hết, ai, cô thật là khâm phục bản thân mình.

Chuyện diễn ra vào tháng đầu tiên Hà Lộ tới làm việc ở nhà họ Bạch, mỗi sáng sớm cô đều được phân công phụ trách quét dọn ban công nhà thiếu gia. Mà sau lần “hại” đại thiếu gia đá trúng thùng nước, mặc dù không phải lỗi của mình, nhưng Hà Lộ luôn đem thùng nước đặt ở bậc thang cuối cùng và cạnh bên tường để tránh diễn ra sự kiện thùng nước biết đi lần nữa——mà nếu thùng nước có muốn đi, thì nó phải đi lên cầu thang nên sẽ khó khăn đúng không?

Lần đó, Hà Lộ đang ở bên ngoài cửa sổ sát đất quét lá rụng, thiếu gia chạy ra, hé ra gương mặt tái nhợt không có chút máu, khoé mắt hơi đỏ hồng, cực kỳ giống mỹ nam Vampire trong phim ảnh và tiểu thuyết.

“Thiếu gia, sớm.” Cô nói rất nhỏ, rất nhỏ, so với tiếng muỗi kêu không khác là mấy. Nhưng đó lại là lúc cô nói lớn tiếng nhất.

Bạch An Kỳ không để ý đến cô, xem cô như là không khí, điều này làm cho Hà Lộ có cảm giác thất bại, đương nhiên sau đó cô nghĩ kĩ lại, Bạch An Kỳ không để ý đến cô, trong lòng cô rất nhẹ nhõm! Vì vậy cô tiếp tục làm nhiệm vụ quét sân của mình không để ý đến thiếu gia nữa.

Sau đó, cô quay đầu về phía đối diện cửa sổ sát đất, tiếp tục quét lá khô, sau tấm thủy tinh phản xạ một hình ảnh——hiện tượng thùng nước biết đi cuối cùng cũng được phá giải!

Bạch An Kỳ lặng lẽ đi xuống cầu thang, cầm thùng nước đang đặt ở góc tường mang đến giữa đường.

Khi anh đá trúng thùng nước, Hà Lộ liền xoay người, mà Bạch An Kỳ cũng lợi dụng tình huống lúc đó làm khó dễ.

Thảm! Lúc ấy cô rất tự trách mình, nên giả bộ như cái gì cũng không thấy mới đúng!

Nhưng mà Bạch An Kỳ ngay cả một chút ngạp ngừng và ngượng ngừng cũng không có, vẻ mặt không thay đổi chỉ thùng nước, “Là cô làm?”

“” Trên mặt Hà Lộ trượt xuống ba vạch đen, “Phải”, cô nghĩ thầm, thiếu gia bị mộng du hả trời!

Sau ngày đó, thiếu gia tuyên bố nước lạnh làm thân thể anh suy yếu, cô nhất định phải ở bên cạnh chăm sóc và làm người hầu của riêng anh đợi anh sai bảo.

Rõ ràng chỉ ướt ống quần một chút thôi mà!

Nhưng mà lời nói của đại thiếu gia vĩnh viễn luôn đúng, người làm ở nhà họ Bạch đều phải nghĩ như vậy.

Mấy năm nay, Hà Lộ đưa ra một kết luận, có lẽ thiếu gia bị mộng du, hay có thể nói là triệu chứng tức giận khi rời giường sớm, tóm lại mặc kệ là cái gì, thiếu gia vĩnh viễn đúng!

Vì vậy cô không có bất kỳ động tác hay thái độ chê cười nào sau lưng Bạch An Kỳ.

Cô thật lưỡng lự, không biết nên đẩy thiếu gia ra hay nằm yên, sau đó một cơn mơ màng ngủ một lát, khi tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ, cô vui đùa ở trong ngực Bạch An Kỳ, mà bàn tay anh nhẹ nhàng xoa tóc cô, ngón tay dừng ở hình xăm con bướm trên chân mày, phản ứng của Hà Lộ chính là đưa tay che đi.

Bạch An Kỳ bắt được tay của cô, “Rất đẹp mà, sao không cho anh xem?”

Hà Lộ cảm thấy rất khó xử, thật ra thì cô cũng không ghét hình xăm này, nhìn nó cũng được, rất có cá tính. Nhưng từ lúc cái hình xăm này xuất hiện đã làm thay đổi cuộc đời cô và chị hai, hơn nữa nó còn mang ý nghĩa kỉ niệm vết sẹo cuối cùng trên người cô.

Ừ, đúng rồi, trên cánh tay cô bây giờ cũng có một vết sẹo, mặc dù thiếu gia đã dặn dò bệnh viện khâu lại cho thật đẹp khi cắt chỉ không được để lại sẹo, nhưng nó đã thành sẹo rồi biết làm sao giờ, chẳng lẽ lại xăm đè lên, nhưng mà bây giờ cánh tay cô đã có hình xăm, nhiều hơn nữa cũng không biết nên xăm chỗ nào.

Bướm trắng ở trên chân mày cô, cũng là kỉ niệm để cô nhắc nhở mình, cô xuất hiện ở nơi này là để báo đáp ân tình của nhà họ Bạch.

Dù sao cô cũng lấy lần đầu tiên của mình cho thiếu gia, có lẽ cô thật là người ngu ngốc, chỉ cần ở bên cạnh thiếu gia, cô tin tưởng mình sẽ không thay đổi, không biến thành ngu ngốc.

“Xăm cái này có đau không?” Đại thiếu gia từ trước đến nay luôn yêu quý da thịt đột nhiên lại hỏi.

Hà Lộ cảm thấy vấn đề này cô hiểu rất rõ, “Vẫn còn hơi đau.” Đại thiếu gia vừa thích cái đẹp vừa yêu quý da thịt lại muốn làm chuyện gì điên rồ sao.

“Anh cũng muốn xăm.” Hoa sen! Nhưng mà anh chỉ cần nghĩ đến chuyện mình sẽ bị mấy cây kim nhọn hoắt kia đâm vào da thịt, ngực trái liền cảm thấy đau, nhưng mà chẳng lẽ anh lại nhát gan như vậy sao? Hà Lộ sẽ cười anh chết mất, anh sẽ rất xấu hổ.

“Xăm rất đau, hơn nữa còn không tốt cho da.” Anh có làn da trắng mịn không tỳ vết như vậy không tốt sao?

Không có tỳ vết, ai, nhìn anh thật ngon miệng.

Dĩ nhiên, có lẽ đây là cảm giác đặc biệt, đối với cô mà nói nhìn thấy thiếu gia hoàn mỹ không sức mẻ chính là tượng trưng cho hạnh phúc toàn vẹn, cô không thể nào như vậy, cho nên có lòng tham không muốn anh thay đổi, cô chỉ hy vọng anh vĩnh viễn đều như vậy, không buồn lo không hư hỏng, tất cả chỉ là đáng vẻ hoàn mỹ.

“Trên người em nhiều hình xăm như vậy, anh cũng xăm, anh mới không sợ đau!”

Thiếu gia cũng thật là mạnh miệng, Hà Lộ không thèm cãi nhau với anh, “Thật ra thì bây giờ không còn đau nữa.” Cho nên anh tốt nhất đừng học đòi thể hiện khí phách người đàn ông, “Hơn nữa nếu xăm hư thì làm sao bây giờ? Trước kia là em nhỏ tuổi không hiểu chuyện.” Cô không thể làm gì khác là nói lời hay cho anh nghe, hy vọng anh rút lui có trật tự, “Trước kia anh thấy thủ hạ của lão gia xăm rồng xăm phượng, anh không phải chê không đẹp sao?”

“Thứ anh muốn xăm không giống bọn họ.” Anh muốn xăm hoa sen, vừa trong sạch lại xinh đẹp, chỉ cần bản vẽ vẽ thật đẹp, tuyệt đối siêu phàm thoát tục lại có cá tính!

“Anh muốn xăm cái gì?”

Sau lưng cô thật trầm mặc, Hà Lộ đợi thật lâu cũng không nghe thấy câu trả lời, xoay người lại, cô thấy gương mặt tái nhợt của anh xuất hiện dấu vết đỏ ửng.

“Không phải là. . . hình bầy bọ đi?” Cô lấy vẻ mặt không thể tin nổi nhìn anh, ánh mắt giống như đang nhìn một tên biến thái.

Trong cảm nhận của cô anh là người vậy sao?

Được rồi, anh thừa nhận mình chỉ thích một chút thôi mà.

“Anh không phải là tên biến thái!”

Thật không phải sao? Hà Lộ cũng không dám hỏi như vậy, “Tại sao lại muốn xăm?”

“Anh chỉ muốn. . . .” thành một cặp với em. . . .Không đúng, cách nói này yếu đuối quá! “Anh muốn đem thứ quan trọng nhất xăm vào trong lòng.” Giọng anh nhẹ nhàng như bùa mê, nhưng lại vô cùng kiên định.

Hà Lộ không nhịn được buồn cười, “Thứ quan trọng nhất, để ở trong lòng là được rồi, cần gì phải xăm?”

Thứ quan trọng nhất của thiếu gia là cái gì? Hà Lộ nghĩ không ra, sẽ không phải là bản vẽ hay chương trình gì đó của anh đi? Hay là Ferrari? Ai, mặc kệ là cái gì, Hà Lộ đều cảm thấy đem những thứ đó xăm lên da thịt xinh đẹp của thiếu gia, thật là quá lãng phí và xấu xí, giống như một phong cảnh đẹp nổi tiếng trên thế giới lại bị một nhà tù sắt cùm phá hư.

“Em thích thiếu gia. . . .” Nếu nói thẳng ra có bị anh bóp chết không vậy? “Có bộ đáng sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, thiếu gia không xăm nữa có được hay không?”

Mẹ nó! Sao cô sao lại chầm ngay đoạn làm tim anh rung động như vậy? Hiện tại Bạch An Kỳ cũng rất muốn bóp chết cô! Anh muốn làm trái ý cô, nhưng cô lại nói “thích bộ đáng sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái của anh”. . . .đó cũng là thích!

Anh vui mừng đúng không? Đúng vậy! Anh quyết định thưởng ỉnh cảm giác hài lòng một lần, tự động phóng đại gấp trăm lần bốn chữ “em thích thiếu gia”.

“Được rồi, em đã thích anh như vậy. . . .” Thẹn thùng, anh vội vàng lật người nằm úp xuống giường, thuận tiện vui mặt vào trong gối, “Vậy thì nghe lời em cũng được.”

Anh nói quá nhanh, Hà Lộ không có nghe rõ, chỉ lo lắng thiếu gia buồn bực mà chết, hơn nữa lỡ tai anh sao lại hồng như vậy, chẳng lẽ thiếu không khí sao?

Nhưng ít ra bây giờ thân thể cô lấy lại được tự do, Hà Lộ nhân cơ hội này đi xuống giường.

Ngăn cản thiếu gia xăm mình là đúng, Hà Lộ nhìn thấy Bạch An Kỳ nằm úp sấp trên giường, chân bông vén lên làm lộ ra tấm lưng rắn chắc và đường cong hoàn mỹ, vóc người tam giác, trên người không có chỗ nào có thịt dư hay là quá gầy, chỉ lộ ra phần lưng thôi mà đã mê người đến như vậy rồi, khó trách ban đầu huấn luyện viên lái du thuyền nhất thời kìm lòng không nổi, nhào tới tỏ tình!

Mà thiếu gia từ nhỏ đã yêu thích vẻ bề ngoài của mình, trên người không có vết thương gì lớn, nếu đã như vậy, cứ giữ vững phần hoàn mỹ này không tốt hơn sao?

“Muốn tắm không? Em giúp anh chuẩn bị nước nóng, anh tắm xong là có thể ăn sáng.” Lúc này, dụ dỗ đại thiếu gia ăn thật no là chuyện cô quan tâm nhất.

“Em cùng tắm với anh.”

“Em muốn giúp anh làm bữa sáng.” Kinh nghiệm nhiều năm đối phó với đại thiếu gia nói cho cô biết, câu nói này tuyệt đối so với câu “em nhất định” hay là “em phải” còn hiệu quả hơn.

Bữa ăn sáng tình yêu? Bạch An Kỳ do dự, tắm uyên ương và bữa ăn sáng tình yêu chỉ có thể chọn một sao?

“Không thể tắm chung và ăn sáng luôn sao?”

Anh chỉ biết cản tay cản chân cô thôi! Hà Lộ cũng không dám nói như vậy, “Như vậy anh tắm xong, hai chúng ta cũng có thể ngồi xuống ăn sáng.” Cô dùng từ ngữ hàm xúc giải thích. Cùng anh tắm chung, bọn họ chỉ có thể ăn đồ ăn nhanh! Cô không tin anh sẽ ngoan ngoãn tắm mà không động tay động chân!

Bình thường Bạch An Kỳ đều làm việc ở nhà, thân phận cổ đông ở tập đoàn Thiên Bảo chẳng qua là sự nghiệp gia đình, mặc dù trang phục anh thiết kế có địa vị như hôm nay cũng là nhờ có Thiên Bảo làm bàn đạp, cho nên mới có thể thuận lợi tiến lên đỉnh cao của giới thời trang, nhưng cho dù bàn đạp có mạnh đến đâu cũng không giữ vững lâu dài được, giới thời trang rất tàn khốc, nếu anh không có tài năng thật sự, nhiều nhất cũng chỉ trở thành bình hoa di động nhờ vào thế lực dòng họ mà cố gắng duy trì.

Thật may là, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần anh muốn làm, chưa bao giờ thất bại, một mặt là anh quả thật có tài năng và nghị lực, mặt khác có liên quan đến phương pháp giáo dục của Hồ gia, muốn làm gì cũng không cần phải mở miệng, dám mở miệng phải làm cho bằng được. Trước đó, Bạch An Kỳ vay tiền của Hồ gia với lãi suất cao, chỉ có ba năm mà lãi suất tăng lên gấp hai lần số tiền mượn, nếu không trả được thì phải cắt khỏi nhà cho đến khi trả hết nợ mới được trở về, anh làm được, anh thiết kế quần áo cho phụ nữ và đàn ông, trang sức bằng da và nước hoa, trước mắt đã bộc lộ được tài năng ở châu Á, Tokyo, Đài Bắc, Hongkong, Seoul, cũng đã thành lập vài công ty con và trụ sở chính, mục tiêu tiếp theo là thượng Hải và Singapore.

Thỉnh thoảng có một thời gian anh cần phải đi công tác, Hà Lộ sẽ đi theo anh, mặc kệ là đi đến đâu, anh chỉ cần Hà Lộ chăm sóc tất cả nhu cầu của mình———nói khó nghe một chút chính là, không có Hà Lộ, anh liền cáu kỉnh, không cho người bên cạnh sắc mặt tốt, lúc đến công ty đi làm, Hà Lộ cũng là thư kí của anh, dù sao việc nhà đã có bảo mẫu lo. Bạch An Kỳ tính toán một tháng này anh có thể ở nhà chuyên tâm vẽ bản thảo, bởi vậy anh có thể dính Hà Lộ hai mươi bốn giờ, hắc hắc.

Lúc anh vẽ bản thảo cũng rất khác người, rất tùy hứng, nếu bắt anh nghiêm túc ngồi trước bàn làm việc anh lại không vẽ được gì. Anh thích nhất là chọn chỗ tiệc tùng mà làm việc, cầm giấy vẽ lên, có lúc sử dụng bút chì đen có lúc lại là bút chì màu, ngồi ở trên tấm thảm hoặc cửa sổ sát đất trong phòng khách là có thể bắt đầu công việc, công cụ vẽ càng đơn giản càng tốt, quá nhiều quá phức tạp chẳng phải là tự tìm phiền phức ỉn sao.

Anh không cần dùng tẩy, ít nhất lúc phác thảo là không cần. Tốn thời gian lau đi sai lầm của mình dễ làm linh cảm chợt loé rồi biến mất, anh thả đôi mắt khác trực tiếp vẽ còn hơn, hướng chi, linh cảm thường xuất hiện từ những bản thảo sai lầm trước đó.

Im lặng đứng bên cạnh thiếu gia cũng là công việc của cô.

Có lúc cô thật là hâm mộ tài hoa của Bạch An Kỳ, cô chưa bao giờ hiểu loại cảm giác đó———lúc đầu óc hết sáng kiến thì đau buồn không dứt, linh quang chợt hiện ra lại vui mừng như điên———cô không hiểu. Lâu ngày kiên trì cố gắng chỉ vì muốn hoàn thành tốt công việc của mình, lúc thiếu gia làm thêm giờ cô luôn túc trực bên cạnh anh, chăm sóc thiếu gia thật tốt chính là sứ mạng duy nhất của cô, cô không hiểu

cảm giác kiên trì không mệt mỏi đó là cái gì? Cô luôn yêu cầu bản thân mình phải làm tốt nhất, cái này giống như mong ước nhỏ nhoi của cô, mong cho thiếu gia mãi mãi không đau buồn, có được không?

Mà cô cũng không có cái gọi là tiềm năng chưa được khai phá, thành thật mà nói nếu như không làm quản gia, cô cũng không biết mình có thể làm cái gì?

Lúc cô còn trẻ rất thích đánh nhau, nhưng đó là bởi vì cảm giác thắng trận rất vui vẻ, nếu bị thua cũng không sao. Giọng hát của cô thì không ra gì, chữ viết lại bình thường, khả năng ngôn ngữ là do bác Luyện dạy dỗ mà có được, bởi vì sau này phải giúp đỡ thiếu gia nên phải học những thứ đó, tiếng Anh của cô rất lưu loát, về phần tiếng Nhật, cô có thể nói chuyện cả ngày lẫn đêm với người Nhật cũng được, đều là những kiến thức căn bản, tiếng Pháp thì học được lúc đến Paris với thiếu gia, cô gần đây đang học tiếng Zehder, bởi vì tương lai thiếu gia sẽ làm việc ở châu Âu.

Về phần khả năng thưởng thức cái đẹp, thật ra thì cô hoàn toàn không có, tất cả đều do đi theo bên người thiếu gia được anh chỉ dạy, thiếu gia ghét nhất là nhìn thấy cái gì không đẹp, cho nên anh rất ghét đồng phục người hầu chỉ có hai màu xám trắng của cô.

Cô nghĩ mình không có tài năng gì, nhưng từ nhỏ đến lớn, trừ lo lắng cuộc sống có đầy đủ hay không, quan trọng thứ hai chính là cảm giác thành tựu. Về cảm giác thành tựu, cô khẳng định là mình có.

Thiếu gia vui vẻ, cô liền vui vẻ, duy trì cuộc sống đầy đủ cho thiếu gia chính là thành tựu lớn nhất của cô.

Càng ngày, cô càng cưng chiều thiếu gia đến mức khiến anh kiêu ngạo tự phụ không ai bằng, trừ cô ra không ai có thể dụ dỗ được vị đại thiếu gia này, thật ra thì chuyện này cũng làm cho cô có cảm giác thành tựu.

Cô ở trong phòng bếp nấu ăn, đại thiếu gia liền ngồi trên quầy rượu ngăn giữa phòng bếp và phòng ăn để vẽ. Cho nên Hà Lộ luôn lau mặt bàn sạch sẽ đến nỗi không dính một hạt bụi, tuyệt đối không có vật nào chiếm cứ mặt bàn, để tránh trở ngại thiếu gia lấy cảm hứng.

Những lúc Bạch An Kỳ nhàn rỗi không có chuyện gì làm thường ngồi ngắm Hà Lộ, đôi mắt thủy chung đi theo mỗi bước chân của cô———nhiều năm trước Đại Lực đã nói anh có thể ngắm Hà Lộ cả một ngày mà không biết chán, huống chi, Hà Lộ không chỉ có đôi chân xinh đẹp, còn có cái mông quyến rũ, eo thon nhỏ nhắn mê người, từ tiểu bánh bao tiến hoá thành bánh bao lớn Sơn Đông, còn có, nếu như anh là Vampire, anh liền làm một chuyện mà anh mong chờ nhất, chính là, cắn vào cổ trắng ngần của Hà Lộ. . . .Oh, lông mày Hà Lộ còn đậm nhạt vừa phải, ánh mắt thăm thẳm như có ma lực, rất thu hút rất có cá tính, hai viên châu nhỏ nhắn bên sườn mũi cũng thật đáng yêu, đôi môi mềm mại dày mỏng vừa phải làm anh muốn tiến tới hôn cô một cái, gương mặt giống như cánh hoa sen mềm mại đầu hè, ngay cả lỗ tai cũng làm anh không dời mắt được. . . .

Lỗ tai? Bàn tay Bạch An Kỳ vuốt cằm, đột nhiên muốn thiết kế khuyên tai cho Hà Lộ, công ty bọn họ có rất ít đồ trang sức và châu báu, cũng đã có người đề nghị anh cho ra mắt loại sản phẩm mới này ở Thượng Hải và Singapore, đồ trang sức có lẽ là lựa chọn tốt.

Bạch An Kỳ lập tức động thủ vẽ bản thảo, Hà Lộ lẳng lặng gấp một miếng thịt heo kho tàu đút cho anh, anh theo thói quen ăn vào.

Hà Lộ không cần mở miệng hỏi anh thức ăn có ngon hay không, cô chỉ lẳng lặng quan sát phản ứng của thiếu gia———nhăn mày, chính là vị quá mặn hay thịt quá cứng rồi, gương mặt thần thờ động tác nhai cũng mất hết sức lực, chính là vị quá nhạt hay quá mềm, nuốt thịt xuống còn nhóp nhép nuốt nước miếng, chính là mùi vị rất vừa miệng, anh rất thích.

Tay Bạch An Kỳ không có dừng, đầu óc anh cũng không có dừng, trừ bản năng chép miệng khi được ăn ngon ra, Hà Lộ mỉm cười quay về bếp.

Thiếu gia rất thích ăn thịt heo kho tàu, cô cũng thích. Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên mình biết thiếu gia thích thịt heo kho tàu thì rất kinh ngạc, bởi vì trước kia thiếu gia đều đem thịt heo kho tàu đưa cho cô, muốn cô ăn hết cho anh.

Không chỉ thịt heo kho tàu, thiếu gia cũng thích ăn khoai tây chiên, trứng chiên hành, cá ngừ hấp, nghêu sò xào bơ, tôm chiên bột. . . .Lúc cô hiểu được lý do mà anh luôn nói không thích ăn những món đó, trái tim vừa cảm thấy đau vừa âm ập, vừa muốn khóc vừa buồn cười.

Đầu bếp nhà họ Bạch sẽ không chuẩn bị những món mà thiếu gia không thích ăn, đại thiếu gia biết cô thích ăn những món đó, muốn gấp cho cô, nhưng da mặt lại mỏng, không thể làm gì khác hơn là giả bộ anh không thích, còn bày ra vẻ mặt kiêu ngạo bắt buộc cô thay anh ăn hết, còn uy hiếp cô không được nói cho ai biết. Có trời mới biết thứ mình muốn ăn lại bị người khác ăn hết trước mặt mình, bi thảm cỡ nào? Về chuyện uy hiếp cô không được nói ra ngoài, đương nhiên là không muốn việc làm của mình bị người ta biết được!

Sau đó thì sao, cô không thể phá hủy phương pháp của đại thiếu gia, đành phải vắt óc suy nghĩ tìm biện pháp khác, khi chỉ có hai người trên bàn ăn, dụ dỗ thiếu gia cùng cô ăn những món anh thích ăn, mà cô cũng thích ăn.

“ . . . không khó ăn nữa!”

Cuối cùng thiếu gia luôn nói như vậy, nhưng rõ ràng là rất thích ăn! Tuy cô nín cười rất đau khổ, nhưng lại cao hứng khi thiếu gia không nhịn đau đem thức ăn cho cô nữa. Mặc dù nhiều lúc phải tốn thật nhiều tâm tư suy nghĩ cách dụ dỗ được thiếu gia, lại phải chu toàn mặt mũi cho anh, thật là khó khăn, nhưng ngày càng hiểu thiếu gia, cô càng giống như những người giúp việc khác trong nhà họ Bạch, thích làm cho thiếu gia vui vẻ.

Bởi vì anh là thiếu gia của cô, cũng không phải là người nào khác, cô cảm thấy dụ dỗ anh cũng rất đáng giá!

Nói đi cũng phải nói lại, cô ở nhà họ Bạch làm được những chuyện không ai làm được, cô cảm thấy rất có cảm giác thành công.

Cô giúp thiếu gia chuyên tâm ăn cơm, hơn nữa làm hết sức cho anh không kém ăn.

Đem món ăn dọn lên bàn, dọn xong chén đĩa, sau đó giúp anh bôi một chén cơm trắng, Hà Lộ mới kêu Bạch An Kỳ rửa tay ăn cơm.

Bởi vì hy vọng thiếu gia cảm nhận được tấm lòng của mình, cho nên Hà Lộ rất chăm chỉ nghiên cứu sách dạy nấu ăn, thật ra thì chỉ cần là món cô gấp, cho dù là món đại thiếu gia ghét ăn nhất, anh cũng nhắm mắt mà nuốt xuống, bất quá Hà Lộ vẫn hi vọng là thiếu gia thích nên mới ăn.

Nếu như nhìn thiếu gia có vẻ suy dinh dưỡng, Hà Lộ sẽ nấu những món ăn dinh dưỡng đút vào miệng đại thiếu gia———coi như là thành công một nửa!

Bạch An Kỳ nhìn chăm chăm Hà Lộ gấp trứng chiên cà rốt đưa lên miệng anh.

Anh hận cà rốt!

“Ha ha, nhìn nè, rất thơm đó.” Hà Lộ dụ dằng dụ dỗ.

Thức ăn Hà Lộ gấp cho anh ăn. Trong nội tâm Bạch An Kỳ đang giao chiến mãnh liệt, thật lâu sau đó mới miễn cưỡng mở miệng ra một cm.

Nhưng cho dù anh mở miệng ra năm mm, cũng không cắn được cô, “Ăn ngon không?”

Về mặt Bạch An Kỳ chán ghét nhai trứng chiên cà rốt. Trứng chiên rất thơm, nhưng anh ghét cà rốt!

“Ăn thêm một chút không?”

“Không muốn, anh chỉ ăn trứng.” Anh đẩy cà rốt ra.

“Ăn một chút thôi!” Dụ dỗ không được thì làm nũng, những thức ăn khác cô có thể tìm loại thực phẩm dinh dưỡng hơn thay thế, nhưng bản thân cà rốt lại có rất nhiều dinh dưỡng.

Về mặt Bạch An Kỳ vẫn vô lại như cũ, anh liếc mắt nhìn trứng chiên cà rốt, rồi lại nhìn về phía Hà Lộ, cô gái này càng ngày càng hiểu cách làm anh mềm lòng, cô biết rất rõ anh không thể nào chống cự bộ dáng và vẻ mặt này của cô mà, hơn nữa càng ngày diễn càng đạt tiêu chuẩn diễn viên năm sao.

Tại sao anh có thể đầu hàng nhanh như vậy? Nếu cô cho là sau khi anh suy nghĩ kĩ lưỡng, lại chấp nhận cô muốn làm gì thì làm, vậy thì sai mười phần rồi! Trong lòng Bạch An Kỳ hắc hắc cười lạnh.

“Như vậy đi, chúng ta chơi một trò chơi, nếu anh thắng, anh sẽ không ăn cà rốt, hơn nữa em cũng không được nấu bất kỳ món nào có cà rốt nữa!” Đáy mắt anh loè loè toả sáng.

“Chơi trò gì?” Đi theo bên cạnh anh mười năm, cô còn không hiểu rõ cái bụng đầy ý nghĩ xấu xa, tư tưởng không đúng đắn của đại thiếu gia sao? Trong lòng Hà Lộ nhắc nhở mình phải cảnh giác mười hai vạn phần.

Cúi trở Bạch An Kỳ tựa vào trên bàn, nghiêng người đến gần Hà Lộ, “Để cho anh đoán màu sắc quần lót của em hôm nay.”

“” Tay phải Hà Lộ rung lên, nhưng không phải bởi vì xấu hổ hay sợ hãi, mà là nhấn nại không để nhỡ thường cho thiếu gia một quyền.

Còn dám đoán màu sắc quần lót của cô? Đồ lót của cô luôn luôn bảo thủ, không phải là màu đen thì chính là màu trắng, hơn nữa màu trắng chiếm đa số, cô còn không hiểu rõ ý đồ của anh sao? Đúng là lưu manh!

“Thế nào, không dám đánh cược?” Anh cố ý bày ra sắc mặt khiến người khác chán ghét, rất tự nhiên.

Hà Lộ cố gắng đem ý cười lạnh lẽo giấu ở trong lòng, còn giấu rất khó, “Nếu như đoán sai thì sao?”

Anh làm sao có thể đoán sai? Anh cả ngày nhìn ngắm cô chẳng lẽ còn không biết sao?

“Lão Tử nếu như đoán sai, đời này, em nấu cái gì, anh liền ăn cái đó, không nói hai lời! Tuyệt không đổi ý!” Anh lấy giọng nói đàm phán hợp đồng đầy khí phách tuyên bố.

Hà Lộ cười ngọt ngào, “Được, em với anh đánh cược.”

Bạch An Kỳ nhìn nụ cười ngọt ngào đến mức chảy ra kẹo của Hà Lộ, trong lòng thầm nghĩ, cô nhất định cho là anh sẽ đoán sai đúng không? Cô có bao nhiêu đồ lót, anh thuộc trong lòng bàn tay, màu trắng nửa trong suốt có cánh hoa nhỏ, màu trắng nửa trong suốt hoa văn nhánh cây, màu trắng tuyền, màu trắng hoa văn xanh, màu trắng viền ren bướm, màu trắng xanh đáy hồ. . . tóm lại màu trắng chiếm đa số, bởi vì cô mặc vào nhìn rất đẹp, cho nên anh không có kháng nghị, nhưng đây không phải là trọng điểm!

Bạch An Kỳ đã đem hạnh phúc sau này ra đánh cược rồi, anh nhất định phải thắng, “Em hôm nay mặc màu đen! Chính là màu đen, đằng sau có hình con gấu nhỏ!”

Hà Lộ nhìn anh chằm chằm, gương mặt hiện lên đỏ hồng, “Anh nhìn lên?”

Bạch An Kỳ đặc ý muốn cười to.

Nói nhảm, mấy ngày nay cô trốn không thoát lòng bàn tay của anh, đoán nội y của cô, chính là niềm vui thú mỗi ngày không thể thiếu!

“Hắc hắc hắc. . . chấp nhận thua cuộc chưa. Những món có cà rốt này tự em ăn đi, sau này anh không muốn trong phòng có bất cứ món gì liên quan đến cà rốt!” Anh muốn đem cà rốt đuổi khỏi địa cầu!

Mới vừa rồi quên đem khổ qua ra đánh cược luôn, bắt quả Hà Lộ làm khổ qua xào ăn rất ngon, canh khổ qua cũng không tệ lắm, anh miễn cưỡng chấp nhận!

Không ngờ, vốn là gương mặt thất bại, Hà Lộ lại chớp mắt cười cực kỳ quyến rũ, “Không đúng rồi, anh đoán sai.”

Sao có thể? Đừng hù anh! “Đừng có ăn vạ! Anh không có đoán sai, em trực tiếp nhắc váy lên thì biết!” Anh rất thích tự tay thi hành động tác này, hơn nữa vô cùng mong đợi! Tinh hoa và tinh túy của tiền đặt cược đều ở trong đó, chỉ cần tưởng tượng hình ảnh này, anh liền cảm thấy tiểu đệ đệ giữa hai chân bắt đầu đau đốn.

“Em mới không có ăn vạ.” Hà Lộ cười thật ngọt ngào, hai gò má đỏ ửng, nghiêng người lại gần anh, ở bên tai anh nói mấy chữ.

Cả người Bạch đại thiếu gia sững sốt, ánh mắt đặc ý hoàn toàn không còn thấy nữa, gương mặt tuần tú trắng nõn dần dần chuyển hồng, hơn nữa so với Hà Lộ còn hồng hơn, ngay cả lỗ tai cũng hồng thành một mảng.

“Em. . . em không có gạt anh?” Anh ngay cả nói chuyện cũng cà lăm, vuốt ngực, hưng phấn đến không nói nên lời.

“Thật.” Hà Lộ nghĩ đến mình không chỉ thu phục được thiếu gia, còn bảo đảm tương lai quỹ kiêng ăn này sẽ không kiêng ăn nữa, cười híp mắt, hai gò má càng hồng thêm càng xinh đẹp phong tình, Bạch An Kỳ thấy vậy trong lòng vui sướng như nở hoa, hai chân không tình nguyện trôi lên như một đỉnh núi.

“Anh không tin.”

Hà Lộ bắt lấy một cánh tay của anh, dẫn đường dò hướng vấy của cô.

Vừa chạm vào bắp đùi trắng nõn anh liền cảm thấy kích thích, còn có đám lông mềm mại và mùi thịt mê người, Bạch An Kỳ không rút tay lại được, ở giữa hai chân cô qua lại chà xát, cho đến khi cô nhìn anh chăm chăm, anh mới không cam tâm tình nguyện mà rút tay về, mặt lại càng đỏ hơn, “Anh muốn nhìn!”

Hà Lộ lặng lẽ gấp một miếng trứng chiên cà rốt thật to đút tới bên miệng anh.

“Chấp nhận thua cuộc chưa?”

Trứng chiên cà rốt thì có làm sao? Bữa tiệc cà rốt anh còn ăn được mà!

Bạch An Kỳ lập tức há mồm ăn, vừa ăn vừa xê dịch cái ghế và cả nửa người lại gần Hà Lộ, cặp mắt giống như chó con bị bỏ đói lâu ngày nhìn thấy xương, bám chặt không buông, cho đến khi hai người bọn họ cánh tay dính lấy cánh tay, đầu gối dính lấy đầu gối, giữa hai chân anh lại lớn mạnh thành núi Himalaya.

“Chúng ta có thể hay không. . .” Như vậy lại như vậy?

“Ăn xong, muốn làm gì cũng được.” Cô cười thay anh lau đi hạt cơm bên khoé miệng, “Anh còn nhớ mình đồng ý cái gì không?”

“Dĩ nhiên, không thành vấn đề!” Anh lấy khí thế dũng cảm như quân lính chiến đấu với quân địch ăn hết trứng chiên cà rốt.

“Ăn chậm một chút.” Hà Lộ nhin cười.

8. Chương 8

Nếu như hình mẫu của thiếu gia là hoàn mỹ không sót mẻ, thì cô chính là ngược lại.

Hà Lộ đứng trước gương lớn cạnh phòng tắm, cửa phòng tắm rộng mở không ngừng toát ra hơi nước dày đặc bám vào mặt gương giống như phủ thêm cho nó một tầng lụa trắng mờ mịn.

Nếu như hơi nước tản hết đi, trong gương sẽ phản xạ hình ảnh khắp người đều là những vết sẹo xấu xí của cô, đúng không? Xương sườn của cô đã từng nứt một lần, lúc đó mẹ chỉ cho cô nằm ở nhà nghỉ ngơi, không ngừng uống thuốc giảm đau, cô không chết đúng là kỳ tích. Cho nên sau khi thân thể tốt lên một chút, cô xăm ngay chỗ nứt xương sườn một bông hồng có gai, còn ở gần cùi chỏ thì xăm hai con rắn đan xen vào nhau; ngay tại xương quai xanh cũng có một hình xăm con ngựa, hình xăm này lúc đó rất lưu hành, vì nó mà thiếu chút nữa cô bị cha bóp cổ đến chết, cô không có xăm trên cổ là bởi vì lúc ấy cổ họng cô còn rất đau.

Bắp đùi bên phải của cô có một con rồng lửa, cha thường thường uy hiếp sẽ đánh gãy chân cô giết chết con rồng đó, có một lần lúc ông say rượu bị cô cản chân làm té xuống đất, đụng vào cạnh bàn, lại còn ngã gãy chân, nằm trên giường ba tháng, không thể động thủ đánh cô lần nữa, cô vì lưu lại được huy chương trên người ông ta mà dương dương tự đắc; người thường giúp cô xăm mấy cái thứ linh tinh này chính là bạn tốt Tiểu Lan, con rồng này là do cô thiết kế, xong xuôi rồi đưa cho cô ấy xăm, cô ấy còn xăm nó miễn phí cho cô nữa, ha ha.

“Rồng lửa, rất uy phong.” Hơn nữa cô cảm thấy rất thoải mái, nếu lần đó ông trời làm cho người cha mê rượu của cô bị té chết, thì có lẽ mẹ con các cô đã có cuộc sống yên bình.

Hình Tiểu Lan xăm cũng không khoa trương cho lắm, dù sao thì Hà Lộ cũng là con gái, cho nên rồng lửa chỉ chiếm một phần bắp đùi phải mà thôi.

Trên cánh tay trái của cô cũng có một hình xăm nho nhỏ, một chữ tiếng Anh———FUCK———đó cũng là hình xăm đầu tiên của cô, là sự kháng nghị im lặng của cô đối với thế giới này. Năm đó khi cô quật Bạch An Kỳ ngã xuống đất, cô nhìn thẳng mặt anh đưa ra một ngón tay giữa – ngón tay thối, đại thiếu gia nằm trên mặt đất lấy vẻ mặt ngốc nghếch nhìn cô, thật lâu cũng không có tinh thần.

Hình xăm cuối cùng trên người cô là hoa sen. Vì chị hai mà xăm, trên vai phải, đó là lần duy nhất cô khóc khi Tiểu Lan xăm dùm cô, bởi vì cô phát hiện mình đối với sự đau khổ của chị hai không thể làm được gì.

Mỗi một năm trôi qua, những hình xăm này luôn nhắc nhở cô, cô chảy trong người dòng máu dơ bẩn hạ lưu, mỗi khi cô nghe người ta nói thân thể của mình là của bọn họ thì chỉ muốn cười lạnh, vì vậy cô thà huỷ hoại bản thân mình còn hơn phải ô nhiễm giống họ. . .

Cô đứng trước gương ngắm người, ánh mắt lạnh lùng, hình ảnh trong gương ngày càng rõ ràng, cô mới phát hiện đã lâu rồi chưa có nhìn mình thật kỹ.

Hình xăm trên người cô vẫn như cũ không đổi, nhưng thân hình trở nên đầy đặn hơn, những năm gần đây trên người không còn vết thương nào nữa, có phải là do cô có một cuộc sống ấm no nên tâm hồn trở nên thoải mái hơn không? Trong gương chỉ có một. . . cô gái như đang đắm chìm trong hạnh phúc.

Cô có thể như vậy phải không? Bởi vì chị hai cự tuyệt lời cầu hôn của người đàn ông mình yêu nên đã trở thành bóng ma ám ảnh trong lòng cô sao?

Về mặt Hà Lộ nghiêm túc suy nghĩ. Không sao, trong lòng cô nói. Cô đã có kế hoạch cho tương lai tốt lắm rồi, cả đời này cũng sẽ không lập gia đình, nếu như thiếu gia cần cô, cô liền ở lại bên cạnh anh, nếu không, cô cũng sẽ ở nhà họ Bạch tận trung cho đến chết, mà chị hai nếu như không lấy chồng, cô sẽ nuôi chị ấy cả đời, chị em các cô có thể sống nương tựa vào nhau, không nhất định phải cần đàn ông.

Suy nghĩ của cô dừng lại khi Bạch An Kỳ từ phòng tắm đi ra.

Khác với cô, toàn thân cao thấp của thiếu gia không có chỗ nào là không hoàn mỹ. Hà Lộ mang theo chấp nhận và tự ti ở bên cạnh chăm sóc Bạch An Kỳ, có lẽ tinh thần của cô có xu hướng S và M đi.

Bạch An Kỳ lấy ánh mắt thường thức đứng trước gương nhìn cô, loại cảm giác đó thật có chút buồn cười, mặc dù cô không có ý muốn coi thường tiểu đệ giữa hai chân thiếu gia, nhưng giờ phút này, ánh mắt của thiếu gia thật đơn thuần, lại tràn đầy ý muốn đùa giỡn. Có lúc Hà Lộ thật cảm thán, chỉ cần người đàn ông nào muốn chọc vào cô, là có thể cảm nhận được sức mạnh của Đại Lực, thiếu gia không cần phải nhúng tay vào, cũng có thể huỷ diệt được người đó, đúng không?

Hà Lộ nhìn vào gương, mà Bạch An Kỳ thì nhìn Hà Lộ, trong mắt và khoe miệng nóng bỏng đến nỗi có thể thiêu chết người, còn thuận tiện nắm tay cô. Một người đàn ông đứng bên cạnh một người phụ nữ, mỉm cười, nắm tay, sau đó. . . . hình ảnh đỏ mặt làm cho người cô trong nháy mắt như nước bị bốc hơi, lúc thiếu gia muốn hôn cô cô liền lui lại, xoay người vội có đi lấy khăn lông lau khô thân thể cho thiếu gia, nhưng. . .

.

Kích tình qua đi, Bạch An Kỳ vẫn còn giận dữ, bày ra gương mặt mất hứng để cho Hà Lộ giúp anh mặc quần áo———chỉ cần anh muốn chơi xấu thì sẽ bắt Hà Lộ làm dùm mình. Bây giờ là thời gian nên lên giường nghỉ ngơi, nhưng mà đại thiếu gia như anh lại giả thối xấu ngồi lì trên ghế sa lon, vẻ mặt nghiêm túc, nhằm chặn chuyển kênh truyền hình liên tục.

Thật ra thì anh cũng không muốn giận cô đâu, anh chỉ sợ tối hôm nay cô lại không chịu bồi anh ngủ.

Mà anh biết chỉ cần anh tức giận, Hà Lộ sẽ làm theo ý anh.

Suy nghĩ một chút mới thấy anh đúng là đáng thương, chưa bao giờ dụ dỗ Hà Lộ thành công, đều là cô dụ dỗ anh, có lúc vì muốn nắm chặt Hà Lộ, anh lại giả chiêu trò cũ rút ra dùi. Anh cũng muốn hò hét với cô gái của mình mà. . .

Chẳng qua là, khách quan mà nói, trừ vai trò chủ tớ, EQ của Hà Lộ cao hơn anh nhiều, chỉ sợ cho dù anh tuyệt vọng cả đời cũng không đạt thành nguyện vọng.

“Thiếu gia.” Quả nhiên, Hà Lộ chủ động làm lành, “Về phòng được không?”

Mí mắt của anh cũng sắp khép lại rồi, chỉ là phát cáu không chịu trở về phòng thôi.

Bạch An Kỳ buồn buồn xoay người nhìn cô, bóng lưng vừa cố chấp lại đau thương, thấy vậy Hà Lộ vừa buồn cười vừa đau lòng.

Được rồi, giống như lúc này, thiếu gia còn có tử huyết, cô cũng không cần do dự nữa, dứt khoát luôn đi! Hà Lộ ngồi bên cạnh Bạch An Kỳ, anh không có tránh ra.

Anh dĩ nhiên sẽ không tránh ra, nếu không sao anh chỉ ngồi một nửa ghế sa lon, bên cạnh để trống một khoảng như vậy làm gì, trưng bày sao?

Hà Lộ vươn tay, ở trên người Bạch An Kỳ sờ soạng hai cái, anh vẫn không có né tránh, Hà Lộ tiếp tục nhẹ nhàng sờ sau lưng và trên cổ của anh, liền cảm nhận được bắp thịt dưới lòng bàn tay đang dần dần buông lỏng.

Đã nói thiếu gia rất thích cô sờ mà! Đơn giản giống như sủng vật nhỏ ngoan ngoãn.

Trong chốc lát, đại thiếu gia hay giận dỗi liền đem đuôi mỹ nhân làm gối đầu.

“Thiếu gia trở về phòng ngủ đi, được không?” Cô nhẹ nhàng chạm vào lỗ tai và cổ của thiếu gia.

“Giường thật lớn.”

“Lớn mới ngủ ngon.”

“Đêm thật tối.”

“Tối ngủ mới quen.”

“Anh lạnh quá.”

“Em giúp anh bật lò sưởi.”

Mẹ nó! Anh muốn ngủ với cô! Cô nhất định phải đem anh ném ra khỏi địa cầu, giết sạch không tha như vậy sao?

“Anh cảm thấy trống rỗng, cảm thấy tịch mịch, cảm thấy lạnh. . .”

Hà Lộ liền bật cười, trầm mặc thật lâu, sau đó mới thở dài nói, “Em ngủ chung với thiếu gia được không?”

Bạch An Kỳ lập tức ngồi dậy, “Được! Chúng ta trở về phòng.” Anh lập tức lôi kéo cô lên lầu.

Lại một lần nữa, Hà Lộ không thể không dời trái tim đang nằm trong vùng cảnh giới của mình lui về phía sau, cho dù mỗi lần dời về phía sau một chút, đều làm cho cô càng xích lại gần vách đá.

Cô chỉ muốn hoàn thành tốt nhiệm vụ công cụ ấm giường của mình.

Đêm này, bọn họ khó có dịp “đốt chăn bông nói chuyện phiếm”. Bạch An Kỳ đang phân vân, anh nằm nghiêng, đối mặt với Hà Lộ.

“Thiếu gia ngủ ngon.” Cô nói.

Bạch An Kỳ không có đáp lại, chẳng qua là đột nhiên nghiêng người về phía trước, in một nụ hôn trên môi cô.

Nụ hôn rất nhẹ rất nhẹ, kể từ khi bọn họ quen biết cho đến nay, nụ hôn này là thuần khiết nhất, lại làm cho tim Hà Lộ đập mất khống chế.

“Ngủ ngon.” Anh nói, sau đó ôm cô, nhắm mắt lại.

Anh muốn ở trong vòng chiến của cô, hạ bom nguyên tử.

Hà Lộ thật sự rất ít khi ngã bệnh, từ nhỏ đến lớn cô khỏe mạnh hơn người bình thường rất nhiều, ô ghi bệnh trong sổ khám sức khỏe hàng năm đều trống không, trước khi vào nhà họ Bạch bệnh trên người Hà Lộ không quá quan trọng, trừ khi là cô không chịu nổi nữa, nếu không sẽ không vào bệnh viện.

Nhưng cái này cũng không có nghĩa là từ trước đến nay cô không bị cảm. Trên thực tế, cô không bị cảm thì thôi, một khi bị cảm liền nửa sống nửa chết.

Thiếu chút nữa là Hà Lộ ngã cầu thang, Bạch An Kỳ nhanh chóng ôm cô vào lòng, phát hiện nhiệt độ cơ thể cô thật là dọa người! Hôm nay anh đã cảm thấy sắc mặt của cô không được tốt lắm, bước đi cũng ngã tới ngã lui, cho nên có chết cũng không cho cô rời khỏi tầm mắt của mình.

“Hôm nay em cái gì cũng không được làm, nghỉ ngơi thật tốt cho anh!” Bạch An Kỳ thấy cô sốt cao, liền quan tâm cái này, quan tâm cái kia, lập tức đe dọa nói.

Hà Lộ hiểu rõ tính tình của thiếu gia, lời đe dọa của anh đối với cô mà nói thật không có giá trị, nhưng nếu không nghe lời anh, anh sẽ cả ngày giận dỗi, cô không thể bỏ mặt thiếu gia vì tức giận mà tổn hại thân thể.

Nói qua cũng phải nói lại, đôi lúc Hà Lộ cũng nên làm bộ vô cùng sợ thiếu gia đe dọa, như vậy thiếu gia mới cảm thấy mình còn có mặt mũi.

Bạch An Kỳ ôm trở về phòng, nhưng không phải phòng của cô, mà là trực tiếp để cô nghỉ ngơi trong phòng của anh, sau đó Bạch An Kỳ liền lập tức gọi điện cho bác sĩ riêng ở nhà họ Bạch.

“Chú Nhan sẽ tới liền, em ngủ một giấc đi, lúc chú ấy khám bệnh em không thức cũng được.” Bạch An Kỳ cẩn thận thay cô vén phẳng bốn góc chăn bông.

“Không được. . . .” Điểm này cô tuyệt đối không thể nghe theo anh! Hà Lộ nỗ lực ngồi dậy đi xuống giường, “Em về phòng của mình.”

“Em làm gì vậy?” Bạch An Kỳ không ngờ Hà Lộ lại dám làm trái ý mình, mỗi ngày mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do anh định đoạt.

“Em không thể ở trong phòng anh cho bác sĩ Nhan khám bệnh, nếu không vừa rồi anh nên tìm bác sĩ không quen với nhà họ Bạch; hoặc là để em nghỉ ngơi thật tốt là được, căn bản không cần bác sĩ.”

Mới là lạ! Cô ngay cả đứng cũng không vững, còn dám nói không cần bác sĩ sao?

Nhưng lời nói của cô lại làm cho anh hiểu lầm, “Em nằm xuống cho anh, dài dòng nữa anh liền trói em lại!” Cô chính là sợ chú Nhan biết quan hệ của hai người bọn họ, hoặc là nói sợ quan hệ của họ ra ngoài ánh sáng.

Vậy thì như thế nào? Bạch An Kỳ căn bản không có ý muốn lừa gạt, cha mẹ anh đã biết từ lâu rồi, một đồng người thân và tâm phúc bên người cũng biết, chỉ có cô gái đáng giận này vẫn như con rùa rút đầu. Những người khác chẳng qua là có ý tốt làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà thôi, cô chẳng lẽ không biết giấy sẽ không gói được lửa sao? Anh lại không phải là người khiếm tốn, làm sao có thể giữ bí mật của bọn họ lâu dài như vậy?

“Thiếu gia.” Về mặt cô cầu khẩn.

Gương mặt hung thần ác sát của Bạch An Kỳ dán vào trán cô, “Không có cửa đâu, tốt nhất là em ngoan ngoãn nằm xuống không được lộn xộn.” Anh đè cô nằm lại trên giường, một bàn tay dò vào trong ngăn kéo trước giường tìm kiếm, lấy ra công tay lúc trước hoá trang thành nữ cảnh sát và tên cướp, đem một tay cô trói ở đầu giường.

Hà Lộ瑟瑟, Bạch An Kỳ cuối cùng cũng buông cô ra, không kiềm chế nữa, ngồi ở mép giường.

“Em thật dài dòng và phiền toái, ở nhà họ Bạch ai không biết em là người phụ nữ của anh? Em ở đây nhần nhó cần nhần làm được cái gì?” Anh đứng dậy, “Đừng ồn nữa, nếu không anh dán miệng em lại. . . .” Anh nói tới đây, đột nhiên nhớ ra cái gì, cười đến cực kỳ tà ác, “Đúng rồi, hôm trước anh nghĩ đến một trò chơi cũng cần phải dán miệng lại, tự nhiên lại nghĩ ra. . . .” Hắc hắc hắc, anh đắc ý nhìn Hà Lộ trợn to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc xanh, “Còn có rất nhiều trò vui, đợi em khoẻ lại chúng ta từ từ chơi.” Bàn tay của anh lưu luyến vuốt ve gò má cô không rời, sau đó ở môi cô ấn xuống một nụ hôn, xoay người rời đi.

Chơi cái r*m đó! Hà Lộ đỏ mặt trừng anh, nghĩ đến ngày hôm qua cô giúp anh ký nhận một thùng hàng, thì ra bên trong đều là trò chơi không đứng đắn của anh.

“Anh đi nấu cháo, em ngoan ngoãn ngủ đi.” Rốt cuộc cũng đến phiên anh nấu cháo cho cô, thể hiện tình cảm mãnh liệt! Anh nhất định phải biểu hiện thật tốt, nấu ra một nồi cháo khác biệt so với người khác, đầy đủ mùi vị tràn đầy yêu thương ấm áp! Bạch An Kỳ chà xát bàn tay.

Nhưng Hà Lộ muốn nói là———cháo thiếu gia nấu, có thể ăn sao?

Quang minh chánh đại tuyên bố với bác sĩ là cô với thiếu gia có gian tình, còn ăn cháo thiếu gia nấu, tình huống này thật là đáng sợ đúng không? Cô đột nhiên không biết có nên cầu nguyện bác sĩ Nhan tới nhanh một chút giải cứu cô hay không, ít nhất cô không muốn làm vật thí nghiệm món ăn của thiếu gia đâu!

Một đầu tóc trắng xám mặt đầy râu ria như quảng cáo KFC xuất hiện, hơn nữa đáng người còn tròn vo như lu nước, bác sĩ Nhan khám bệnh cho Hà Lộ, cô đã ăn cháo xong, ngủ thiếp đi.

Xem ra ông đã muộn một bước, ai.

“Con cho con bé ăn cái gì?” Chú Nhan đem mắt kiếng kéo lên trên tóc, giống như một thanh niên trẻ tuổi xinh đẹp bị nhốt trong thân hình một ông già. Không chỉ có như vậy, ông còn mặc áo sơ mi hoa, quần đi biển, chân mang dép lê màu xanh trắng, chạy VINO, chậm rãi đi vào chỗ ở của Bạch An Kỳ làm người ta tưởng ông tới nghỉ phép.

Còn ai hiểu được vẻ xinh đẹp của ông chú KFC, ông khi xưa là bác sĩ nổi tiếng trầm đậm uy phong một cõi hắc đạo!

Chú Nhan nhìn cái chén còn dư lại một ít chất lỏng có màu sắc kỳ lạ, ông vắt hết óc cũng không nghĩ ra loại rau dưa hay thịt cá nào có thể nấu thành màu như vậy. . . .màu phấn hồng. . . .đây rốt cuộc là cái quỷ quái gì?

“Cháo ô mai tương đào.” Anh đã rất cố gắng đem ô mai và tương đào làm thành một món ăn, hơn nữa còn cho thêm bột cá, tảo xay nhuyễn và rau xanh, tất cả trộn lại nấu ra món cháo tràn đầy tình cảm, còn lấy chà bông trang trí cho thật đẹp, đáng tiếc lại thất bại.

“Con không nên bắt con bé ăn món ăn kỳ quái như thế này nữa được không?” Bác sĩ bạo lực trực tiếp nắm lên cổ áo của cái người chế biến ra món anh kinh khủng lay động mãnh liệt, hy vọng có thể đem đinh ốc trong đầu anh trở về vị trí cũ.

“Có sao đâu? Cô ấy rất thích ăn ô mai!” Anh còn cho thêm tương đào, cho nên màu sắc mới đẹp như vậy đó. Căn cứ vào gia huấn kính trên nhường dưới, Bạch An Kỳ cố gắng nhẫn nhịn không hề bực ông chú KFC đang trong thời kỳ xúc động.

Gương mặt chú Nhan cứng rắn như gỗ mục không thể điều khiển, ông từ trong hộp thuốc lấy ra mấy viên thuốc màu trắng sữa, bỏ vào bịch đưa cho thiếu gia, “Cái này, con nói với con bé nếu như cảm thấy khó chịu liền uống vào.”

“Cái gì?”

Đương nhiên là thuốc đau dạ dày, “Không được ép con bé ăn mấy thứ bậy bạ” Ông lại cảnh cáo.

“Cô ấy ăn rất vui vẻ mà.”

“Nếu như con lấy đồ ăn thiêu ép buộc con bé ăn, chú tin nó cũng sẽ ăn rất vui vẻ.” Ông từ nhỏ đã thay bọn họ chữa bệnh nên rất hiểu.

“Con sẽ không ép cô ấy ăn đồ ăn thiêu.”

“Con đã dứt.”

Lão già chết tiệt!

“Nếu tên tiểu tử thú vị như con còn có đầu óc, thì nên biết phụ nữ có thai không nên ăn thức ăn bậy bạ. . . .Không, người bình thường cũng không được ăn, chú không muốn lão gia thật vất vả mới chờ được cháu nội xuất hiện lại bởi vì hành động ngu xuẩn của con mà thất bại, con nếu hi vọng mẹ con con bé đều bình an, tốt nhất là cách phòng bếp xa một chút.”

9. Chương 9

Rất nhiều thứ tình yêu càng về sau liền trở thành một loại thói quen.

Như đã nói, nhiều cặp vợ chồng bắt hoà yêu nhau thì dễ sống chung lại khó. Hai thói quen làm bạn lẫn nhau, cũng biết nên như thế nào làm bạn của đối phương, cùng nhau sống qua ngày, chẳng lẽ có thể so với không yêu nhau cũng nguyện ý hợp tác để tạo thành tình yêu sao?

Dĩ nhiên, thói quen cũng có tốt xấu khác nhau. Anh nhớ Hà Lộ có thể coi là thói quen tốt đúng không?

Tiến chú Nhan ra khỏi cửa, Bạch An Kỳ đứng trong sân, vẻ mặt vẫn khó hiểu như cũ. Một lát sau, anh trở lại phòng ngủ, đánh thức Hà Lộ.

Anh xác định cô đã ngủ say, nhưng vẫn có chút cố chấp muốn cô thức dậy.

Hà Lộ đang mơ mơ màng màng, cô nằm mơ thấy mình đang ăn một chén cháo, ăn hoài không xong, chén cháo có mùi rất kỳ lạ, làm cô rất muốn ới, ới.

Bạch An Kỳ đỡ cô dậy, ngồi trên giường, để cho cô tựa vào lồng ngực anh, “Vừa rồi chú Nhan có tới.”

“Chú ấy đâu rồi?” Con buồn ngủ của Hà Lộ liền vơi một nửa, Bạch An Kỳ có thể cảm giác được thân thể của cô cứng lại, hai cánh tay của anh giống như dây an toàn ép cô nằm trong ngực mình.

“Đi rồi, em muốn ngủ nữa không?”

Hà Lộ suy nghĩ một chút, “Em hơi mệt.” Cô đã nghĩ mình có thể chống đỡ được, có thể đem công việc hoàn thành đúng như dự định, nhưng sau khi nằm ngủ trên giường, cô cảm thấy thân thể mình khát vọng được nghỉ ngơi mãnh liệt.

“Vậy thì uống thuốc xong rồi ngủ tiếp.” Bạch An Kỳ sớm lấy thuốc ra, đặt trên khay, anh đưa cho cô một viên thuốc, lại sợ cô cầm chén nước không nổi, sau đó nhìn chăm chăm cô một ngụm một ngụm đem thuốc uống vào.

“Ngủ đi.” Anh cầm gối đầu tựa vào đầu giường, nửa nằm nửa ngồi trên giường, để cho Hà Lộ dựa vào trong ngực.

“Như vậy anh sẽ bị em lây bệnh.” Hà Lộ có chút lo lắng.

“Vậy em nhanh hết bệnh đi.” Anh mới không giống cô, bị cảm một chút liền biến thành mèo bệnh, “Mau ngủ, đừng có quan tâm này nọ nữa.” Bàn tay nhẹ nhàng đem sợi tóc vờn trên gò má cô lui về phía sau, chóp mũi và đôi môi chạm vào trán của cô.

“Thiếu gia ăn cơm chưa?”

“...” Anh có ham muốn đánh cô bất tỉnh, “Ăn rồi, ăn no đến mức không thể ăn được nữa, anh đếm tới ba, em nhắm mắt lại ngủ cho anh, không cho phép nói chuyện công việc nữa.”

“Chuyện của thiếu gia với em mà nói không phải công việc.” Cô lười biếng trả lời.

Anh cảm động thật lâu! “Vậy chỉ cho em suy nghĩ anh đẹp trai như thế nào, những cái khác đều không cần nghĩ.”

Hà Lộ có chút buồn cười, nhưng bây giờ cô mệt mỏi vô cùng, muốn ngủ vô cùng, “Tuân lệnh.” Giọng nói của cô rất nhẹ rất nhẹ, Bạch An Kỳ cũng im lặng, không nói gì nữa, chỉ còn một bàn tay vẫn theo quy luật nhẹ nhàng trấn an trên lưng cô, thỉnh thoảng cầm khăn lông lau mồ hôi cho cô.

Hình xăm bướm trắng trên chân mày, vào lúc này, nó còn tái nhợt hơn cả mặt của cô.

Tình yêu đúng là không có công thức, không có nguyên tắc hay thành phần, cũng không có hình thái cố định. Anh không biết tình cảm mà cô dành cho anh có thể tính là thói quen hay không, nhưng qua nhiều năm như vậy mà cô và anh vẫn như là cảnh sát truy lùng tội phạm, không có giấy chứng nhận quan hệ, cũng không có chung nhận thức, càng không cần phải nói đến chuyện tương lai.

Phải chăng đây chính là cảm giác không muốn mất đi, cũng không có cách nào thiếu hụt, “thói quen”. Tự nhiên thói quen đối với gạo trắng ở quê nhà, có một ngày đột nhiên không ăn được, giống như ăn cái gì cũng không no, có lẽ sẽ giống như người nước ngoài hay người phương Bắc ăn mì hoặc phở thay cơm, nhưng bất chợt có một ngày lại tha thiết mơ ước được ăn cơm lần nữa, khi ăn được còn cảm động đến rơi nước mắt. Thói quen như vậy có tốt hay không?

Anh nghĩ cả đời này mình có thể dùng thói quen để trói buộc cô, nhưng mà đột nhiên lại phát sinh chuyện này, theo mức độ hiểu biết của anh về Hà Lộ, cô nếu không phải kiên quyết phá bỏ, thì chính là lặng lẽ trốn tránh, trong nhiều năm qua đây là điều làm anh sợ nhất.

Anh cũng không thích có con, nhưng đây không phải vấn đề nghiêm trọng, nếu đứa nhỏ là kết tinh của anh và Hà Lộ, thì càng không phải vấn đề nghiêm trọng.

Anh chưa bao giờ tin sanh con phải chuẩn bị nhiều thứ như vậy, chính xác là ba mẹ nào cũng phải buộc chặt dây thần kinh nghênh đón một sinh mệnh mới chào đời, đơn giản mà nói, anh có thể ăn vạ yêu cầu Hà Lộ toàn tâm toàn ý chăm sóc con anh, nhưng đừng nghĩ anh sẽ giống như những cha mẹ có tổ chất thần kinh quá mức dư thừa kia, đem cuộc sống của đứa nhỏ làm thành trọng tâm của thế giới, hai mươi bốn giờ đều cột nó ở bên người——thành thật mà nói, con nít ở Đài Loan không có bệnh tâm thần đúng là kỳ tích. Bác trai của anh, cả nhà đều ở nước Mỹ, bên đó vợ chồng ở trên bàn ăn muốn cãi nhau thì cãi nhau, hai vợ chồng rảnh rồi còn đi du lịch hâm nóng tình cảm, bỏ con cái ở nhà một mình là chuyện thường như cơm bữa, còn con cái, cuộc đời của nó chính là của nó; ở Đài Loan, trên bàn ăn thì vợ chồng luôn nhìn chăm chú vào tiểu bảo bối coi nó ăn được mấy hạt cơm, sau khi có con liền quên mất cuộc sống của mình là như thế nào.

Con nít ra đời ở nhà họ Bạch sẽ hạnh phúc hơn những gia đình bình thường rất nhiều, mặc kệ con anh là con trai hay con gái, anh cũng sẽ không bạc đãi bọn nó, nhưng thân là cha bọn chúng anh muốn thành thật nói cho chúng biết, anh không có hoan nghênh những đứa con không mời mà đến này, lại càng không hoan nghênh có người cùng anh giành sự chú ý của Hà Lộ, nhưng anh sẽ cảm ơn những đứa con của mình tồn tại, vì chúng nó để cho anh phát hiện ra đây là bước ngoặt làm mọi chuyện trở nên tốt hơn.

Hà Lộ đột nhiên lật người, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực anh, nhắm mắt, ừm một tiếng, Bạch An Kỳ lập tức thay cô tìm tư thế thoải mái hơn, ôm chặt cô, bàn tay nhẹ nhàng trấn an vỗ về trên lưng.

Có lẽ, bởi vì anh và Hà Lộ không có nói chuyện yêu đương theo trình tự, vì vậy tình yêu có chút bất ổn, ai kêu anh với cô còn quá trẻ, ngay từ đầu địa vị và xuất thân đã làm cho bọn họ không thể nói chuyện yêu đương bình thường được.

Ừm, được rồi, bỏ qua nhân tố hoàn cảnh không đáng nói, anh vừa mới bắt đầu đã không có tính người yêu cầu cô hiến thân ỉn, anh nhất định đã lấy được người của cô, nhưng lại không đoán được lòng của cô. . .

Anh quả thật tính toán không chính xác, cũng vì sự thiếu sót của mình mà chịu nhiều đau khổ, cho nên bây giờ anh nhất định phải gỡ thủ đoạn ra, đánh cược một lần, hơn nữa không thể không thắng.

Hà Lộ cảm thấy trong người nhẹ nhàng bay bổng, ý thức tỉnh thoả ngưng tụ, tỉnh thoả tan rã.

Cho đến khi cô phát hiện mình đứng bên ngoài nhà trọ của thiếu gia ở Paris, năm đó. . .Không, là cô nhìn thấy mình đứng ở trước cửa nhà trọ của thiếu gia.

Cảnh trong mơ thường là như vậy, bản thân mình sẽ trở lại thời gian lúc trước, không biết nên đi đường nào, khi trí nhớ của cô tìm được một đoạn ký ức ngăn ngủi, cô liền từ người đứng xem trở thành nhân vật chính.

Cô lấy chìa khoá mở cửa, thật ra thì chỗ ở của cô và thiếu gia cách nhau rất xa, thiếu gia đến Paris bởi đường kiến thức về thiết kế thời trang, mà cô phải ở Luân Đôn học làm quần gia.

Một năm có hai dịp nghỉ lễ, cô sẽ đến giúp thiếu gia dọn dẹp nhà cửa. Thật ra thì cô chạy qua chạy lại giữa chỗ của mình và nhà thiếu gia nhiều hơn hai lần, thiếu gia luôn đợi cô trở lại làm việc nhà, mà cô cũng rất thích toàn tâm toàn ý chăm sóc thiếu gia.

Thiếu gia thích sạch sẽ, chính là thích những đồ dùng của mình ở vị trí cũ. Từ trước đến giờ vẫn như vậy, nhưng bây giờ là thế nào đây, một đồng tạp chí và quần áo vứt bừa bãi trong phòng khách, Hà Lộ vừa vào

cửa liền tiện tay bắt đầu dọn dẹp.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, thiếu gia đang tắm. Cô hướng bên trong lên tiếng chào hỏi, không nghe thấy đáp lại, nhưng cũng không để bụng.

Bút điện của anh vẫn còn mở, đặt ở trên bàn trong phòng khách, ban đầu cô cũng không chú ý, chẳng qua là trong lúc đang nhặt những tờ giấy vứt tán loạn trên mặt đất, khoé mắt liếc thấy giấy phác hoạ, sững sốt.

Bên đó có một tờ giấy phác hoạ, được tô bằng màu nước cao cấp, bên ngoài dùng bút chì 2B và bút đẹp để vẽ, miêu tả rất tinh tế, đều cùng một chủ đề.

Hoặc là nói, đều cùng một người mẫu, đều có tóc dài tới vai, có lúc buộc thành tóc đuôi ngựa, có lúc khoác lên trên vai, lỗ tai luôn có một đồng khuyên tai và trang sức, có lúc sẽ lộ ra hình xăm bên trên chân mày.

Hình như là cô, nhưng Hà Lộ lại cảm thấy cô gái trong hình đẹp hơn mình, hình dáng giống như lúc cô ở bên cạnh thiếu gia, anh lúc nào cũng quan sát, tiện tay đem nhắc cử nhất động của cô vẽ xuống, cô đọc sách, cô suy nghĩ một vài chuyện, còn có không cần thật ngủ gật.

Hà Lộ cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình tăng cao, muốn làm bộ như không nhìn thấy, đem giấy phác thảo bỏ lại trên bàn, lại không cẩn thận chạm vào bút điện, bản vẽ cảm ứng hiện lên.

Bản vẽ cảm ứng của Bạch An Kỳ không khoá, sau đó cô nhìn thấy. . .

“Cô đang làm gì vậy?” Giọng nói của Bạch An Kỳ làm cho cô hoàn hồn, Hà Lộ quay đầu lại, tầm mắt của bọn họ giao nhau, trong lúc như có cái gì đó thần bí bị vạch trần, mặt của hai người đều dâng lên ửng đỏ khả nghi.

“Cô. . . cô thấy cái gì?” Gương mặt Bạch An Kỳ bất lực.

Trong đầu Hà Lộ trống rỗng, câu hỏi của thiếu gia giúp cô phục hồi lại tinh thần, cô chỉ có một ý muốn, đó là trấn an Bạch An Kỳ.

Rõ ràng người nên cảm thấy bị xâm hại là cô mới đúng! Mặc dù hình ảnh trong máy vi tính cùng lý lịch của cô không liên quan, nhưng thử hỏi người nào thấy mình bị vẽ thành nhân vật chính sẽ cảm thấy thoải mái? Cho dù cô muốn mình không nghi ngờ cũng không được, ai kêu cô thấy rõ ràng như vậy.

Hơn nữa thiếu gia vẽ rất đẹp, thật đó! Mặc dù nhân vật chính đẹp hơn cô, nhưng trời ạ, ngay cả cô còn cảm thấy giống.

Tim của cô đập nhanh như sắp bung ra khỏi lồng ngực, lắp bắp nói, “Không có. . .” Nhưng giải thích cái gì cũng đã muộn rồi, cô không có cơ hội đem bản vẽ đi giấu, hướng chỉ làm như vậy có khác gì giấu đầu lòi đuôi.

Bộ dáng không còn mặt mũi của Bạch An Kỳ làm cho cô cảm thấy thật đau lòng. Thật ra thì cô cũng cảm giác được một chút dấu vết, mỗi lần cô đến gần thì toàn thân thiếu gia liền trở nên cứng ngắc, nhiều lần cô còn bắt gặp anh không kịp che dấu phản ứng sinh lý của mình, mà cô cũng biết bây giờ thiếu gia còn chưa có bạn gái.

“Thiếu gia, em không ngại. . . em là nói. . . Cậu không cần để ý đến em.” Cô gần như là gơ cả tay lẫn chân lên muốn trấn an anh, “Em chờ thiếu gia tắm xong lại dọn dẹp.”

Bạch An Kỳ nhìn cô chằm chằm, “Anh chưa nói với em sao, đừng có đem mọi chuyện thành khuyết điểm của mình, sẽ không được người khác cảm kích đâu, cũng không giúp người khác tự giác hơn, hiểu không?”

“Ách?” Hà Lộ sững sốt, “Em cũng không muốn thiếu gia cảm kích.” Hơn nữa, cô mới sẽ không nhường nhịn người khác, bởi vì anh là thiếu gia, đổi thành người khác, này giờ cô không tặng cho anh ta một quả đấm là hên rồi!

Bạch An Kỳ vẫn không thích cô đem bản thân đặt ở vị trí mặc cho người khác chà đạp, cho nên mới không nhịn được nói như vậy, nhưng vừa nói xong, cảm giác xấu hổ vẫn tồn tại như cũ, hơn nữa rõ ràng lúc anh tắm đã DIY một lần, sao bây giờ lại nữa, anh phải tìm một cái lỗ chui xuống mới được, phái nam phái dưới khăn tắm lại cứng lên nữa rồi.

Đều tại thái độ anh có thể tùy ý muốn làm gì thì làm của cô!

“Em nếu như không muốn anh hiểu lầm, không cần nói những lời như vậy, chẳng lẽ em hi vọng anh sẽ đối với em làm loạn sao?” Bây giờ anh không có như lúc trước nữa, không còn chính trực quân tử nữa đâu, thành thật mà nói anh có chút nghi ngờ bản thân có phải bị bệnh cuồng dâm hay không, hay là nghiệm sex? Chỉ cần cô tới nhà anh là đêm đó anh cũng đừng mong ngủ ngon.

Nhưng anh lại không muốn vì chuyện đó mà cấm cô đến.

“Thời điểm tinh trùng lên não không phải chỉ cần nhìn là có thể thỏa mãn, em có phát hiện hay không lúc em ngủ thường bị mất quần áo? Còn có, nhiều lần tôi muốn thừa lúc em ngủ mà. . .” Vân vân, anh tự thú những thứ này làm gì? Bạch An Kỳ muốn xiú!

Nhưng, anh không muốn cô nhìn anh bằng ánh mắt tín nhiệm, suy nghĩ của anh thật ra rất là hèn hạ rất là biến thái!

Hà Lộ nhìn thiếu gia, nghĩ đến sự bối rối của anh, cô cũng không phải hoàn toàn không hiểu, cô chỉ không biết nên làm thế nào cho phải mà thôi.

Cho đến ngày hôm nay, thiếu gia vẫn không muốn tổn thương cô, bây giờ cô chỉ là cô nhi, anh đường đường là đại thiếu gia, thật ra anh không cần phải kiêng nể gì với cô hết.

Anh thậm chí không cần lộ ra vẻ mặt ôn hoà với cô, không cần làm cô vui vẻ, còn làm bộ như kiêu ngạo——năm thứ hai ở trong nhà họ Bạch, cô liền nhìn thấu tất cả mọi thứ che dấu dưới vẻ mặt của thiếu gia——nói là sợ cô không có bạn bè, ngày nghỉ liền lôi kéo cô đi khắp nơi.

Đột nhiên, trong lòng Hà Lộ có cái gì đó xông phá, hình như có một bức tường đang bị phá nát.

“Nếu như là thiếu gia, em. . .” Cuối cùng cô cũng không học được lý lẽ mạnh mẽ giống như những người khác, giọng nói có chút run rẩy, mặt nóng như lửa đốt, “Chỉ cần là thiếu gia muốn, em nguyện ý.”

Bạch An Kỳ nhìn cô chằm chằm, phảng phất như không thể tin thứ mình nghe được, dĩ nhiên trong sự không dám tin còn kèm theo tức giận, như vậy chẳng khác nào cô coi anh thành dạng đàn ông hạ lưu bại hoại chỉ muốn cùng phụ nữ xxoo. Nhưng vừa nghĩ lại, anh có tư cách phủ nhận sao? Anh làm những thứ trò chơi bấy bọ kia, vẽ những hình ảnh minh hoạ không đứng đắn, chẳng lẽ là vì nghệ thuật chó má gì sao? Anh vẽ trộm đời tư của Hà Lộ, chẳng lẽ là muốn lấy đi bán hàng từ thiện sao?

Chẳng qua là sau khi nghĩ như vậy trong lòng anh lại buồn bã, anh đối xử với cô tốt như vậy, cô chưa từng nghĩ lý do tại sao sao? Anh – Bạch An Kỳ chẳng lẽ không có nguyên tắc, không có phong cách, không có thưởng thức đối xử với ai cũng tốt như vậy sao, cho nên cô không phát hiện ra anh chỉ đối xử đặc biệt với một mình cô đúng không?

Hơn nữa giọng nói của cô, nghe giống như là, vì báo ân, ngay cả hiến thân cô cũng nguyện ý. . .

Buồn bực lại buồn bực, Bạch An Kỳ ngượng ngùng phát hiện, tiểu đệ của anh lại bối rối vì lời nói của Hà Lộ mà kích động! Mà anh tin là Hà Lộ cũng phát hiện ra rồi, bởi vì gương mặt của cô đỏ lên, còn làm ra vẻ dứt khoát kiên quyết.

“Anh cũng không thích đồ của mình được mọi người sử dụng thoải mái.” Lời nói nhanh hơn suy nghĩ, anh đã lên tiếng, “Hôm nay em vì muốn báo ân mà nguyện ý ngủ cùng anh, chẳng lẽ một ngày đó An Cách hay An Lý muốn. . . thậm chí. . . bất kỳ người đàn ông nào ở nhà họ Bạch, em cũng nguyện ý sao?” Anh không có can đảm nói ra tên cha mình, bởi vì anh chắc chắn mình sẽ bị lột da, hơn nữa anh tin tưởng cha không có lá gan đó.

Về mặt bị thương của Hà Lộ làm anh hối hận vì lời nói không lịch sự, không dùng não của mình.

“Em biết rõ ân tình mà nhà họ Bạch đã giúp em, cả đời này báo đáp cũng không hết, nhưng mà chỉ có đại thiếu gia là đặc biệt.” Đây là lời nói thật lòng của cô, “Nếu không em cũng sẽ không nhất định phải đi theo thiếu gia đến Paris.” Lần này cô đi du học vẫn dùng tiền của nhà họ Bạch, cô chỉ muốn làm công ở nhà họ Bạch để trả ân tình, nhưng khi phu nhân nói bà hi vọng sẽ có người nguyện ý đi theo thiếu gia đến Paris, cô lập tức liền nghĩ tới biện pháp này, hơn nữa tự đề cử bản thân.

Bạch An Kỳ cũng không muốn chất vấn cô, bởi vì anh cũng biết Hà Lộ chỉ có thân với một mình anh, mặc dù đây là kết quả mà anh cố gắng tạo thành.

Anh cố ý lấy bộ dáng dã man tới gần cô, “Nếu em đã rõ ràng, anh cho em một phút để hồi hận, nếu không hôm nay em đừng nghĩ sẽ toàn thân trở ra.” Anh chẳng qua chỉ cố ý muốn dọa cô một chút, nghĩ là cô sẽ rút lui có trật tự, nào biết những lời này vừa thốt ra khỏi miệng, anh lại mong đợi đến phái nam giữa hai chân cũng trở nên đau đớn!

Trước nên đem cô làm thành của riêng, một ngày nào đó cô cũng sẽ là của anh! Cái ý nghĩ này chợt loé trong đầu, Bạch An Kỳ còn trẻ dại lập tức hồi hận, mình giả bộ hào phóng cho cô cơ hội chạy trốn làm gì cơ chứ?

Nếu như thời gian quay lại lần nữa, cô có thể thay đổi chủ ý hay không? Hà Lộ luôn nghĩ như vậy.

Nếu như thời gian quay lại lần nữa, cô sẽ tránh không lại gần giới tuyến kia, để mình không thể lui được nữa.

..

Hà Lộ phát hiện giấc mơ của mình có chút thay đổi, cô không giống như năm đó nói với thiếu gia———chỉ cần là thiếu gia muốn, cô liền cho.

Cô đi về phía Bạch An Kỳ. Trong nháy mắt cô đã hiểu, cô chính là muốn ôm anh, hơn nữa còn muốn anh hôn cô.

Nếu như thời gian quay lại lần nữa, đáp án của cô vẫn là, mặc kệ tương lai như thế nào, có thể ở bên người thiếu gia nhiều năm như vậy, cô rất hạnh phúc.

Mà cô chỉ hi vọng cả đời này thiếu gia sẽ luôn vui vẻ, không lo lắng u phiền.

Giấc mơ trong quá khứ thay đổi, bọn họ không có gấp gáp như lần đầu tiên, bàn tay thiếu gia dò vào trong áo sơ mi của cô, đặt lên cặp ngực không chút phòng bị, anh thậm chí làm cho cô có chút kích thích, có chút thử dò xét, nụ hôn có chút cẩn thận, cùng với nụ hôn đôi khát trong trí nhớ hoàn toàn bất đồng. . .

Cô đáp trả lại nụ hôn của anh, hơn nữa cảm giác được mình giống như đang hoà tan, thiếu gia ôm cô ngã vào trong vòng xoáy mềm mại.

Cô cảm thấy toàn thân vô lực, thân thể yếu đuối như học sinh cấp một, lại không cảm thấy sợ hãi chút nào, bởi vì thiếu gia giang hai cánh tay ôm cô vào lòng. Thân thể của cô và anh, hoàn mỹ hợp nhau như thế, giống như từ khi sinh ra đã là trời sinh một cặp. Ngực của anh giống như đôi cánh to lớn, cho cô mềm mại dựa vào.

Khi anh kết thúc cái hôn đó, Hà Lộ muốn mở miệng cầu xin anh cho cô ấm áp hơn nữa, lại chỉ có thể khóc nức nở.

Hư.

Môi thiếu gia kề sát bên môi cô, giống như đang hôn cô, cũng giống như muốn an ủi cô an tĩnh lại, bàn tay của anh cầm lên một bên ngực, lấy lực đạo vừa chậm chạp vừa kiên định nhẹ nhàng xoa nắn, mặt của anh dán vào gò má cô, hôn lỗ tai, sau đó khẽ cắn vào cổ.

Thiếu gia ở bên tai cô nói cái gì đó, cô nghe không rõ, chẳng qua là sau khi nghe được giọng nói kia, cô chợt nhớ thì ra anh đã thành thực như vậy. . .

Đương nhiên thiếu gia đã lớn, thế nhưng vẫn còn tùy hứng và vô lại, vì vậy Hà Lộ mới biết thiếu gia cần cô. Nhưng sự thành thực và chững chạc của thiếu gia lại làm Hà Lộ luống cuống, cô sợ mình cuối cùng sẽ phát hiện, thì ra là chân chính không thể không có đối phương, chính là cô.

Là cô không thể không có thiếu gia.

Cô nghe được thiếu gia lấy lời nói nhỏ nhẹ nói chuyện với cô, giọng nói mềm mại bao dung tràn đầy tình cảm, giống như dụ dỗ tiểu tình nhân làm người ta say mê.

Hà Lộ. . .

Đột nhiên nhiệt độ xung quang cô biến mất, cô vươn tay, lại không nắm được cái gì.

Không cần đi! Cô muốn la to, lại không kêu ra được âm thanh nào.

Một giây tiếp theo, cô cảm giác được đầu vú mình bị cắn mút, cái lưỡi ướt át mềm mại đang ở trên đầu vú mẫn cảm của cô trêu đùa, kích thích nặng nề làm cô mất đi tự chủ, hai chân bị vịn mở ra, một bàn tay bắt đầu dùng phương thức khinh bạc nhẹ nhàng vuốt ve.

Thân thể Hà Lộ buộc chặt, cho đến khi cô nghe được giọng thiếu gia trấn gia.

Hà Lộ, thả lỏng. . .

Chỉ cần là lời của thiếu gia, cô đều tín nhiệm vô điều kiện.

Lúc này bàn tay đang ở giữa hai chân cô lập lại động tác nhẹ nhàng êm ái, làm cho cô muốn khóc lóc kháng nghị. Thế nhưng chủ nhân của đôi tay lại không gấp gáp, bắt đầu lấy giọng nói say lòng người dụ dỗ cô.

Hà Lộ hình như lại trở lại một năm trước, cô và thiếu gia được nghỉ hè nên trở về Đài Loan, vừa đúng lúc phu nhân đang tổ chức một bữa tiệc từ thiện, mặc dù phu nhân nói cô mới về nên chỉ cần nghỉ ngơi cho thật tốt, không để cô giúp đỡ gì, nhưng cô thấy phu nhân luôn xuất hiện ở trong bữa tiệc, cho nên liền núp ở vườn Tùng.

Nhưng mà tất cả mọi người đều ở đại sảnh vội vàng vàng, cô làm sao có mặt mũi ngồi ăn uống, muốn đến phòng bếp tìm thức ăn, đáng tiếc lúc trước trở về Đài Loan quá gấp gáp, cô chưa có mua mì ăn liền. Bây giờ rất muốn chạy tới phòng bếp, nhưng vừa đến vườn sau liền bị thiếu gia bắt được.

“Cả buổi tối em trốn đi đâu vậy?” Đại thiếu gia rất không thoải mái.

“Ở phòng ngủ, bị lệch giờ nên em hơi mệt.” Cô cố tìm một lý do, quả nhiên thiếu gia rất dễ mềm lòng, giúp cô lấy mấy món điểm tâm, lôi kéo cô trốn trong thư phòng ăn uống.

Lúc đầu nhìn rất đơn thuần là trốn tránh mọi người——thiếu gia đang trốn những thiên kim con nhà danh giá ngoài kia. Du học sinh thì có gì đặc biệt hơn người sao? Thế nhưng một vài câu ám đến nước Mỹ rồi lại nước Anh, cũng không bằng thủ đô Paris, nghe tên thôi cũng thấy lảng mạt rồi! Cho nên đại thiếu gia chính là một miếng thịt béo bở, đơn giản giống như hoàng tử vậy, làm thiên kim mọi nhà mơ ước. Hà Lộ nhanh chóng đem bữa ăn tối giải quyết xong, ngồi ở trên ghế cùng thiếu gia nói chuyện phiếm, ai biết mới trò chuyện được một lát anh liền quỳ xuống. . .

Kia cũng không phải tư thái khúm núm xin ăn gì hết, mà là bởi vì anh lại muốn cởi quần cô ra.

“Đừng ở chỗ này!”

Anh mới không thèm nghe theo ý cô, đầu lưỡi giảo hoạt từ đầu gối một đường đi lên, dọc theo bắp đùi trắng nõn mềm mại, một bàn tay lớn mật vệt ra đám lông mềm mại và cánh hoa đang run rẩy vì xấu hổ, lúc cô hiểu ra anh muốn làm cái gì, đã không còn kịp rồi.

Tiếng kháng nghị của Hà Lộ dừng lại khi nghe được giọng nói và tiếng cười ngoài cửa.

Đầu lưỡi anh lướt qua cánh hoa đang xấu hổ, một bàn tay ở bên ngoài mềm mại xoa nắn, tiếp đó anh đưa đầu lưỡi đẩy vào trong nụ hoa của cô.

Hơi thở nóng rực thổi qua, đầu lưỡi của anh thậm chí còn tiêng vào bên trong đùa giỡn.

“Thiếu gia. . . không muốn. . .” Cô chỉ có thể nhỏ nhẹ cầu xin, tiếng cười ngoài cửa không có dấu hiệu muốn rời đi, thậm chí còn truyền đến từng đợt cười cợt lớn hơn, có lẽ là nhị thiếu gia và tam thiếu gia cùng bạn bè chơi đùa ngoài đó.

Bạch An Kỳ càng thêm lớn mật như anh đang ôm cả bầu trời, nếu như không phải cách cánh cửa thật dày. . . không, thật ra cô rất lo lắng người ngoài cửa đã nghe được những âm thanh rên rỉ không bình thường này.

Hai chân cô bị buộc phải gác trên vai anh, mặc cho đầu anh chôn ở giữa, bừa bãi hưởng thụ đầy đủ tình ngọt của cô, cô rõ ràng nghe được tiếng nước khi anh hôn cô, phảng phất như đang nhắc nhở cô đừng nghĩ một đằng làm một nẻo.

Đây là lần đầu tiên cô lấy phương thức hoảng hốt như vậy đạt tới cao trào, cho đến khi thiếu gia đem cô đẩy ngã trên ghế salon, hung hăng ở trong cơ thể cô đoạt lấy một lần lại một lần, thế nhưng vẫn không đủ làm anh thỏa mãn.

“Em về phòng trước chờ anh, một lát nữa anh sẽ đi ra.”

Đó là một loại cảm giác kích thích khi yêu đương vùng trộm, lúc Hà Lộ đi ra khỏi phòng sách thì bị một cô gái lúc trước đã tới dự tiệc của Hồ gia gọi lại, “Có thấy đại thiếu gia của các người đâu không?”

Hà Lộ lắc đầu, may mắn là cô đang đứng trong góc tối, cô gái này sẽ không phát hiện ra gương mặt cô đang đỏ ửng.

Gần như là đồng thời, cô cảm giác được giữa hai chân chảy xuống chất lỏng ẩm áp. Cô không dám ở lại phòng sách dọn dẹp nữa, mà tầm mắt của cô gái trước mặt làm tim cô thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng, cho đến khi đối phương lâu bầu xoay người rời đi, cô thiếu chút nữa mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

Ngày hôm đó cô bị anh giày xéo không xuống giường nổi.

Ở trong giấc mơ của Hà Lộ, lại cảm giác được cái loại ẩm áp mềm mại vô lực đó, cô vô lực bị nâng hai chân lên, mềm mại kích thích khi mỗi một lần thiếu gia tiến vào trong u cốc của cô tàn sát, cho đến khi cô reo hò đạt tới cao trào cuối cùng.

Đêm tối, sương mù giăng khắp nơi, thân thể ẩm áp lần nữa ôm lấy cô, lần này cô cảm giác được cơ thể anh chặt cứng, anh thỏa mãn cô, nhưng vẫn chưa thỏa mãn mình, nhưng mà vẫn cứng gấn ôm cô vào trong ngực.

“Thiếu gia. . .” Cô mơ mơ màng màng, muốn dâng lên bản thân, muốn tiếp nhận anh, để cho dục vọng mãnh liệt của anh có chỗ phát tiết.

Nhưng mà Bạch An Kỳ chỉ ôm chặt cô, để ặt cô chôn ở căn cổ của mình, “Ngủ đi, mau ngủ.”

Cô lại nghe được giọng nói nỉ non yêu thương cưng chiều đó, dị vật nóng rực vẫn để ở bắp đùi của cô, thế nhưng cả buổi tối, anh chỉ lẳng lặng dụ dỗ cô ngủ, lẳng lặng giúp hơi thở của mình bình thường.

Hà Lộ ở trong mùi thơm tĩnh lại, cô trừng mắt nhìn, cảm giác được bản thân đã ngủ quá sâu và quá dài, cho nên cô không biết đây là buổi sáng hay buổi tối.

Nóc giường quen thuộc, đây là giường của thiếu gia. Mà trên người cô mặc áo ngủ của thiếu gia, thể lực còn chưa khôi phục, hơi thở nặng nề, toàn thân đau nhức.

Bạch An Kỳ thần thái sáng lán, đang cuốn tay áo lên, rón rén bận rộn chạy tới chạy lui, Hà Lộ đi qua đi lại sau tấm bình phong, mùi thơm cũng là từ sau tấm bình phong truyền tới.

Dạ dày của cô biểu tình cô lỗ cô lỗ vang dội, sau đó cô mới nhớ là mình bị bệnh từ ngày hôm qua đến giờ. . . .Đang muốn quay đầu tìm đồng hồ báo thức, bởi vì bầu trời ngoài cửa sổ không sáng cũng không tối, làm cô không biết mình rốt cuộc đã ngủ bao lâu, nhưng trong chốc lát cô nhớ tới một chuyện quan trọng hơn——cô mãnh liệt hi vọng thiếu gia không phải là vội vàng chuẩn bị muốn dứt cho cô ăn “món ăn tràn đầy tình cảm”!

Nhưng mà cô ngửi thấy được mùi thơm, mới vừa rồi Hà Lộ cũng đã nhìn thoáng qua, quả thật nhìn thấy thiếu gia cầm thìa. . .

Cô hi vọng đó là món anh muốn ăn, làm ơn!

Sau đó, Bạch An Kỳ ở sau tấm bình phong nghe được bụng cô biểu tình vang dội, Hà Lộ còn chưa kịp xấu hổ thì đã thấy anh cầm khay đựng đồ ăn đi ra, hướng về phía cô đi tới, trên chén còn có khói bay nghi ngút, cô còn thấy trên cái đĩa có chút thức ăn màu xanh.

Cô có chút tuyệt vọng, hi vọng đó không phải là sâu róm.

“Dậy rồi hả? Em nhất định rất đói, lại đây ăn điểm tâm đi.” Bạch An Kỳ cười tươi như thiên sứ.

Hà Lộ thật sự không muốn hình dung như vậy, nhưng mà trong mắt cô, thiếu gia cười như ác ma.

Bạch An Kỳ đến gần, đem khay thức ăn đặt trên bàn con, bàn này thiết kế dành cho những người thích ở trên giường vẽ tranh hay đọc sách, giống như cái bàn hình vuông bình thường, phía dưới có gắn bánh xe lăn, có thể đẩy tới mép giường để cho người trên giường sử dụng.

Ngoài dự đoán là, màu sắc thức ăn trên khay hết sức bình thường, hơn nữa còn vô cùng tinh xảo, bốn đĩa thức ăn đặt ở bốn góc bàn ăn, trong chén là cháo trắng và rong biển đang nghi ngút khói.

Bạch An Kỳ ngồi bên cạnh cô, cầm lên muống muốn dứt cô ăn.

“Thiếu gia, đây là. . .” Vừa mở miệng, Hà Lộ liền phát hiện cổ họng mình đau nhức, xem ra virus và hệ miễn dịch trong cơ thể cô vẫn còn chém giết, cô còn cách ngày hồi phục rất xa.

Bạch An Kỳ nhìn thấy vẻ mặt chán chường sợ hãi của cô, tức giận nói: “Cái này là buổi sáng thím Luyện mới đem tới, buổi trưa thím ấy sẽ tới nữa.”

Tuy rằng không muốn đả kích “món ăn tràn đầy tình cảm” của thiếu gia, nhưng Hà Lộ vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Cho nên bây giờ là buổi sáng, thì ra cô đã ngủ mười mấy giờ, khó trách toàn thân không có sức mạnh. . . .

Hà Lộ muốn nhận lấy muống tự mình ăn, nhưng Bạch An Kỳ lại liếc cô một cái cảnh cáo, Hà Lộ không thể làm gì khác hơn là rút tay về, nhìn thiếu gia cẩn thận giúp cô thổi nguội, sau đó gấp một miếng cá sốt cà bở trên muống cháo, còn xác định thử nhiệt độ xem có quá nóng hay không, mới dứt tới bên miệng cô.

Hà Lộ ngoan ngoãn há mồm ăn, làm trái với ý thiếu gia không phải việc làm của người sáng suốt.

Nhưng mà thiếu gia cẩn thận từng miếng từng miếng dứt cho cô như vậy, ăn xong bữa cơm này sẽ tới buổi trưa đúng không?

“Thiếu gia, anh còn có bản thảo chưa vẽ hả?” Hà Lộ cố gắng lấy giọng nói dịu dàng hỏi anh.

Đại thiếu gia khó tính trợn mắt nhìn cô, Hà Lộ đành phải câm miệng, “Thật xin lỗi, thiếu gia coi như em chưa có hỏi đi.” Hỏi một chút cũng không được.

Bạch An Kỳ còn tử tế hơn cô, lại lịch sự nhã nhặn, dứt cô ăn một bữa cơm, anh từng chút từng chút xác định nhiệt độ, còn cẩn thận đem cá chọn ra, lấy khăn tay giúp cô lau miệng, hạt cơm dính vào bên mép liền giúp cô phẩy đi, hoàn hảo là Hà Lộ đang bị bệnh, mặc dù đói bụng, nhưng khẩu vị không tốt lắm, nếu không sẽ càng ăn càng đói.

Bạch An Kỳ lại muốn lại gần cô, cô liền lui lại, “Thiếu gia, gần như vậy sẽ bị lây bệnh đó, bây giờ em không có biện pháp chăm sóc anh đâu.”

“Yên tâm đi.” Anh vẫn lau đi tương cà dính bên mép cô như cũ, còn hôn cô một cái, “Bình thường anh muốn em chăm sóc anh, là bởi vì anh thích, anh cao hứng, không có nghĩa là mọi việc đều không thể tự lo, nhưng mà sau này mặc kệ là gặp chuyện gì, em chỉ cần tin tưởng anh, nép sau lưng anh là được.”

Trong ngực Hà Lộ căng thẳng, trái tim như đang kháng cự, chấn động mãnh liệt, rồi lại không có cách nào trầm luân ở trong đó, “Thiếu gia. . .”

“Mau khỏi bệnh là được.” Bạch An Kỳ ngăn cản cô nói ra lời làm anh muốn bóp chết cô nữa, “Anh thiếu người giúp anh đầm lưng, có biết hay không?” Anh thổi nguội cháo dứt vào miệng cô, không cho cô mở miệng nói nhảm.

Hà Lộ có chút tức giận, cười nói, “Tuân lệnh.”

10. Chương 10

“Có rồi?” Gương mặt lạnh lùng của Hồ gia đã từng mang danh hắc bạch lưỡng đạo, nhưng bây giờ trên vẻ mặt “kêu nước nước đóng băng” ấy lại tràn đầy kinh ngạc.

Hôm nay nhà họ Bạch có khách quý tới chơi, cổng sắt khắc hoa văn hình ngọn lửa xinh đẹp hùng vĩ như một bài thánh ca được mở ra, ngày thường lái vào cổng lớn không phải là xe đen thì cũng là siêu xe nổi

tiếng, nhưng hôm nay chỉ có một ông lão lớn lên rất thích hợp đi đóng quảng cáo KFC, mặc áo sơ mi hoa như đi phát quà cho con nít, chạy chiếc xe VINO nhỏ nhắn màu vàng, ung dung thoải mái đi vào, người làm vườn và bảo vệ hai bên ai cũng cung kính kêu một tiếng “chú Nhan” hay “bác sĩ Nhan”.

Trong đại sảnh nhà họ Bạch, một người đàn ông gầy gò khỏe mạnh, đang ôm một con mèo lai hổ, dáng vẻ nhã nhặn, cử chỉ nhẹ nhàng thông thả, nhưng thực ra đó là người vừa lỗ mãng lại thẳng thắn, nếu như không phải vì danh tiếng quá hiển hách, ngay cả tạp chí cũng phỏng vấn ông ta, thì không ai có biện pháp đem người đàn ông đó và hai chữ “Hổ gia” liên tưởng chung một chỗ.

Ban đầu là dáng vẻ của một bậc đế vương cao ngạo, nhưng vào lúc này, biểu tình trên gương mặt toà núi băng không đổi – Hổ gia là trọn mắt há mồm, đương nhiên là ngạc nhiên không ít, làm chú Nhan ngồi bên cạnh cũng mắc cười, vẻ mặt tổng quản Luyện đầy kinh nghiệm lại là lo lắng, chỉ có bà xã của Hổ gia là bình tĩnh nhấp trà.

“Ông xác định?” Hổ gia hỏi lại lần nữa.

“Ông nghĩ tôi là bác sĩ rờ sao? Tôi nói có là có, bao lâu rồi ông chưa ráy tai hả?”

Tim Hổ gia đột nhiên đập nhanh và loạn nhịp, ông cố gắng trấn tĩnh ngồi trên ghế, thật lâu mới hỏi, “A Kỳ thì sao? Nó nói thế nào? Có phải quên mang mũ hay không?” Lời của ông đổi lấy ánh mắt xem thường của bà xã ngồi kế bên.

“Nó không có nói gì, ngược lại nhờ tôi tới cảnh cáo mọi người, không cho phép bứt dây động rừng.”

“Có ý gì?”

“Không biết, nó nói nó chỉ cưới Hà Lộ.”

Hổ gia tức giận ngồi trở lại trên ghế, “Tôi cũng không có nói là không hài lòng về Hà Lộ, nhưng mà. . . . vậy bây giờ. . . .”

Bác sĩ Nhan bĩu môi, thông thả uống trà Ô Long thượng hạng, không bình luận thêm cái gì, mà gương mặt của bác Luyện thì ngày càng trầm trọng.

Bởi vì từ khi Hà Lộ vào nhà họ Bạch đều đi theo bên cạnh ông học hỏi, cho nên đối với Hà Lộ, ông có tình nghĩa thầy trò, lúc Hà Lộ mười bảy tuổi mới vào nhà họ Bạch, ông còn có một năm làm thân phận người giám hộ. Bác Luyện rất hiểu suy nghĩ của chủ nhân mình, có thể nói Hổ gia rất hào phóng tràn đầy tình nghĩa, cũng vui vẻ đem tiền của ông đi làm từ thiện, nhưng ông vẫn như nhiều người khác miễn cảm đối với xuất thân của Hà Lộ, hay là thực hiện được lời hứa giúp đỡ Hà Lộ, nhưng đối với chuyện đồng ý cho cô trở thành một thành viên trong gia đình, vẫn lưỡng lự không chấp nhận được.

Một đời bác Luyện làm quản gia trong nhà họ Bạch, cha của Hổ gia có quan điểm của riêng mình, năm đó Hổ gia muốn cưới Christ Phụng Thư làm vợ liền bị gia đình phản đối, bởi vì nhà họ Bạch đều giống như mọi gia đình trong hắc đạo, yêu cầu môn đăng hộ đối.

Hổ gia so với cha của ông sáng suốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ có một chút. Giống như, ông nghĩ Bạch An Kỳ cưới Hà Lộ còn tốt hơn cưới người mẫu Tuyết Nhi, bàn về diện mạo, bàn về trình độ học vấn, bàn về gia thế, Tuyết Nhi vẫn xứng đôi với Bạch An Kỳ hơn, nhưng hết lần này đến lần khác Hổ gia đều không hài lòng, chỉ vì lập trường chính trị trong nhà Tuyết Nhi đối lập so với bọn họ.

“Ai. . . . Hà Lộ có muốn sinh không?” Hổ gia chưa từ bỏ ý định.

“An Kỳ nói, nó muốn chúng ta đừng cho Hà Lộ biết chuyện này, nó sợ con bé đem bỏ đứa nhỏ.”

“. . . .” Hổ gia im lặng, ông rất hiểu con của mình, chỉ cần nó nói như vậy, ông cũng hiểu nó đã quyết tâm, nếu ai ngăn cản nó, nó sẽ trở mặt với người đó.

“Thân thể Hà Lộ có khỏe không?” Bạch phu nhân từ đầu đến cuối không có mở miệng lại hỏi.

“Bệnh rồi.” Bác sĩ Nhan trả lời Bạch phu nhân, giọng nói và thái độ đều thay đổi một trăm tám mươi độ, Hổ gia thấy vậy rất không vui.

“Bảo mẫu và Đại Lực nghĩ phép rồi phải không? Đứa con An Kỳ kia thần kinh đánh thép, làm sao có thể chăm sóc bệnh nhân và phụ nữ có thai được đây? Lát nữa phiên thím Luyện qua đó ở hai ngày được không?”

“Liên nghe theo phu nhân.” Bác Luyện thở phào nhẹ nhõm.

“Trời ơi, sao em lại nhiều chuyện như vậy?” Hồ gia cũng oán trách bà xã mình.

“Em nhiều chuyện khi nào? Em chỉ nhờ thím Luyện chăm sóc Hà Lộ mà thôi, có liên quan gì tới anh sao?” Bạch phu nhân nhàn nhả thưởng thức trà như cũ.

Hồ gia nhìn bà xã mình chăm chăm, “Vì sao chỉ có mình anh đau khổ? Quá lung tung rồi, có nhà ai mà chị hai gả cho cậu, em gái gả cháu ngoại sao? Đến lúc đó A Kỳ phải gọi cậu nó như thế nào?”

Bạch phu nhân hừ cười, “Sao, bây giờ anh mới thay em phiên nào hả, đừng có giả vờ, Liên Vũ chưa có nói sẽ gả.”

“A, anh hiểu, cho nên em tình nguyện cho An Kỳ cưới Hà Lộ, em trai em không cần cưới Liên Vũ phải không?”

Bạch phu nhân than thở, “Liên Vũ và Kiến Bình có vấn đề của bọn nó, môn đăng hộ đối không quan trọng, em cũng là phụ nữ, cũng không muốn gả cho người đàn ông đối với quá khứ của em cứ để trong lòng. Em đã nói với anh để cho Hà Lộ đi theo An Kỳ đến Paris là có việc riêng, mà việc riêng này không phải muốn Hà Lộ ở nhà họ Bạch làm tổng quản, An Kỳ thích con bé, mà đứa bé Hà Lộ này lại quen thuộc công việc trong nhà như vậy, em dạy con bé trông coi sổ sách, dạy con bé xử lý khách khứa đến nhà mình dự tiệc, con bé làm rất tốt, có người con dâu như vậy anh có gì không vừa ý sao?”

“Làm việc thiện không cần hồi báo mới gọi là thiện. Hôm nay anh quyên góp tiền, anh liền cảm thấy mình bố thí cho họ, anh so với người khác cao hơn một bậc, cho nên một ngày nào đó thấy đối phương ngồi ngang hàng với mình, lại cảm thấy không dễ chịu. Nhưng mà anh suy nghĩ một chút đi, nếu có thể giúp người khác, có ai hi vọng mình là người được người ta giúp đỡ? Hơn nữa giúp đỡ người khác có nghĩa là mình có năng lực giúp người, cái đó mới đáng quý trọng. Giống như những người trong hội từ thiện, có người nói mình sẽ ủng hộ hết sức lực, kết quả khi bà ấy phát hiện con của mình là con riêng, liền kêu khóc om sòm, sống chết uy hiếp con của mình, anh nghĩ một chút coi, đây không phải là rất mâu thuẫn sao? Anh bỏ tiền ra thành lập quỹ từ thiện, trợ giúp những người phụ nữ đáng thương, lại ghét bỏ xuất thân của Hà Lộ, chẳng phải là giả nhân giả nghĩa sao?”

Vừa mở miệng chính là một chuỗi đạo lý. Hồ gia lầu bầu, “Em là lão đại, em nói đúng là đúng.”

Bạch phu nhân trợn mắt nhìn ông xã của mình không cam lòng, “Tốt, nếu anh đã nghĩ như vậy, đứa bé trong bụng Hà Lộ sau khi sinh ra không cho phép anh ôm.”

Hồ gia nhảy lên, “Cái gì? Làm gì có chuyện ông nội không thể ôm cháu của mình? Cái này mà em cũng nói được hả? Mấy người các người giải thích cho ta nghe thử coi!”

“Người chính nghĩa rất khó khăn dứt tuyệt với người nhà.” Bác sĩ Nhan cười hắc hắc, nhìn thấy bạn già kinh ngạc làm ông rất hứng thú.

“Lệnh của phu nhân, tôi không thể không thực hiện.” Bác Luyện buông tay, “Nhưng mà tôi có thể giúp lão gia ôm tiểu thiếu gia đi tản bộ, cũng có thể giúp lão gia bồi tiểu thiếu gia đi chơi, cũng có thể. . .”

“Mẹ nó! Đó là cháu của tôi hay là của ông? Chỉ có tôi mới có thể ôm!”

“À.” Bạch phu nhân hừ cười, “Nếu Hà Lộ nghĩ không thông, đem cái thai phá bỏ, anh chờ ôm tảng đá đi.”

Bởi vì cô bị bệnh, cho nên Bạch An Kỳ không cho cô làm bất cứ công việc gì, thậm chí ngay cả chuyện lớn chuyện nhỏ trong sinh hoạt cá nhân cũng không cho cô tự lo, chuyện này làm sao có thể, cô khó có khi ngã bệnh nên thiếu gia khẩn trương như vậy thì cũng được đi, nhưng mà mấy ngày nay cô đã đỡ hơn nhiều rồi, thiếu gia còn chưa giải trừ cảnh giác, làm cho đầu cô thật là đau.

“Không thể làm phiền sư mẫu hoài được.” Cô thích kêu thím Luyện là sư mẫu, có cảm giác tôn kính hơn.

“Đừng có dài dòng, thừa dịp thời tiết tốt đi ra ngoài dạo một lát đi.” Anh xoa loạn tóc cô, “Hay là, đi thăm Liên Vũ một chút đi, tiểu Trần cũng có lái xe tới, em để anh ta chở đi đi.”

Hà Lộ cảm thấy thiếu gia đã thay đổi, bây giờ là bộ dáng anh hai đáng tin cậy, còn hình tượng xinh đẹp ăn chơi lúc trước không hợp với anh. Có lẽ là cô bị bệnh hù anh sợ rồi.

Bởi vì cô cũng tính ra ngoài mua ít đồ, cho nên Hà Lộ quyết định ra ngoài một chuyến, hơn nữa còn không bị thiếu gia theo đuôi, bởi vì anh còn một đồng công việc chưa có làm xong. Cô rất muốn đi thăm chị hai, hơn nữa còn kiên trì không muốn tài xế chở đi, tiểu Trần cũng giống cô đều làm việc ở nhà họ Bạch, sao cô có thể chiếm tiện nghi của anh được, nhưng mà Bạch An Kỳ uy hiếp nếu cô không để tiểu Trần chở đi, thì ở nhà cùng anh làm chuyện bậy bạ.

Bảo mẫu và Đại Lực nghĩ phép một tháng, ngày nào bọn họ cũng dùng nhiều loại tư thế mà xxoo, Hà Lộ cảm thấy nếu cứ như vậy cô sẽ không chịu nổi, không thể làm gì khác là đáp ứng cho tiểu Trần đưa đón.

Sau khi Phạm Liên Vũ kết thúc vật lý trị liệu trong bệnh viện, được mẹ của Bạch An Kỳ tìm ột công việc cố định, vừa học vừa làm để cô học xong đại học, nhưng mà mới làm được vài ngày lại cùng với cậu của Bạch An Kỳ cũng làm trong công ty đó cãi nhau, liền từ chức, cô vẫn muốn ra nước ngoài du học, nhưng lại không muốn lấy tiền của Hà Lộ, liền lấy ít tiền để dành của mình mở một tiệm cà phê ở trung tâm Đài Bắc, trong tiệm bán các loại cà phê và hồng trà.

Còn nguyện vọng ra nước ngoài, cô muốn đợi đến khi nào có đủ tiền, đến lúc đó đi cũng được.

“Hoắc Kiến Bình còn tới làm phiền chị không?” Hà Lộ giúp chị hai xay cà phê, kỹ thuật nấu cà phê của cô rất thành thực, bởi vì đại thiếu gia hư hỏng của cô rất kén chọn.

Phạm Liên Vũ lắc đầu, “Gia đình anh ấy muốn anh ấy đi xem mắt.”

Hà Lộ hừ lạnh.

Liên Vũ không đồng ý nhìn em gái, “Chị cùng anh ấy chia tay trong êm đẹp, em đừng chĩa mũi nhọn vào người ta, anh ấy cũng lớn rồi, mọi người trong nhà anh ấy cũng rất gấp gáp.” Hơn nữa là cô cự tuyệt người ta, nhà họ Hoắc càng hi vọng anh mau tìm được tình cảm mới.

“Chuyện tình cô gái trong trắng và người đàn ông nhu nhược. . .” Hà Lộ lầu bầu.

“Mỗi người có một lý tưởng của riêng mình, không hợp cũng không cần miễn cưỡng.” Có lẽ vài người phụ nữ sẽ chọn cách nhẫn nhịn chịu đựng uỷ khuất, từ thời xa xưa xã hội đã quy định các cô sẽ mắc tội, các cô cần nhẫn nhịn, nhưng Phạm Liên Vũ không muốn. Cô nhìn thấy mẹ mình nhẫn nại chịu đựng những người đàn ông đó để có cuộc sống ấm no đã đủ rồi, vừa mới bắt đầu chỉ là một ít xung đột dẫn đến cuộc sống không thoải mái, sau đó những từ ngữ đả thương người được tùy ý nói ra, ai biết được tương lai khi tình yêu mất đi màu sắc, ít đi về rực rỡ, tới lúc khảo nghiệm lớn hơn bắt đầu, người luôn chờ đợi cô có chắc sẽ không làm cô đau khổ?

Có lẽ sẽ có người thành khẩn nói, mãi mãi nhẫn nhịn nhau, yêu thương nhau, có lẽ cách nói này đối với hai người có cá tính không hợp nhau mà nói là lời nói tốt đẹp, nhưng đối với người đàn ông đã huỷ bỏ giá trị con người của Phạm Liên Vũ mà nói, chẳng qua chỉ là lời nói vô dụng.

Cuộc sống của cô bây giờ rất bình thường cũng rất hạnh phúc, không cần giống như những người phụ nữ kia nhẫn nhịn nín giữ một trái tim đã sắp chạm đất.

Bởi vì giờ này là giờ làm việc nên hai chị em tán gẫu một lúc, trong tiệm cũng không có khách, cho đến khi một người đàn ông cao to khỏe mạnh, để đầu đinh, mặc quần jean và áo ba lỗ màu trắng đi tới.

“Ba ly cà phê Medellin, một ly như cũ, hai ly khác tùy tiện.” Người đàn ông cầm ba tờ một ngàn tệ đặt ở trên quầy.

“Được.” Hình như Liên Vũ quen biết với người đàn ông cao to khỏe mạnh trước mặt, nụ cười thân thiết lên tiếng, “Lần trước anh trả tiền còn dư. . .”

“Vậy để sau này trừ vào đi.” Anh đem tiền dư nhét vào trong túi, “Ngày hôm qua anh lại làm rách ví tiền, cơm nước xong xuôi mới phát hiện không thấy ví đâu, lại bị xem thành Phách Vương ăn quỵt, lúc ấy anh đang phá án nên mang súng trên người, ông chủ tiệm nghĩ anh là anh em xã hội đen, cũng không dám đòi tiền của anh. . .”

“Có lẽ anh nên nghĩ đến chuyện không dùng ví tiền nữa là được rồi.” Liên Vũ buồn cười nói.

Hà Lộ nhìn người đàn ông xa lạ đang vừa nói vừa cười với chị hai, có chút mùi vị mờ ám, “Khách quen?” Cô bày ra tư thế như gà mẹ hung hãn bảo vệ gà con, đề phòng nhìn người đàn ông đầu đinh này.

Còn mang súng? Loại đàn ông này là nguy hiểm nhất! Trong tiềm thức Hà Lộ luôn bài xích loại người to lớn, nhìn như có võ lại có lực, cô không muốn chị hai tiếp xúc quá gần với người đàn ông này, quá nguy hiểm.

Liên Vũ nghĩ mình nên giới thiệu cho em gái biết, “Vị này là Cô tiên sinh, cảnh sát khu vực này; còn đây là em gái của em.”

Cô Thanh Vũ có trí nhớ rất tốt, từ trước đến nay chỉ cần anh đã gặp qua người nào một lần thì sẽ không quên được, anh nhìn một cái liền nhận ra được Hà Lộ, “Em là. . . thư ký bên cạnh Bạch An Kỳ?” Ngày đó chính là anh lên tiếng nhắc nhở bọn họ có người bắn lén, đáng tiếc đã quá trễ.

Quan hệ giữa nhà họ Bạch và cảnh sát rất tế nhị, Hà Lộ không muốn nói lung tung, “Đây là công việc của tôi.”

Cô Thanh Vũ không nói gì, chỉ là nhớ lại, sau đó thở lại, “Thật là kĩ lưỡng.”

Liên Vũ pha cà phê, sau đó đưa cho Cô Thanh Vũ, “Cà phê của anh, ly của anh em đã làm kí hiệu, những ly khác đều bình thường, em còn cho thêm hai túi đường và sữa.”

“Không cần, dù sao bọn họ cũng không phân biệt được, cảm ơn.” Anh nhận lấy cà phê, đang muốn chạy ra cửa, đột nhiên quay đầu lại hỏi, “Đúng rồi, cái tên ngày hôm trước có còn làm phiền em không?”

Động tác pha cà phê của Hà Lộ dừng lại, nhìn về phía Liên Vũ.

Có người làm phiền chị hai sao? Sao chị ấy không nói với cô?

Liên Vũ cười lắc đầu một cái, “Không có, em nghĩ hẳn sẽ không dám đến.”

Cô Thanh Vũ gật đầu, “Anh ở gần đâu, nếu hẳn lại tới tìm em thì trực tiếp gọi cho anh.”

Sau khi Liên Vũ tiễn anh đi, Hà Lộ lập tức nghiêm mặt chất vấn chị hai, “Có người làm phiền chị sao?” Cô còn không hiểu rõ Liên Vũ sao? Mới vừa rồi lúc chị ấy trả lời cảnh sát cười thật là cứng ngắc, xem ra chuyện chưa được giải quyết!

“Cũng không phải, là anh ấy hiểu lầm.”

“Chẳng lẽ là Hoắc Kiến Bình?” Nếu như là tên kia thì tốt, anh ta là người tiêu biểu cho con nhà dòng dõi nhu nhược thì có thể làm ra cái gì long trời lở đất?

“Không phải anh ấy.” Liên Vũ đối với chất vấn của em gái cảm thấy đau khổ, dễ nhận thấy em ấy tính hỏi cho rõ ràng.

“Chị muốn chuyện gì cũng giữ trong lòng sao, em không còn là con nít nữa, em có thể nghĩ biện pháp giúp chị.” Hà Lộ tức giận nói.

“Chị biết, nếu như có người gây phiền phức cho chị, chị sẽ không gạt em, như vậy em yên tâm chưa?”

Hà Lộ trầm mặc nhìn chị hai thật lâu, “Cho nên là người khác?”

Liên Vũ than thở, “Cũng không có gì, mẹ tìm chị mượn tiền mà thôi.”

“Kêu bà ta tự nghĩ biện pháp đi.” Quả nhiên, Hà Lộ giận dữ.

“Hà Lộ.” Liên Vũ biết mình nói gì cũng không thay đổi được sự ghê tởm của Hà Lộ dành ẹ, “Em có biết một người phụ nữ không có tài nghệ gì, lại không có trình độ học vấn, phải nuôi bản thân mình và con của chồng trước có bao nhiêu khó khăn hay không? Thật ra mẹ không còn đường nào để đi nữa, cho nên mới gả cho. . . gả cho ba em, thiếu chút nữa ông ta bắt mẹ đi làm gái đứng đường em có biết không?”

“Em không muốn nghe chuyện này.” Hà Lộ xoay người dọn dẹp bồn rửa tay, ngày đó cô cùng chị hai chia tay không vui vẻ gì.

Nhưng mà lời nói của chị hai làm cô mất ngủ cả đêm, cả buổi tối Bạch An Kỳ dụ dỗ cô, cô vẫn lặn qua lặn lại như cũ, cuối cùng đại thiếu gia siêu cấp gà mẹ không có biện pháp nào, không thể làm gì khác là giả bộ ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, tiểu Trần lại tới, nhà họ Bạch vẫn cho người tới đây giúp một tay, một mặt Hà Lộ nhẹ nhõm không ít, mặt khác lại cảm thấy băn khoăn, nhưng mà Bạch An Kỳ chính là không cho cô làm bất cứ việc gì.

Bạch An Kỳ tạm trú trong nhà quá lâu, mấy người trong công ty anh tìm tới cửa, mở ra hội nghị tạm thời.

Vì không muốn Hà Lộ đi theo bên cạnh anh bận rộn lo lắng, Bạch An Kỳ lại đuổi cô ra cửa, “Đi ra ngoài một chút đi, em muốn về nhà anh hay đi thăm chị hai cũng được, tối anh gọi cho em, nhớ để điện thoại ở chế độ rung.”

Hà Lộ nghĩ đến chuyện tranh chấp với chị hai ngày hôm qua, cô quyết định đi nói lời xin lỗi. Mặc kệ bà ta muốn mượn bao nhiêu tiền, cô sẽ nghĩ biện pháp, Liên Vũ đang dành tiền chuẩn bị ra nước ngoài du học, sao mà có tiền dư cho bà ta chứ?

Ai biết vừa vào quán cà phê, cô liền thấy Liên Vũ đang giằng co với bốn người đàn ông xa lạ.

“Mấy người đưa mẹ tôi đến đây lấy tiền, tôi không biết mấy người là ai, sẽ không ấy người một đồng nào.”

“Mẹ nó, mày nghe không hiểu tiếng người sao? Người đàn bà rẻ tiền kia thiếu tiền anh em tao, mày là con gái bà ta, bọn tao không tìm mày thì tìm ai? Chờ bà ta đưa tiền mày nghĩ tội tao sẽ nhận được sao? Nhìn bọn tao giống như dư tiền lắm hả. . .”

“Mấy người đang làm cái gì?” Hà Lộ đẩy cửa quán cà phê, lập tức chạy tới trước mặt chị hai, bảo vệ cô.

“Mày là ai?” Tên lưu manh giáp xăm con rồng mập mạp trên cánh tay hời, miệng đầy mùi cau trầu làm người ta không nhìn được chừng thờ.

“Tao là em gái chị ấy, bọn mày đừng có phách lối, tao sẽ gọi cảnh sát.”

“Cục trưởng đồn cảnh sát – Nguyễn Tế Hán!” Một đám đàn ông thô lỗ cười ha ha, “VẬY MÀY CŨNG LÀ CON GÁI CỦA VƯƠNG CHIÊU ĐỆ? VƯƠNG CHIÊU ĐỆ MƯỢN BỌN TAO HAI MƯƠI VẠN, KẾT QUẢ LẠI CHẠY THEO NGƯỜI KHÁC, BỌN TAO KHÔNG TÌM BỌN MÀY ĐÒI NỢ, CHẴNG Lẽ ĐI ĐÒI DIỆM VƯƠNG SAO?”

“Bọn tao không có bất cứ quan hệ gì với Vương Chiêu Đệ!”

“Ồ, giả bộ thật là mắc cười, mấy ngày trước Chiêu Đệ dẫn bọn tao đến tìm con nhỏ này, nó nói sẽ giúp bà ta trả tiền, bây giờ mày muốn trở mặt không nhận người thân sao?”

Cho nên người mà cảnh sát Cô nói chính là những người này?

“Muốn tao trả tiền, gọi bà ta tới lấy, bọn tao mới trả, nếu không, một đồng cũng không có, ai biết bọn mày có phải bọn lừa đảo hay không?”

“Tiểu thư, mày giả ngu sao, tao đã nói là bà ta chạy theo người khác, bọn tao mới lại tìm bọn mày. . .”

“Y MẠI GIỚI, ĐỪNG DÀI DÒNG NỮA, BỌN NÓ RƯỢU MỜI KHÔNG UỐNG MUỐN UỐNG RƯỢU PHẠT!” Người đàn ông xăm đầy người nhìn đảo qua quầy tính tiền, sau đó đem bình hoa sứ đập bể.

“Dừng tay!”

“Không cho bọn mày mở mang tầm mắt một chút, bọn mày lại tưởng bọn tao đóng kịch.”

Vừa dứt lời, bốn người đàn ông liền bắt đầu đập phá cửa tiệm, thậm chí ngay cả cửa kiếng cũng bị đập bể, ngoài cửa người đi đường rối rít tránh né.

Liên Vũ nhanh chóng kéo lại Hà Lộ đang muốn xông lên phía trước dạy dỗ bọn họ, không để cho cô làm chuyện nguy hiểm, một người phụ nữ làm sao đánh thắng bốn người đàn ông lực lưỡng? Cho dù cô có học qua một ít thuật phòng thân, cũng quá nguy hiểm!

Xung quanh tiệm bị bốn người đàn ông đập đến nổi mảnh kiếng bay đầy trời, làm cho trên người chị em cô ít nhiều cũng bị thương, nhưng bây giờ quá mức tức giận, Hà Lộ không có cảm giác gì.

Bọn họ đem toàn bộ cửa tiệm đập nát, Hà Lộ không phải không muốn gọi về nhà họ Bạch cầu cứu, nhưng cô không muốn thiếu nợ nhà họ Bạch nữa.

Bốn người đàn ông đứng ở trong tiệm bị đập tan hoang, hung tợn nhìn về phái chị em họ Phạm cảnh cáo, “Đây chỉ là chút cảnh cáo, ngày mai bọn tao sẽ trở. . .” Lời nói của người đàn ông hình xăm đầy người bị dừng lại, bởi vì một đám người mặc quần áo đen đột nhiên xông vào.

“Bọn mày là ai, dám lại địa bàn bọn tao gây rối hả?” Dẫn đầu chính là ái tướng của Hồ gia năm đó, mọi người đều gọi là Cát ca, Hà Lộ có chút ấn tượng, nhưng càng làm cho cô ngạc nhiên là Bạch An Kỳ ở sau lưng Cát ca xông tới.

“Thiếu gia?”

Bạch An Kỳ không thèm nhìn những người khác, vừa thấy quần áo trên người Hà Lộ nhiễm đỏ, liền giống như cọp mẹ bị đập trúng đuôi, “Mẹ nó! Người nào làm em bị thương? Gọi xe cấp cứu nhanh lên!”

“Kỳ thiếu, lấy xe của chú nhanh hơn!” Cát ca nói, lập tức dặn dò hai tên thuộc hạ, “Đưa hai vị tiểu thư này đi bệnh viện, nhanh lên!”

Gương mặt Bạch An Kỳ xanh xao kiểm tra trên người cô xem có thiếu sợi tóc hay gãy cái móng tay nào không, trên quần áo cô dính máu làm núi lửa trong anh thiếu chút nữa bộc phát.

“Em không sao, đây không phải là máu của em, có thể phiền mọi người đưa chị hai đi bệnh viện được không?”

Bạch An Kỳ thở phào nhẹ nhõm. “Thật may là em không có sao, vậy em đưaa Liên Vũ đi bệnh viện đi, ở đây để anh xử lý.”

Hà Lộ cũng lo lắng vết thương trên người Liên Vũ, cho nên không hỏi tại sao Bạch An Kỳ đột nhiên lại tới đây, cô cùng với thuộc hạ của Cát ca dẫn Liên Vũ tới bệnh viện.

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi, lại phòng khám kế bên băng bó là được.”

“Nếu có mảnh kiếng bể thì làm sao?”

“Phòng khám cũng có thể xử lý, chị sợ cảnh sát sẽ đến, Bạch thiếu gia ở trong đó có sao không?”

Lúc này Hà Lộ mới nghĩ đến vấn đề quan trọng, Bạch An Kỳ đã là dân chúng bình thường lại đi cùng với Cát ca, sau này nếu nói nhà họ Bạch không có liên quan tới xã hội đen, ai sẽ tin đây? Bây giờ công ty của thiếu gia không thể có bất cứ bài báo xấu nào xuất hiện, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến việc tiến quân ra quốc tế.

“Phòng khám bệnh ở gần đây, chị không sao hết, em trở về xem một chút đi.”

Hà Lộ kiên trì dẫn chị hai đến phòng khám bệnh lấy số, sau đó mới đi bộ trở về quán cà phê, trước cửa tiệm đứng một hàng người mặc đồ đen, người đi đường rồi rít đi đường vòng, không đem cảnh sát tới mới lạ!

Hà Lộ mới đi đến gần cửa, liền nghe được một trận kêu rên cầu xin tha thứ, cùng với. . .

“Mẹ nó! Mày khi dễ bà xã tao? Mày khi dễ bà xã tao mày khi dễ bà xã tao mày khi dễ bà xã tao. . .”

Bang bang bang bang! Quả đấm bèn chắc điên cuồng đánh vào trên người người đàn ông xăm đầy mình, toàn bộ người Cát ca mang đến đều canh giữ bên ngoài, trong quán chỉ còn lại Cát ca, Đại Lực, tiểu Trần, Bạch An Kỳ và bốn tên lưu manh.

Bạch An Kỳ đứng ở giữa tiệm đánh người, Đại Lực và tiểu Trần canh giữ cạnh cửa, Cát ca đứng trong góc hút thuốc.

Ba tên lưu manh khác đều sưng mặt sưng mũi, rúc vào một góc run rẩy.

Cho đến khi Đại Lực bắt lấy Bạch An Kỳ đang đưa lưng về phía cửa điên cuồng đánh người đàn ông xăm đầy mình, “Thiếu gia. . .”

“Mẹ nó, tao còn chưa có đánh đủ, bọn trâu bò chúng mày. . .”

“Cậu quen Hà Lộ ghét nhất là người đàn ông sử dụng bạo lực sao?”

Động tác giương nanh múa vuốt của Bạch An Kỳ dừng lại, “Cô ấy cũng không thấy.” Nhưng lời khuyên của Đại Lực quả thực có hiệu quả, Bạch An Kỳ sửa sang lại quần áo xốc xếch trên người.

“Mới vừa rồi tao chỉ vận động một chút, tao là người rất yêu thích hoà bình.” Anh nhìn bốn người đàn ông cảnh cáo, tiện tay cầm từ mặt đất lên cờ lê trên mà bốn người đàn ông này cầm tới phá tiệm, “Sau này, đừng để cho tao biết bọn mày lại chạy tới làm phiền bà xã và chị hai tao, nếu không. . . .”

Bốn người đàn ông đều hoảng sợ ôm lấy đầu, không ngờ Bạch An Kỳ không có giờ cờ lê lên, chẳng qua là hai tay cầm cờ lê dằn siết chặt ngay trước mặt bọn họ, mặt không đỏ hơi không gấp đem cờ lê bóp méo, “Lão Tử sẽ làm cho bọn mày giống như cây cờ lê này! Chết không toàn thân! Có nghe được không?”

“Nghe được!” Bốn người đàn ông không rống nghẹn ngào.

Thật ra thì lúc học phổ thông thiếu đã có đai đen tứ đẳng Không thủ đạo. . . .Không nên để thiếu gia biết là anh nói.

Đột nhiên Hà Lộ nhớ Đại Lực đã từng nói như vậy, cô vẫn cho rằng anh đang nói giỡn với mình, dù sao thì Bạch An Kỳ đã từng bị cô dùng một chiêu quật ngã xuống đất mà!

Nhưng mà, bây giờ mới nhớ, năm đó Bạch An Kỳ căn bản không có đánh lại. . . .

Những năm gần đây anh giả bộ ngu ngốc, giả bộ gổi thêu hoa (chỉ những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng), bởi vì anh biết trong lòng cô có bóng ma ám ảnh đối với những người đàn ông hay gầm thét và bạo lực.

Thiếu gia của cô. . . .

“Các anh đang làm gì?”

Sau lưng vang lên giọng nói của đàn ông làm Hà Lộ lấy lại tinh thần.

Cô Thanh Vũ mới vừa kết thúc nhiệm vụ muốn tới đây uống một ly cà phê, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trong quán liền đề cao cảnh giác, nhìn thấy Hà Lộ liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không buông lỏng, sắc mặt anh cứng lại liếc mắt nhìn toàn bộ trong quán bị đập nát nhìn không ra hình dạng ban đầu, hỏi, “Chị hai cô có sao không?”

“Chị ấy bị thủy tinh cắt trúng, đang băng bó trong phòng khám bệnh.” Hà Lộ nghĩ đến thiếu gia, liền giải thích, “Có một đám lưu manh chạy tới gây chuyện, tôi. . . .bạn trai tôi muốn đến thăm tôi, vừa đúng lúc bắt gặp, liền. . . .” Tạm thời cô còn chưa nghĩ ra được lý do gì có thể giúp Bạch An Kỳ đánh người mà đúng tình hợp lý!

Như đã nói, luật là tiếng nói ở Đài Loan, làm sao cô có thể nghĩ ra lý do như vậy? Hà Lộ cảm thấy vừa lo lắng vừa thất bại.

Cô Thanh Vũ nhăn mày đi vào trong quán, “Lại là các anh.”

“Cảnh sát đại nhân, cứu mạng. . . .”

Cô Thanh Vũ nhìn hiện trường chung quanh một lần, rồi nhìn về phía Cát ca và Bạch An Kỳ, “Các vị cùng tôi đến cục cảnh sát một chuyến.”

Sau khi Bạch An Kỳ vào cục cảnh sát uống chén trà, liền nghênh ngang đi ra, mặc dù Cô Thanh Vũ cảnh cáo anh đừng quá phách lối, nhưng cuối cùng vẫn không làm khó anh, nếu không đại thiếu gia như anh sẽ bị trị tội gây thương tích cho người khác theo pháp luật, nhưng hiển nhiên Cô Thanh Vũ không muốn làm như vậy.

“Sao này tôi sẽ xin nếu trong cục không có việc gì sẽ phái người đến quán cà phê trông chừng một lát.” Những lời này của Cô Thanh Vũ là bảo đảm, cũng là cảnh cáo.

Bọn họ tạm thời ở lại trong quán giúp dọn dẹp xử lý hậu quả, nhà họ Bạch cũng có phái người tới đây, Cát ca cũng có, thú vị chính là ngay cả mọi người trong cục cảnh sát cũng tới, một phòng cảnh sát, lưu manh, cùng với lưu manh làm ăn chân chính, không khí có chút kỳ lạ, Liên Vũ sau khi băng bó vết thương liền

tìm kiếm những vật dụng còn nguyên trong quán nấu cà phê, hương cà phê nồng nặc làm không khí quá dị tản đi không ít.

“Thiếu gia. . . .” Hà Lộ muốn biết tại sao Bạch An Kỳ lại chạy tới đây?

Vốn là Bạch An Kỳ lo lắng Hà Lộ sẽ nhìn thấy anh đánh người, nhưng anh để ý chuyện kia hơn, “Không phải là bạn trai.”

Hà Lộ sững sốt, mới nghĩ đến lời giải thích cấp bách mà cô nói với Cô Thanh Vũ, ngượng ngùng giải thích, “Em chỉ là. . . .”

Bạch An Kỳ rất nhanh hôn cô một cái, cắt đứt lời của cô, “Là ông xã.”

Hà Lộ đỏ mặt, một lát sau mới cúi đầu, yếu ớt nói, “Thiếu gia. . . .”

“Đừng nói với anh những lời không có ý nghĩa kia, đáng lẽ anh không muốn miễn cưỡng em, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nhưng mà em đã là người của anh, cuối cùng cũng là của anh; anh cũng có thể nói cho em biết, mặc kệ em có đồng ý hay không, anh đều phải cưới em, nhưng mà anh không muốn làm như vậy. . . .” Bạch An Kỳ cầm tay cô, “Cho nên anh hỏi em, em có muốn gả cho anh không?”

Hà Lộ kinh ngạc nhìn thiếu gia, sau khi nghe lời cầu hôn của thiếu gia. Cô cho là lòng mình sẽ đau đớn mà nổ tung, không nghĩ tới không có, mặc dù kích động, nhưng không cảm thấy đau lòng.

Cô vẫn luôn sợ mình sẽ yêu thiếu gia, cô biết mình không xứng với thiếu gia, không nên tồn tại thứ tình cảm gọi là tình yêu nếu không sau này sẽ đau khổ, không ngờ hôm nay cô lại bình tĩnh chấp nhận thực tế như vậy.

Đúng là cô không xứng với thiếu gia, cho dù cô yêu thiếu gia cũng không xứng với anh. Lòng cô không có đau đến nổ tung, là bởi vì mặc dù đau lòng, lại không khổ sở, không hối hận, bởi vì những năm gần đây có thiếu gia bên cạnh cô, cô rất hạnh phúc, cô sẽ tuân thủ chừng mực, sẽ không để mình làm thành vết nhơ trong cuộc đời thiếu gia.

Cô rơi nước mắt đáp lại, “Thiếu gia, thật xin lỗi.”

“Cho nên, em nhất định phải hành hạ anh như vậy sao?” Bạch An Kỳ sắp điên rồi, cô gái này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Thiếu gia, thật xin lỗi, nếu như anh không muốn nhìn thấy em, em sẽ lập tức chuyển về nhà họ Bạch.”

“Anh không muốn em chuyển đi.” Anh xác nhận lần nữa.

“Vậy em sẽ không đi, chỉ cần thiếu gia cần em, em nhất định chăm sóc thiếu gia đến cùng.” Hà Lộ giống như Thánh mẫu ban ra lời nói kiên định mà nhẹ nhàng.

“Được, rất tốt, nhưng mà em không gả cho anh!” Cô muốn ở cùng với anh, nhưng lại không chịu lấy anh làm chồng!

“Em rất xin lỗi, thiếu gia. . . .”

Mẹ nó! Anh thật muốn bóp chết cô gái này! Bàn tay Bạch An Kỳ run run như trúng gió, “Được, em. . . .em giỏi, coi như em lợi hại! Bây giờ anh nhìn thấy em sẽ phát điên, tối nay anh không trở lại ăn cơm, em tự ăn đi!”

Phanh! Anh đóng sầm cửa rời đi.

Hà Lộ tịch mịch ngồi trên ghế sa lon.

Cô sai rồi sao?

Lần cuối cùng cô nhìn thấy mẹ mình, mẹ con các cô cãi nhau âm ỉ.

Tính cách của Liên Vũ nhất định là giống với cha của chị ấy đúng không? Bởi vì chị tốt đẹp như vậy không nên làm con của người đàn bà kia!

Mà cô, trên người chảy dòng máu của người đàn bà kia, một nửa còn lại của người đàn ông gớm giếc đó. Nếu như không phải có thiếu gia, có lẽ cô đã rơi xuống vũng bùn so với người đàn bà kia còn dễ tiện hơn. . .

Nhưng mà cô lại cự tuyệt thiếu gia, một lần nữa làm anh tổn thương, lại làm cô thống hận mình.

Trên gương mặt Hà Lộ tràn đầy lo lắng, ngay cả cơm tối đều không ăn, chỉ là lặng lẽ sửa sang lại quần áo cho thiếu gia, làm cho có cảm giác được an ủi.

“Còn chưa giải quyết? Con trai, con cũng quá kém cỏi đi?” Bạch phu nhân than thở.

“Rốt cuộc anh có thể ôm cháu nội hay không?”

“Ai, chú đã nói với cháu. . .” Lão già KFC thích xem náo nhiệt xen miệng vào, “Con bé cũng chạy không thoát, sao cháu lại thiếu kiên nhẫn như vậy?”

Đúng vậy, sao anh phải vội vàng? Một chữ của chú Nhan làm cho anh tỉnh mộng, Bạch An Kỳ khôi phục lại hình dáng mạnh mẽ tràn đầy sức sống, “Bây giờ tôi tuyên bố. . .” Anh đứng giữa đại sảnh nhà họ Bạch, chỉ tay lên trời thề thốt, “Tôi Bạch An Kỳ đời này cùng với Phạm Hà Lộ day dưa không dứt! Phạm Hà Lộ, em chờ xem!”

Không ai để ý đến anh. Trong phòng khách đánh cờ thì đánh cờ, xem ti vi lại xem ti vi, cần hột dưa liền cần hột dưa, Bạch đại thiếu gia giơ tay lên trời cũng hơi mỏi, xem đồng hồ mới thấy cũng sắp đến giờ ăn cơm chiều.

Thật muốn Hà Lộ giúp anh xới cơm, còn có Hà Lộ gấp thức ăn cho anh, còn có Hà Lộ dịu dàng phủi hạt cơm dính bên gò má. . .

“Con đi về.” Anh sờ sờ lỗ mũi, cầm lên chìa khoá xe lách người.

“Đi thông thả, mai mốt không có chuyện gì đừng có chạy về nhà cha mẹ, giống như các bà các chị.”

Lão cha xấu xa.

“A, đúng rồi, nhớ mang cháo gà về cho Hà Lộ uống.” Bạch phu nhân ngẩng đầu lên dặn dò, lại tiếp tục xem ti vi.

Cho nên anh không có phần hả? Bạch An Kỳ lầu bầu nhận lấy phích giữ ấm Bác Luyện đưa cho.

Đại thiếu gia giận dữ nói không trở về nhà ăn cơm tối, cuối cùng vẫn trở lại nơi dành riêng cho anh và Hà Lộ của anh.

Cứ day dưa như vậy cả đời đi, ép buộc lâu ngày thì cuối cùng cô cũng là của anh.

11. Chương 11: Chương Cuối

Đại thiếu gia được nuông chiều từ bé đang cầm cây lau nhà kéo ngang kéo dọc, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Nhân duyên của Lão Tử thật là kém mà, cầu hôn lần thứ một trăm lẻ một còn bị cự tuyệt, mình thấy mình làm hoà thượng là được rồi, nếu không bị tạp chí Bát Quái viết là không ham mê nữ sắc thật là uổng phí. . . Chắc là mình sẽ độc thân cho đến già luôn cho coi, anh em trong nhà ai cũng có vợ có chồng nhìn thật hạnh phúc còn mình lại cô đơn lạnh lẽo như vậy, vậy là rõ rồi. . . rêu xanh còn mạnh hơn mình. . .”

Hà Lộ than thở để chén cháo gà xuống bàn.

“Thiếu gia, anh có mệt không, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Đừng nói chuyện với anh, anh chỉ nghe Yes, những cái khác anh nghe không hiểu.” Anh kích động bắt đầu hát bài “Say Yes” của Zak và nhóm Phi Điểu, chỉ cần nghĩ đến người đàn ông xấu xí trong mv cũng cầu hôn thành công, còn anh vừa đẹp trai lại vừa có tiền lại bị thua một trăm lẻ một lần, không khỏi đau buồn cho thân phận của mình. . .

Hà Lộ vừa bực mình vừa buồn cười, không nhận được nhớ đến tình huống lúc trước Bạch phu nhân đến tìm cô.

“Không xứng?” Bạch phu nhân có chút kinh ngạc, nhưng mà chỉ có ba giây, bà nhanh chóng từ trong túi sách lấy ra một bản hợp đồng. “Trên đời mọi người đều có tội, vậy thì làm việc thiện đi! Con bây giờ đang mang thai, quyền tiền làm công ích cũng tốt lắm, quyền một trăm vạn là được rồi. . . .Mẹ biết con không có tiền, cho nên còn có cái này. . . .Sinh con trai cha cho con một trăm vạn, sinh con gái mẹ cho con hai ngàn vạn, đương nhiên là chồng con bỏ tiền, ha ha, như vậy là con có tiền rồi phải không? Nhớ khuyên nhủ con trai của mẹ quyền tiền nhiều nhiều một chút, những người phụ nữ kia rất là cực khổ, nằm viện phải cần rất nhiều tiền, nếu không có tiền thì con có thể làm một ít việc với mẹ vào ngày nghỉ, dĩ nhiên phải đợi sau khi con sinh xong mới được. . . .đúng rồi, làm nhiều việc thiện, nhân cách của con liền cao lên, như vậy là xứng, không thành vấn đề nữa. Ha ha ha. . . .”

Lời nói tuy dài dòng nhưng đầy ý nghĩa lại đơn giản, Hà Lộ đã từng thấy lão gia và phu nhân đi ăn cơm với những gia đình nhà giàu mới nổi nhờ họ ủng hộ quyền góp tiền, cũng không cảm thấy kỳ quái cho lắm. Chẳng qua là trong lúc bất chợt cô muốn thay đổi ý kiến một chút.

Chấp nhất với xuất thân của chính mình, căn bản không giúp được gì. Bạch phu nhân lại giúp cô hiểu chỉ cần để xuống khúc mắc trong lòng, thật ra thì cô có thể bỏ qua cho xã hội này, nếu không là tự chuốc lấy đau khổ.

“Ông xã.”

Đang đau buồn hát bài “Em không thương anh” Bạch An Kỳ liền ngưng.

“Em. . . .em gọi cái gì? Gọi lại lần nữa?” Anh chạy đến bên cô, đẩy bả vai cô ngồi xuống, bập đầu dán bập đầu, đầu gối dán đầu gối, vẻ mặt mong đợi nhìn cô.

Hà Lộ đỏ mặt, “Anh đồng ý lấy em sao? Ông xã.”

“Yes! Yes yes yes!” Bạch An Kỳ ôm cô hôn mãnh liệt, “Đến, kêu một tiếng nữa cho anh nghe.” Lòng anh vui như nở hoa.

“Ông xã.”

“Anh còn muốn nghe.” Một tiếng ông xã làm cho cả người anh mềm nhũn, toàn thân thoải mái!

“Ông xã.”

“One more time!” (Thêm một lần nữa)

“. . . .em ghi âm lại cho anh nghe được không?”

“Không có thành ý. . . .”

“Được rồi!” Cô không có biện pháp với anh mà, “Ông xã.”

Như đã nói, cô chính là của anh!

Bông hoa mang tên hạnh phúc nho nhỏ, nho nhỏ của bọn họ, cuối cùng cũng đơm hoa kết quả.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-gia-dung-lam-ron>